ناول:

امید

لیکوال:

رحمت الله [illegible]

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امید

ناول

لیکوال :

رحمت الله رحمت

داکتاب ددي نیتې /31دیسمبر2009/څخه تر3اپریل2010 پوري ولیکل او کمپوزسو،

رحمت الله رحمت - چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ټول حقوق د لیکوال سره خوندي دي

د کتاب پېژندنه

دکتاب نوم:	امید (ناول)
لیکوال:	رحمت الله رحمت
دچاپ نېټه:	2010
کمپوزر:	عبدالحمید شاکر
انلاین چاري:	مختار احمد احسان - د لراوبر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب لړلیک

خپرکی	عنوان
اول	د داستان پیل او اول...
دوهم	حالات خطرناک وو
درېیم	د محبت د را ایله کیدو خبر
څلورم	په کلي کي بیا اور بل سو
پنځم	تاج ګل لالا څه شی نیولي دي؟
شپږم	محبت څنګه پاچا سي؟
اوم	اسان ولې لیوني سي؟
اتم	د کتابو د لیکلو لامل او زما د...
نهم	د لیکوال په اړه
لسم	ادبي ژوند ته کتنه او پښتو ادبي...
یولسم	ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)
دولسم	مرکزي انجمن او رحمت االله...
دیارلسم	څو پاته خبري، ازاد، او ټکور، او..

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبري :

د میني او خلوص سلامونه قبول کړی، درنو لوستونکو او زړه ته را نژدې ملګرو د دې کتاب لپاره هم لکه چي ستاسو د انتظارشېبې پای ته ورسېدې، کله چي تاسو زما مخکني څلور سره کتابونه ولوستل نو هم ستاسو مینه او غوښتنه وه چي زه یې د دې کتاب لیکلواو چاپ ته اړ ایستم، باید ووایم که چیري تاسو زما ټول ناولونه یو په بل پسي وګوری یا مو ولوستل نه یوائې دا چي دغه د میني او عبرت داستان به مو پوره ویلی وي بلکه پر داستان به مو خوندهم اخیستی وي، او که هر ناول ځانله اویوائې وکتل سي نو هم خپل لوستونکی مطلب ته رسوي او ډیرڅه ورکوي نوري هغه خبري چي باید ما دکتاب (ددې ناول) په سرکي درسره شریکي کړي وای هغه خبري د دې کتاب په پای کي لیکم ترڅو په ځینو لوستونکو باندې دا د سر خبري اوږدې نسي هغه خبري پدې اړه دي چي دا داستان ماولې ولیکی؟

کومو لوستونکو ماته خپل تاثیرات څنګه راورسول، دهغوڅخه یوڅوبیلګی او داسي نور...

په درنښت د پښتو ادبي ټولنې چمن مسئول

رحمت الله (رحمت)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري يادونه

د دې داستان په لومړي ناول (ناکامه مینه اوزورورخلک)کي زقوم خان خپله لور غوټۍ د انورخان زوی محبت ته پدې نیت ورکوي تر څو د ده مځکي او جایدادونه ځیني قبضه کړي او نورې ډیري پېښې ورکي پېښیږي او د ناول په اخیر کي یوه شپه محبت خان له کوره ورکیږي.

دوهم ناول:(محبت ولې ورک سو ؟) پدې ناول کي کلیوال د تیمور اکا په مشری د محبت پل ورپسي وراخلی چي یو شپانه یې هم نښاني ورکړي وې وروسته لونګ مار خوري، نوري ډیري پیښې هم ورکي وسي لکه د زقوم پرکوټه د ده دوسلوال جنګ، جانک مسکین پتو او ژړغاښي وژل کیږي او د زرغون اکا کره ډیر غلا سوي شیان پیدا سي او څو نوري پېښې هم وسي او په اخیر کي جمیله او غوټۍ یو ملنګ ووینې او د دوی ګمان دا وي چي شاید دا به محبت وي .

دریم ناول(ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟)دغه ناول هم دغه داستان پر مخ بیایي او دې خبروته ځواب وایي.

۱: ایا دغه تاج دار ملنګ رېښتیا هم محبت دی ؟

۲: غوټۍ ځنګه پوهیږي چي محبت به یوه شپه د دې باغچي ته ورځي؟

۳:مکتب (سکول) ته دنوي ښوونکي (ماسټر) د خبرو څه پیغام وي او څه پوښتني لري ؟

۴: د دې سیمې بدماش (بدمعاش) منګل ځوان د چا لخوا وژل کیږي او د ده نور ملګري چیري ونیول سي ؟

۵ : ایا محبت بیا کلي ته راځي او خپل سبق شروع کوي ؟

۶: د زقوم خان نفر چاته لار نیسي او څوک وژني ؟

۷: د غلام جان تر شا د چالاس وي چي بیا به په سیمه کي د جنګ اور بل کړي؟

او داسي نور (منته)

اوس تاسي کولای سی چي نور دغه داستان ووایاست او خوند پر واخلی. (منته)

رحمت الله (رحمت)

چمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول څپرکی

د ماخستن خوا ته په کلي کې ډول ډول اوازې وګرځېدې چا ویل د کوچنې پله سره یې انور خان او زوی وویشتل ،چا بیا نور څه ویل.

کیسه داسې وه چې د ملک زقوم خان او انور خان اکا خبره ورځ په ورځ خرابېده څه مشران یو دوه وار کې وګرځېدل خو خبره سمې خوا ته نه تله او نه د خبرې سم سر پیدا کیدی ،یوه یې یو څه ویل او هغه بل بیا بل څه ویل، ملک زقوم که له یوې خوا د مینځ ګړو (مشرانو) سره خبرې کولې، خوله بلې خوا به یې انور خان ته نوې لومې او تلکې درولې، اخیر یې دا فیصله وکړه چې څو نفر دې لاروړته ونیسي او مړ دې کړي دا یې د کیسې د ختمولو لنډه لار وبلل.

انورخان هم څه غوږېدلې وو کله به یې د تلو راتلو وخت بدلاوه او کله به یې لاره بدلوله، کله به په موټر کې راتلی او کله به یې د پښوتګ ښه وباله یوار دوه چې په پښو را روان وو د ملک زقوم نفرو نه ؤ پېژندلي او ځیني راتېر به سو ، اخیري وار د ملک زقوم وراره لنډک او درې نفره نور دغه کارته وټاکل سوه، دوی هم خپل کوښښ ورپسې شروع کړی کله به یې یوه لار ورته څارله او کله به یې بل کندو۔ورته نیولې ؤ، خو نصیب به ورځني چپ کړی. د دغه حملې د ورځې د مازدیګر څخه لنډک او ملګرو پر جوړه کړې نقشه د کوره څخه د باغو د مابین پر لار پسې ووتل وروسته د ملنګ جان د باغ سره په تنګه کوڅه کې د لوی لارې د کوچنې پله پر حد (برابر) وسړک ته ووتل پر دغه علاقه څه ونې (درختې) هم وې چې څوک د لیرې ځایه ښه نه کې معلومیدی او سایو یې د ماښام تیاره نوره زیاتوله.

د دوی معلومات داسې ؤ چې نن انور خان په سپین موټر کې مازدیګر قضا یاوروسته پردغه لار راځي او دا یې یقین وو چې نن به ښکار نه ځیني خطا کیږي او دا د څو ورځو انتظار به یې نن ختمیږي.

لنډک به د څار لپاره د سړک په اوږدو کې ورته ګرځیدی او د انور خان د موټر څارنه به یې کوله، هغه نور درې ملګرې به یې کله د یوې ونې (درختې) شاته پټ سوه اوکله به یې د سړک لاندې په کوچنې پله کې ځانونه نهام کړه، څه موټران تیرسول خو دوی د سپین موټر انتظارکاوه تیاره وارپه وار ډیرېده اخیرمیرو و نورک ته وویل دا به کله سپین موټر راځي د دې وروسته که هر موټر راغلی پرهغه به فیر کوو . نورک وویل :ته څه وایې پرهرموټرولې حمله کوو دهغو څه ګناده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

میرو وویل: یاره زه ډیرخماري سوم که سګریټې (د چرسوډک سګریټ) ژر نه را لګوې زماڅخه کار خرابیږي نورک وویل یاره خو د مازدیګر رائیسي دې درې سګریټه وڅکول څنګه بیا ژر خماري سوې، خر چغال یې ببریږې هسي پلمي کوې، په دغه حال کي هغه دریم ملګري طوفان سګریټې ولګاوه دریو سره وڅکاوه لایې نشه زیاته سوه د نشي په حال کي نورک وایې یاره میرو ستا واده به کله وي؟

میرو وویل : بس له دې خوا چي ورسوزماواده دی، خودغه انورخان وځنډیدی کني نورکارسم دي، هغه دریم انډیوال یې هم د نشي په حال کي وویل یاره خبري کراري کوی چي هغه انور خان یې وانه وري، په دغه حال کي یوموټر رانښکاره سو بتي یې لګېدلي لنډک رږغ پروکړ میرو ، نورکه او طوفانه بیداره اوسی داسي معلومیږي چي دغه موټردی.

,, موټرلاپریوڅه فاصله څوګامه اخواته دي د دې خوا د دوی یودم باندې فیرونه سوه ،، موټرخپل عادي تګ د لاسه ورکړ له لاري واوښت اوپه یوه ونه (درخته) کي ولګیدی او د یوه غټ درب کېدوسره ودرېدي لنډک لږ وړاندې ورتېر سو ښه یې په ځیر ورته وکتل ګوري چي په موټر کي دواړه نفر د مرګ په حال کي دي .

نورک رږغ پر وکړ څنګه دي انورخان خوبه بل فیرنه غواړي لنډک ځواب ورکړ نه نه نور ختم دی په دغه حال کي طوفان هم ورته رارسیدلی ؤ او ویل یې دا دوهم یې لکه چي زوی دي، لنډک وویل: هو ! زماهم دغه خیال دي چي دا به د ده زوی محبت وي، خو یوڅه تیاره ده دا خبره به صباښه معلومه سي چي دا دوهم نفر څوک دی؟ د خوشحالي لپاره که یو فیر څوک کوي خوښه موده کني درځی زمریانو کامیابه ښکارمو وکړ، خو دغه کار طوفان ملګري وکړ یو فیر یې بل پر دغه نفرو وکړ.

بیا نو دوی هم پر راغلي لار روان سول ماخوستن ؤ چي د زقوم خان کوټي ته ورسېده، هلته یې هم یو څو فیرونه د خوشحالۍ لپاره هوائي وکړه، په کوټه کي ټولونفرو یو بل ته مبارکي وویل، ډوډۍ برابرېدل زقوم خان ډیر په چورت کي وو د لنډک دوهم ورور ته یې وویل: هلکه پلار دي اوهغه خوریې مرجان ولې نه معلومیږي چیرته خو به مېلمانه نه یي ؟ هغه ورته وویل: بابک اومرجان ماپښین په موټرکي بازارته ولاړل، دوی لادغه مجلس کاوه چي لږ وروسته د موټرانو رږغ سو د بتیو رڼا یې پر دیوالو لګېده چي ورسره دکلا دروازه وټکیدل رږغ یوڅه په زوره سوچاویل چي رستم خان اکا راغلی، چابه بل څه ویل، خو د زقوم خان فکر دا هر څه نه منل، دروازې ته سره راغله ګوري چي څه د حکومت نفر دي او څوکسه کلیوال دي، زقوم خان اونفر یې څه وارخطا سوه، خیر خو د پېښې څخه تېښته نه کیده.

{د وهم څپرکی حالات خطرناک وو}

(c) ketabton.com: The Digital Library

حالات خطرناک وو بې له دې چې څوک دې کوم مناسبت (ستړي مسیا) سره وکړي، یوکلیوال پر راتیر سو او داسې ورته وویل: زقوم خان اکا صبربه کوې داپه دنیاکي پېښېږي ستاورور. رستم خان اکا او هغه بل موټروان (ډریور) دکوچني پله سره اوس ماښام غلو یا نورو خلکو وویشتل، ساعت پس چې موږ ورغلوستا یوبزګر وپېژندل چې دایودلنډک پلار رستم خان اکا دي اوهغه بل یې خوریی دي، زقوم خان اکا صبر به کوې په ژوند کې هر رنګه حال پر انسان راځي !

هغه حکومتي افسر هم یو څوداسې خبري وکړې، لنډک پوه سو چې بیامې ښکار خطاسو اوخپل پلار اوخوریی مې وویشتل، هغه نورانه یوالان یې هم هیښ اوحیران وو چې دا څنګه باز خطاوتې.

زقوم چې ورتیر سو سترګې د اوښکو ډکې وې ګوري چې دواړې جنازې یې د خپل کور دې د مړو پر مخ یې لاس ورتېرکړی اوښکې له سترګوڅڅیدلې اوپه زړه کې انورخان ته د انتقام لمبې نوري بلیدې، چې ما خو ستا مرګ غوښتې خو هغه زما نفرو خپلې هوسې ښکارکړې ښه بل واري به نه خطاکیږي جنازې یې دکوټې مخ ته په حویلې کې کښېښوولې ټولو خلګو مړې وکتل هغه کلیوال چې د جنازې سره راغلی وو ځینې خپلوکوروته ولاړل، حکومتي خلکوڅه ناڅه پوښتنې وکړې او د خپل تحقیق په دوران کې زقوم خان ته وویل په ښکاره خوبه د چاسره دښمنې نلرې ؟

زقوم خان وویل: زه خودښمنې نلرم خوځینې خلک دښمنې راسره کوې زما اندازه داده چې دغه کار که د انورخان زوی محبت نه ؤکړی ! ولې چې هغه په دغه کشرتوب کې ډیر بې ځایه بې ځایه ګرزي، یودوه وسلوال خلک هم زما نفرو ورسره لیدلې دي.

حکومتي افسر وویل: ستاولې پر محبت باندې شک راځي چې دا کار به هغه یا د هغه ملګرو کړی وي ؟

زقوم خان وویل: د محبت د پلار سره زما څه جنجال سته د څه مځکو او باغو پر سر هغه غواړې چې ماوبېروي او زه د خپل حق څخه تېرسم.

حکومتي افسر: تاوویل چې محبت دانورخان زوی دی، ما ځکه دا پوښتنه وکړه چې دغه محبت او بل د ده ملګری یوسف په نامه نفر څو میاشتې مخکې هم زموږ پولیسو نیولې وو او بیا هغه ؤ چې د وطن دښمنانو پر پولیس مرکز حمله وکړه او دغه نفر محبت اویوسف هم له پولیس مرکز څخه وتښتیدل دا خو موږ ته مطلوب نفر دي !

زقوم خان وویل: هوما مخکې درته وویل چې دغه محبت او پلار یې په ځینو پېښوکې لاس لري چې دغه دي تا هم یادکړه، حکومتي افسر د تفتیش په دوران کې د زقوم خان نفرو ته هم ښه په ځیر ځیر کتل، ځینې داسې ورمعلومیدل لکه په ځینو بندیخانوکې یې چې لیدلې وي، اخیر یې د زقوم خان وراره لنډک وپېژاندې چې څوکاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې د څه جرمو اويوه قتل په تور سزا سوی وو ، زقوم خان ته يې وويل دغه ستا ځيني نفر خو ما ته داسې شناخته رامعلومېږي او دغه يو خو زما په خيال لنډک نومېږي؟

زقوم وويل: هو صاحب ستاخيال صحي دی ضرور به دې ليدلی وي او دغه زما وراره څه موده کيږي چې له بنده راخلاص سويدی ضرور به دې هلته ليدلی وي، حکومتي افسربه لايو څه خبره کول چې زقوم خان پر لنډک رږغ کړه ته ورسه دغه سرکاري خلکو ته خو ډوډی برابره کړه مورکه په غم اخته يو چې دوی خو يو څه وخوري، لنډک لاحرکت نه ؤ کړي چې حکومتي افسر وويل: نه نه! خان صاحب تکليف به نه کوې مورډوډۍخپل ځای ته رسوو بيابه يې د خوشحالۍ په ورځ سره خورو اوس مورږ رخصت اخلو ، زقوم خان د جيب په دسمال سترګي پاکي کړې شاوخوا يې وکتل وروسته يې داسې وويل: د حکومت هم عجيبه کارونه دي چې مورږ له يوه افسر سره شناخته کيږو او د هغه سره مو د دوستۍ تعلق جوړيږي هغه يې بيا راڅخه بدل کړی وي، وايم دغه دي چې ته دې علاقې ته راغلی يې زه نه يم درخبر سوی، کنه ضرور به مي ملاقات درسره کړی وای !

حکومتي افسر په ځواب کي وويل: نه هيڅ خبره نده ستاکه ملاقات نه ؤ راسره سوي ماخو دې د نامه اوريدلي وو ، چې هر وخت دې کوټه د مېلمنو ډکه وي.

په دغه حال کي زقوم خان هغه حکومتي افسرتر لاس ونيوی او يوې خواته يې د خلکوڅخه بېل کړي يو څه پټې خبري يې سره وکړې، څه نور هم سره ودرېدل يوبل ته به يې اشاري کولي په پای کي خبري په زوره سوې، ضروري خبري لکه چې خلاصي کړې وې، حکومتي افسربه د سترګو تر کونجانو وکتل خولۍ به يې پرسرکړه کښېښوول افسري اداب به يې ټول پوره کړل، بيابه يې داسې په يوه خاصه لهجه وويل: نه خان صاحب خدای به يې اسانه کړي پرځان يې مه ډيره وه ستا دښمنانو ته به ضرور سزا ورکول کيږي، هغه به داسې نه پاتيږي خو ته به لږ صبر کوې.

په خبرو خبرو کي حکومتي افسر او زقوم خان اکا دکلا لوی دروازې ته ورسېدل يوار به يوه خبري کولي دا بل به سرورته ښوراوه بيا به دا بل دغسې ورته کول، د زقوم خان په خبرو کي ځکه سختي نه وه ولې چې يوار حکومتي افسر دا هم ورته وويل چې زمورږ خفيه (جاسوسي) راپورستا نفرو ته هم يو څه اشاره کوي او زقوم خان خو پوهيدی چې کارخومي د خپله لاسه خراب سو نو به د ډيرو فکرو څخه وخښم ته نه خلاصيدی.

اخير حکومتي افسر رخصت واخيست او د خپلو نفرو سره د انورخان د کور پرخوا روان سول، اوهلته په رسېدو يې دروازه ور وټکول، انورخان اکا د دروازې څخه رږغ پر وکړ څوک ياست چې دروازه ټکوي؟

د خلکواوموټرو رږغ او د بتيو رڼا او بې وخته دروازه ټکول دا هرڅه له خطره خالي نه وو ، خو د څه خبرو کولو وروسته انورخان اکا له کوره پر راووت، يوڅه راشه درشه يې ورسره وکړه، خو اخير حکومتي افسر شناخته ور معلوم سو چې اميدخان دي او تر څه خبرو وروسته يې ښه سره وپېژندل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افسر امیدخان وویل: ښه انورخان اکا دا ستا کور دي ؟تا نه ؤ راښوولی خو ما په توره شپه کي پېداکړی، انورخان ورته وویل: هوتاسي خو بېداره خلک یاست اوپه توره شپه کي د خلکو کورونه پېداکولی سي، خو په سپینه ورځ بیا غله درځني ورک سي !

دغه مهال د انورخان اکا د کورنۍ انسانان د دروازې شاته بېربېدلي ولاړ وو نه پوهېدل چي څه به کیږي، اخیر امید خان ورته وویل: نورمجلس به بیا بل وخت کوو د محبت په نوم ستا په کور کي څوک سته ؟

انورخان وویل: هو زما مشر زوی محبت نومیږي، ولې خیر خو دی ؟

حکومتي افسر وویل: دا خو خبره خرابیده زما خیال ؤ چي تا اوستا زوی او درېیم یوسف له ځانه سره اوس بوزم خوزما او ستا پخواني تعلق خبره اوس له خرابېدو را وګرزول اوس به یواځي ستازوي په لاس راکړي.

انورخان لاڅه نه ؤ ویلي چي محبت د کوره راووتی اوخپله موټر ته وخاتي، لکه ده چي دا مجلس د دروازې ترشا اورېدی امیدخان رخصت واخیست او موټران یې په بیړه روان کړه، د محبت پلاراوټولې کورنۍ په موټرانو پسي کتل او د ارمان اوښکې یې تویولې او دا ورمعلومه سوه چي د زوررو خلکو سره د دوستۍ دغه نتیجه وي !

شپه تیره سوه غرمه ناوخته د زقوم خان ورور اوخوریي خاورو ته وسپارل سوه ډیر خلک یې په هدیره کي حاضر سوه غټي غټي دعاوي پرقبروویل سوي فاتا دزقوم خان پرکورشروع سوه ډیرپسونه اوغوایي ورپسي حلال سوه په دا نژدې سیمه کي د چا دونه لوی خیرات نه په یادکیدی، خلکو به ملک زقوم ته د تسلي ویلو پر وخت ویل: خدای پاک دې دغه خلک په مورږ رسوا اوشرمینده ووینې، بل چا به بیا داسي ویل خدای پاک دي دغه خلک تبا کړي څوک چي د بل کورونه خرابوي، ملک زقوم پوهیدی چي خلک و ده ته پر خپله کمبله بدي خبري یاښیراوي کوي، ولې چي ده ته معلومه ده چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ور پیښ دي، د محبت پلارانورخان نه پوهیدی چي چاره به یې څه وي دې ټولوخبرو د خبري سر ځیني ورک کړی ؤ ، هغه اندیښنه چي د ده سره وه هغه ورته حقیقت ښکاره سوه، ولې چي تیره شپه دی ده زقوم خان د نفرو د حملې څخه روغ پاته سو ، او د زقوم خان وراره لنډک د خپلو نفروسره د لوی لارې د کوچني پله سره مخ ورته نیولی وو ،

لنډک او د ده وسلوالو نفرو د څو ورځو څخه د انورخان لاره څارل مګر قدرت ځیني وساتی، خو دا چي مخ ته به څه کیږي دې ته حیران وو ، دا یې زړه ته لوېدلې وه چي زقوم خان د اولې ورځي څخه ورسره په چم کي وو ، داچي خپله لور غوتې یې ستا زوی محبت خان ته درکړه لایې دغه غلطه اراده وه چي د دغه دوستۍ له لاري به ستا د مځکو اوباغو قبضه کوي، داچي یو څه جایداد یې اوس هم را څخه قبضه کړی دی لایې صرفه نده په ماته، دا خو یې لا څه کوې چي هغه وسلوال غله یې لاکله کله څو ګونۍ غنم یا کشمیش را څخه غلاکړي، هغه څو شپې مځکي یې لنګه غوا را څخه بوتله پر دې ټولو سربیره دی مي لاومرګ ته هم ناست دي، خو بیا به د خپل زوی محبت خان د

(c) ketabton.com: The Digital Library

راخلاصیدو په فکر کي سو، د دې خبرې لپاره یې یواځې د حل لاره دا راویستله چي څه غم یې مه کوه نن خوډېر کارونه په پیسو هم کیږي، پیسې خو لرې !

هلته زقوم خان پخپل وروراوخوریې پسې خورا درانه خیراتونه وکړل، څو پسونه او غوایې یې پسې حلال کړل ډېر خلک یې فاتحې ته راغلل، چا وچا به ورته ویل زقوم خان اکا خدای پاک دې آل اوعیال ورتباه کړې، چا چي ستاورور او خوریې در مړه کړل، اوته یې د غم پرکمبله کښېنولې، خدای پاک دې دوی هم دغسې وژړوي زقوم خان پوهیدی چي دغه خلک پرخپله کمبله و ده ته ښراوې کوي، ولې چي دا هرڅه و ده ته د خپله لاسه ورپیښ ول، ولې چي ده خپل وراره لنډک دې کار ته ګمارلی ؤ چي انورخان به وژني، مګر د لنډک او د ده د څو چرسي ملګرو په کمین کي د لنډک خپل پلار او د هغه خوریې د مرګ وکندي ته وروغورځول سول د دوی داګمان ؤ چي دغه سپن موټر د انورخان دې، مګر تازې خپله هوسۍ (اوسۍ) ښکارکړه خو د پیښې څخه تیښته نه کیده.

دغه روانو پیښو د دې ټولې سیمې د خوشحالي فضاء ګډوډه کړې وه، څو شپې مخکي د زقوم خان د وسلوالو غلو تر مینځ په وسلواله جکړه کي د زرغون اکاځوان زوی (جانک مسکین) او د جانک مسکین دوه نورانډیوالان پتومسکین، او ژړغانښی ووژل سوه.

د جانک مسکین جنازه یې پداسې وخت کي کورته وروړه چي د واده یې هسې پنځه میاشتې پوره کیدې د ده د واده د ډاله د دربا او درزا ړغ‌لا اوس هم د خلکو په غوږو کي وو د جانک مسکین په واده کي داسې بیدریغه ټکان وسول چي په لنډې کلي کي د هواڅخه د را ایله سوؤ ګولیو(مرمیو)په لګیدو دوه پسونه یو د ژرندې مزدور ټپیان سوه او یوبل ځوان چي د مور یو زوی ؤ او دوې ورځي وروسته یې واده ؤ د همدغه د هواڅخه د را ایله سوؤ ګولیو(کارتوس) په سرکي د لګیدو په وجه ځواني مرګ سو او د واده روانه خوشحالي یې په غم وربدله کړه، خو د جانک د کورنۍ اوانډیوالانو سره یې د بل چا هیڅ غم نه وو چي زموږ د هوائې ټکانو څخه به چاته تکلیف یا ازار رسیږي، هغه د چا خبره (ویل نانه یې پرڅه ده ویل نانه پر واده ده).

د جانک د واده په شپو کي د ده کورنۍ او انډیوالانو سره یواځې د ځان د خوشحالي غم ورسره ؤ نه د بل د ازار یا د کور د خرابیدو په اولو درو شپو کي خو داسې ټکان او ډول وړغول سو چي د نژدې کلو اوکورو خلکو د شپې هیڅ خوب او ارام نسو ځیني کولای هر چابه دا ویل چي خدای مو کور خراب کړه دا څنګه واده دې چي نه د ورځي ارام درسه کولای سو اونه د شپې خدای پاک دې په غم در بدل کړې دا څنګه واده دی ،

ریښتیا هم د خلکو ښیراوې (بد دعاوې) خدای پاک قبولې کړې د پنځو میاشتو دغه راوړې ناوې یې کونډه سوه، او د جانک مسکین جنازه سهار مهال د زرغون اکا کورته راوړل سوه، د جانک مسکین د ژوند په اخیرې شپو کي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرغون اکا یو څه ظاهري کار سره برابر ؤ، جانک به پیسې ورته راوړلې ده یې پوښتنه نه کول چي حرامې دي که حلالې یا یې د کومې خوا راوړې.

زرغون اکا پدې شپو کي څه مځکه هم رانیوه او اته میاشتې مخکي د جانک د کوزدي غاړه هم ویستل، اوهغه وو چي پنځه میاشتې مخکي د جانک واده ښه په درب او دروب راوړی، د جانک د پلار دا هم خیال ؤ چي که خدای(ج) کول دا د حج پیسې به لا دا خیله کړې دغه یو ارمان به دې هم پوره سي بیا به نو جانک د دغه ډلې څخه راوباسي.

یو شی یې لا بل هم په زړه کي ؤ چي دغه د پلار قبر دې ښه په سیمټو کي نیولی وای او ښي سپیني ډبري دې پر راګرزولې وای، سر ته به دې د ده نوم او تاریخ هم په یوه ډبره ورنویشته کړی وای ! دی خوارکی خو هم په ډیره مسکینۍ کي مړ سو، پرموږ خو ډیر حق لري، خیرات خو مي ندي ورپسې پري ایښې، جانک چي کله کله یو پسه راولي هغه خو ور پسې حلالوم، مګر د زرغون اکا دغه ارمانونه ټول له خاورو سره خاورې سول.

بله پېښه دا وه چي ځوشپې مخکي منګل ځوان د غوا د غلا په شپه د ګوډ سپي لخوا ووژل سو او بل انډیوال رنګین د ډب کلي د صاحب زاده زوی یې د زرغون اکاپه کور کي کلیوالو ونیوه ، او اخیره پېښه دغه وه چي د زقوم وراره لنډک د خپلو چرسي ملګرو سره غوښتل چي انور خان مړ کړي، خوبخت یاري ورسره ونکړه او خپل پلار او د هغه خوریې په حق ورسول.

دې ټولو پېښو لوړ کلي او ورځیرمه سیمې د امن او خوشحالۍ فضا ډیره ګډه وډه کړي وه، دې سیمې ډیره ښه ښکلا درلودل، څلور سره کلي، لوړ کلی، کښته کلی، لنډی کلی او د ډب کلی یې د هر رنګه ونو (درختو) او ګڼو باغو څخه زرغونه ښکارېدل، د توري غنډۍ هره لمن په ونو (درختو) پوښلې وه.

د توري غنډۍ سپیني چینې سیمه د ژړکاریز هره خوا او د سرچپه کاریز هر لوری د سړی څخه زړه وړي، له هره باغه (بڼ) د رنګارنګ مرغانو سندریز اوازونه راپورته کیدل اویورنګ عاشقانه کیف به یې درلودی.

د تاج ګل لالا پر دوکان به یو وخت د کلي ځوانان راټولېدل اوبل وخت به بیا خو سپین ږیري ناست ؤ او خپلي غورې (مجلس) به یې کولې، د تیمور اکا پر کوټه به کله کله خو مشرانو مجلس کاوه د مکتب (ښونځي) انجینو او هلکانو به د غوټۍ اومحبت خان د میني کیسې کولي، ځینو به بیا د ګوډ سپي کارنامي یادولې، خو اوس پدې سیمه کي هغه کیف اوخوند پاته نه ؤ، ډیرو به دا بدبختۍ د زقوم خان د لاسه بللي، دی به یې پدې ملامتاوه چي دی دغه وسلوال غله او بد خلک ساتي، او په ناحقه د خلکو مځکي یا باغونه لاندي (قبضه) کوي، چا ؤ چا به ویل دا خو د اصله خان ندی پلار یې د دې کلي ګوروان ؤ د ژرندې تر څنګ په هغه زاړه سرای کي اوسیده ، د ماښام په ډوډۍ پوري حیران ؤ چي مړ سو کلیوالو د کفن پیسې ور ټولې کړې، خو نن د زقوم داهر څه هیرسو او ځان یې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور او ظلم خان جوړ کړیدی، هسې د ښو او سمو خانانو نوم وربدوي، خان خو اصلي ملک شاجهان ؤ چې نه یې غله ساتل او نه یې په زور د بل مځکې لاندې (قبضه) کولې، هره فیصله به یې په حقه کول.

زقوم خان ته په اوله شپه هم پولیس افسر امید خان وویل چې زموږ معلومات داسې دي چې پدې پیښه کې ستا د نفرو لاس سته، نو ځکه دا قیضیه نوره زقوم خان ونه پلټل، ځکه د انورخان امید ؤ چې د یو څه اثر او رسوخ او پیسو په کارولو سره به خپل زوی محبت خان له بنده راخلاص کړي، او په ټول کلي کې د محبت د راتلو ازانګې ګرزیدې د مکتب (ښونځي) انجونو اوهلکانو یو بل ته زیري ورکول، جمیلې چې همدې خبري ته ډیر انتظارکاوه غوښتل یې چې دا زیری به تر هر چا د مخه پرغوټۍ دا کوي.

د جمیلې ورور نعمت به هر کله د انور خان اکا څخه د لیدو پر وخت دا پوښتنه کول چې په کومه ورځ محبت را ایله کیږي ما به خبروې چې زه او یوسف به هم هلته درسره ولاړ سو، پدغه ورځ دغوټۍ ملګرې جمیله د سهار څخه لا خبره وه چې د دې ورور نعمت او د محبت بل انډیوال د انورخان اکا سره ولاړل کله چې ماپښین مهال دوی را ورسېدل نو نعمت دستي خپله خورجمیله خبره کړه تر څو دا زیری تر غوټۍ پوري ورسوي، غوټۍ هم دا څوورځې او شپې ډیري غمجنې تېرې کړې وې د خوشحالۍ کومه خبره یې نه وه اورېدلی.

ښونځي (سکول) ته به پدې نیت تلل چې ګوندې نن به محبت راسي، دا خیال به هره ورځ ورسره ؤ، ښونځي ته په ور تلو به یې څه ناڅه فکر بدلېدی پر لارې به جمیلې هر وخت ملګرې ور سره کول هغې به ډېرې تسلي ورکولې، په سبق خونه (کلاس روم) کې به د محبت خان چوکۍ (کورسي) ته کله کله کتل ، کله کله به یو چا یوه ګیډۍ (دسته) ګلان هم ورباندې ایښي وو ، ځینو همزولو به چې کله غوټۍ ته وکتل بیا به محبت ور په یادسو، او دغه د دوی دواړو دښو ځوانیو او د مینې او ارمانه ډک غمجن داستان ټوله کیسه به یې په زړه کې تیره سوه اوڅودغم اوښکې به یې کله کله ورسره وڅڅولې.

کله به د محبت خان هغه د ځواب صحنه (پیښه) ورپه یادسوله، کله چې د دوی د مینې د اظهار لومړې وختونه وو هغه پیښه داسې وه : کله کله به هغه وخت غوټۍ د محبت خان د ناستې د ځای سره یوه ګیډۍ (دسته) ګلان ورته ایښي ول او په منځ کې به یې هغه لیک پروت وو چې دې به ورته لیکلی وو په لیک کې به کله نازونه او کله ګیلې لیکل سوې وې، چې هو پرون مادرته کتل اوډیرانتظارمې وکړی خو هغه ته نه راغلې، پرما هغه ساعتونه لکه کلونه داسې تیر سول، خوته بس هم دغسې بیغمه یې څوقدمه دې لا نسوای را خوارولای، او نور کارونه دې ضروري ګڼل چې نه راغلې.

محبت خان چې به داسې ګیلمن لیک ولوست سر به یې پرله وګرزېدی نه پوهېدی چې څنګه ځواب ورته ولیکي، که له یوې خوا پرون لیدل او مجلس ځینې قضاسوي وو د بلې خوا دا دي غوټۍ هم ځینې ګیلمنه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لا پدغه چورتو کي وو چي د استاذ خبرو اوسبق ته یې هیڅ پام نه وو ، استاذ هم پوه سو چي محبت خان ندي متوجه، نو دستي یې پوښتنه ځیني وکړه، ولې زما د سوال ځواب نه راکوي تاته وایم محبته! چي مځکه څو براعظمه (وچي) ده او موږ په کوم براعظم کي اوسیږو ؟

محبت خولا د وخته په چورتو کي غرق (لاهو) وو او په لوړو خیالو کي یې دغوټۍ ګیلوته د ناز ځوابونه ورکول او په خیالي دنیا کي ورک وو ، د استاذد پوښتني په ځواب کي یې بي اختیاره داسي وویل: هو ته مه خفه کیږه هغه زه پرون بل ملګري یو ځای ته بوتلم،.... هو ته خفه نسي نور مي هیڅ کارنه درلودي، اوزما یواځینی کارخوتاته درمعلوم دی چه هغه ستاسره لیدل دي، پدې ځواب سره نه یواځي استاذ (ښوونکی) بلکه ټول شاګردان حیران سول چي دا محبت خان څه وایي؟

استاذ په ډیر خښم سره خبره ور غبرګه کړه، هلکه محبته دا ته څه وایې، زه د بري اعظمو پوښتنه درځیني کوم او ته وایې زه پرون بل ملګري بل ځای ته بیولی وم، دلته محبت خان په ځان پوه سو چي دا څه را وسواو ماڅه وویل خولا پوره پخپل حال کي نه وو راغلی په معذرت یې وویل: صاحب زه پوه نه سوم، زما دا خیال وو چي زه بل ځای یم او ته له ما څخه ګیلمن یې بخښنه غواړم، دنیا اوه بري اعظمه ده او اوه سره د غمو ډک دي دوه کسان نسي سره پیداکولای.

استاذوویل: هو اوس لا هم سم نه یې پوه سوی ماکله پوښتنه

در څخه وکړه چي په بري اعظمو کي غمونه سته او که نه، ماخو داسې وپوښتل چي مځکه څو بري اعظمه ده او موږ په کوم بري اعظم کي اوسو ؟ خیرزه پوه سوم چي ستابدن دلي دی اوروح دي ګوره چي دچاسره ګرزي، د محبت خان دا ځواب او صحنه اوس هم د ډیرو یاد وه.

د ده پر دغه ځوابو به کله کله همزولو خندل او کله کله به بیاډیر ورته حیران وو چي محبت خان پدغه ورځ څومره د میني په دنیا کي ورک سوی وو.

ولې چي تر دغه وخته د دوی (د محبت اوغوټۍ) مینه نه وه داسي رسواسوي اونه ډیر همزولي پرخبر وو چي غوټۍ خپل پلار په کوچنیوالي کي لامحبت خان ته ورکړېده.

کله چي څوکاله وړاندي دا پیښه وسوه، نو په همدغه ورځ د محبت خان نژدې ملګري یوسف خان هم خبر سو چي دا ده ته څه ورپیښ سوي دي، هغه ډیر نصیحتونه ورته وکړل چي اوس دي لا ځان په واک کي دی داسي مه کوه یوسف خان د خپل ورور کیسه هم ورته وکړه، خو محبت خان ته دا نصیحتونه د ماشومانو خبري او د اوبو د سر لیکي معلومېدې دی د میني په لیوني آس سپور وو د هیڅ خطراحساس یې نه کاوه، نوهمدغه وو چي د محبت خان د میني داستان په ښکاره ولېدل سواو د دغه لیوني داستان دروازه خلاصه سوه .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به یې د کتابو پر ځای د کنجاړې پارسل را اخیستی وو کله به بیا په چورتو او فکرو کې تر خپل کورتېر سوی وو ، کله به بیا د غوټۍ سره پر مازې(هسې خبره) خفه سو ، او د کلي د تاج ګل لالا پر دوکان به خلکو په لیونتوب کې راوګرزاوه، یوار خو لا د کلي څخه هم ورک سو چې بیا یې خلکو پل ورپسې واخیست او به دغه دوران کې د ده د ماما زوی لونګ مار وخواړی، او ځواني مرګ سواو د محبت خان پل پرهغه ځای پاته سو ، څه زمانه بیدرکه وو بیا د کلي په هدیره کې د ملنګ په جامه کې ولیدل سو .

او اخیري پیښه داوه چې خپل خسر زقوم خان د خپل ورور اوخوریي د وژلو په تور وپولیسو ته ور په ګوته کړ، څو ورځې کیږي چې د ده پلار انور خان یې د را ایله کیدو کوښښ کاوه او د جمیلې ورور نعمت ورته ویلي وو که محبت خان را ایله کیدي نو زه به هم دده مخ ته درسره ځم، نو ځکه جمیله نن خبره وه چې نن به را ایله کیږي ولې چې نعمت د انور خان اکا سره نن ولاړی او دا یې ایراده وه چې دا زیری به پرغوټۍ داکوې.

دغه شپې او ورځې پرغوټۍ ډیرې سختې تېرې سوې، د مکتب (سکول) پر لار به جمیلې ډیره تسلي ورکول او د امید پر لارو به یې بیول، چې خدای پاک به یې خیر کې، خدای(ج) ته هر څه اسانه دي، د کلي سپین ږیري به پدې خبره کې وګرزي اوستا پلار به پدې راضي کړي چې نور د خپل زوم (محبت) لور(غوټۍ)او خپلې کورنۍ سره دا ظلم مه کوه، دا خبرې که څه هم پرغوټۍ ښې لګیدې مګر د اهر څه ځکه ورته یو خوب ښکارېدی ولې چې دې ته د خپل پلار طبیعت ښه معلوم وو او نه یې خپل بخت داسي بختور باله چې دا هر څه به سمیږي، چې کور به وه نو زیات وخت به یې پخپله خاصه کوټه کې تیراوه کله به یې فکر د کوچنیوالي و خواته ولاړی د کلي د نرۍ ولې سره به یې چې بازې کولې او هغه وخت به یې یو پربل اوبه پاشلې یا به هلته په ټالو کې زنګېدل.

بیابه یې د فکر نیلی دغه د غنتوالي ملاقاتو ته راغلی دغه وخت که دوی په یو څه سره پوه سوي ؤ خو بیا هغه د پخوا په شان بې قیده نه سول سره یو ځای کیدای، یواځې به کله دمکتب (سکول) پرلار یوبل ته انتظار وو کله به بیا د لیک له لارې د یو بل په حال خبریدل چې دزقوم خان د بزګر کوچنې زوی به یې رویباري کوله او دیوه بل لیک به یې ورساوه.

نن ماپښین بیا دا په دغه فکر کې وه، هغه ځای ته به یې ډیر کتل پر کوم ځای چې محبت خان څو شپې مخکې یوه شپه ناست وو هغه شپه ځکه دې ته تر ډیروشپو ښه وه ولې چې د محبت خان د ورکېدو سه بعد لومړی وصال د دوی د واړو پدغه شپه سره وسو اوبیا به یې هغه ګړۍ او صحنه سترګو ته راتلل کله چې محبت د شپې په اخیر کې رخصت اخلې او ولاړسې دا لا د فکرو پدغه ټال کې ځنګېده چې د دې دخوني دروازه را خلاصه سوه، غوټۍ بې اختیاره داسې ورته وواېی: وی ! ښه سو چې بیرته راغلې ماچې ویل ولاړې !

جمیلې په کټ کټ پر وخندل او داسي ورته وویل: ولې د خوبه خو نه یې زه خو اوس راغلم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ یوه سوه چي هسي مي ناپامه دا وویل، نه پوهېده چي خبره څنګه واړوي ، دا چورت هم ور سره وو چي جمیله نن څنګه تر خپل وخت د مخه راغله خو دا چي نن تر نورکله خوشحاله ښکارېده او د مسخرو لړۍ یې نه شکېدل او د مخ څیره یې تر هري ورځي روښانه وه نو دې به هم خوشحالي ورسره وکړه خو دا چي دا به نن ولې او په څه شي خوشحاله وي پدي نه پوهېده.

دا چي د جمیلې د مسخرو لړي نه شکېده او په دغه دوران کي به د دې د لاسو ګوتي هم کلکي وپیچلي، نو غوټۍ یو څه شکمنه سوله چي یو څه یې اورېدلي دي، نوره یې د زړه خوشحالي ورته زیاتېده که څه هم دې اوس د ځینو خبرو ځواب ورکاوه خو دا تلوسه یې وار په وار زیاتېده چي په اصل حقیقت ژر خبره سي، جمیلې هم قصدي نه غوښتله چي دستي دې اصلي خبري ته راسي، تر څویو څه یې د ساعته وزوروي.

غوټۍ هم خپل پوره کوښښ کاوه تر څو د زړه غوټه یې ورخلاصه کړي، او د خبري مطلب ځان ته حاصل کړي، که څه هم له اندازه د ښې خبري او د ښه شي د زیري معنی ځیني معلومېده خو بیا هم پدې د غوټۍ تسلي نه کېده، بس یوائیني شي چي دې ته ورپاته وو هغه په خوابدي ولاړېدل وو ، ترڅو د جمیلې دا مسخري پای ته ورسیږي او د زړه خبره په خوله وکړي.

پر غوټۍ هم اوس دا اثر د خوابدی ښکاره سو په ناراض ډول له خپل ځایه ولاړه سوه چي اوس به تر دروازې وتل جمیلې خپل ټول انداز بدل کړ ی په تلوار یې لاس په غاړه کي ور واچاوه ، او په دا بل لاس یې د دې لاس په مینه کلک وپیچي چي دا یې نوره دې ته مجبوره کړه چي بیرته خپل ځای ته را وګرزي ، غوټۍ هم ډیر مقاومت ونکړ دا پوه سوه چي دا اخیري غشي کار وکړاو د ښېي منځ یې وویشت ، خویو دوې خبرې لا د ګیلې په ډول داسي ورته وکړې هو خورې ته خو نو ځوک دې ته اړ باسې چي یا جنګ درسره وکړي یا مخ در څخه واړوي ، په سمه خونو سمه خبره نکوې .

جمیلې نوره خبره نکړه ورسره غبرګه مګر یوائي به یې د غوټۍ هري خبري ته یوه د ناز داسي مسکا کوله چي ګویازه در ملامته یم او د کښیناستو سره به د زړه غوټه درته خلاصه کړم ، کله چي پر خپل ځای دا کښینوله ، بې له دې چي د زیري ورکولو معامله ورسره خلاصه کړي یاکوم زیری پرکښېږدي د محبت خان درا ایله کېدو مبارکي یې ورکړه ، ورسره یې یو لیک هم دې ته ورکړ ی ، پرکوم چي د محبت د لاس لیکلو او لیک ننښان ښکاره وو ، او دا لیک محبت خان و نعمت ته نن سپارلی وو او نعمت د خپلي خور جمیلې په ذریعه دا دې ترغوټۍ پورې را ورساوه.

غوټۍ پدې خبره سره ډېره وغوړېده د یوساعت لپاره هرڅه غمونه ورڅخه هیر سول په هر څه کي به دې ته د محبت خان تصویر (انځور) ښکاریدی.

(دریېم څپرکی :دمحبت خان درایله کیدو خبر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې زيري اوخبر لپاره دې دا دوولس شپې او ورځې په انتظارلکه دوولس کاله داسې تېرې کړې وې، هره لحظه ورباندې په شمار تېره سوه، دغه د چورتو او انتظار په دوران کې به يې فکرکله محبت خان ته ولاړی چې هو ده خو نور جرم او ګناه لرل يوا ځې ګناېې زماسره مينه کول وو ، اوکله به دا ټولې خبرې ورباندې خوب سوې.

يوه شپه يې خوب ليدی چې دا د محبت خان په تلاش د بنديخانې (جيل) وتورې دروازې ته ولاړه وې هغه دروازه وان پوليس د څه خبرو وروسته دا د ننه ورپرېږدې د لسي ياشلې طمعه هم ځيني ونکړې شايد ښه سړی به پر ولاړ وو ، کله به په دغه خوب کې د محبت خان سره ملاقات وسو اوکله به بيا خوب نور څه په وليدل .

خونن دا دې هغه وخت راورسيدی چې پرغوټۍ د محبت خان د را ايله کيدو زيری وسو اود ده پلاس ليکل سوی تازه ليک يې مخ ته پروت دی، جميلې هم دغه ګړۍ د دې ښه ننداره په ډيره خاموشي وکړه، خو دغه خاموشي هغه وخت ماته سوه کله چې د دوی کوچنی رويبار څه باندې يولس (۱۱) کلن جانو په ډيره بيړه په خونه داسې ور داخيل سو لکه هوا چې را اخيستی وي او په خونه کې يو دوه لوښي هم چپه کړه، لکه چې شاعر وايي رانه ادب د محفل هير سو ساقي عفوه غواړم

له ډيري بيړې وارخطا په سر د جام وختم (نصرالله ،حافظ)

غوټۍ ته د جانو داسې راتګ هم نابلده (ناولده) ښکاره سو ولې چې دی بې له اجازې خونې ته هر کله نه ورتلی او بيا داسې په بيړه، خو خير ده هم خپله رويباري سر ته رسول، او نن به شايد داسې زيری را اخيستی وو چې جامونه يې چپه کول او بې له دې چې څنډ دې وکړې دجيبه يې دوه ليکونه راوکښل او غوټۍ ته يې په نزاکت وسپارل او د څه ويلو وروسته دی د خپل کار په لور رخصت کيدی چې غوټۍ يوه خبره دا ورته وکړه هلته به زموږ چايې پخې وي هغه درسره راوړه.

د جانو راوړي ليکونه د محبت خان د همزولي او انډيوال يوسف خان له طرفه دي.

لومړی ليک يې داسې پيل کيږي ،د دعا او سلام ، وروسته ښه ژوند درته غواړم ، نه پوهيږم چې نوري خبري له کومه ځايه اوپه کومو ادبي او درنو الفاظو را پيل کړم ما هم د محبت خان د انډيوال په نوم اوستاسي د دريدلي او غمجن داستان او ليونۍ ميني په خاطر تر خپله وسه درسره غمرازي وکړه اوهم مي تر يوه ځايه ستاسي ددوو ترمنځ د رويباري شرافت ترلاسه کړی ،دغه څو ورځې چې ستاکوم ليک ماته رسيدلی دی هغه مي په ډيره امانت داري سره تر محبت خان پوري رسولی دی او د ده ليک مي ترتا پورې را رسولی دی.

خبره را څخه اوږده نسي ، اصلي مطلب مي دا وو چې زه تر يوه حده خبر وم چې نن به که خدای (ج) کول محبت خان کلي ته را ورسيږي خوسل په سله کي مي باور هم نه وو ، نو مي ځکه وړاندې يا مخکې تاته خبر نسو درکولای، نو بخښنه در څخه په دغه کار غواړم ما نه غوښتل چې بې وخته دا خبر درکړم او ستا د ليونۍ ميني د اور سرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکروټې هسي تازه کړم، دا دي اوس چي خبره يقيني سوله او محبت خان زموږ په بدرګه خپل کلي اوکور ته را ورسيدی،

زه فکر کوم چي نن به زموږ دکلي مرغان او حيوانان هم د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي . . . فقط وسلام يوسف خان د محبت خان انډيوال .

غوټۍ چي دا ليک وايي پر تن يې د ميني لمبي نوري تازه کيدلې سترګي له اوښکو ډکي سوي د خپل غمجن داستان هره کيسه يې مخ ته تيره سوه . د محبت خان د ژر ليدو تلوسې يې په زړه کي تازه اور بلاوه، د ليک دا اخيري جملې (چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحيوانان د ده په راتګ خبر او خوشحاله وي) چي کله غوټۍ ويلي نو دغه وخت ماپښين قضاپه دا څو شپو کي د دې سيمې د اتل ګوډ سپي ږغ ياغپا لومړی ځل دې واوريده، دا پوه سوه چي د يوسف خان دا خبره ريښتيا سوه، چي نن به زموږ دکلي مرغان اوحيوانان لا خبر او خوشحاله وي ، دغه دي د دې سيمي قهرمان، اتل او وفادار ګوډ سپی هم لکه چي د محبت خان په راتګ سره خبر سويدی او غواړي چي د خپل مسافر انډيوال سلام ته ورسي.

او دلته د غپلو به يې شايد يو مطلب داوي چي پرما دی هم د محبت د راتلو زيری کوي، نه پوهيده چي دی څنګه ژرخبر سو، دی خو ماښام د هديرې څخه دلته راتلی شپه به يې تر ډيره خاموشه دلته تيرول خو نن سم مازديګر لا نه دي چي ګوډ سپی دلته غاپي له توانه يې ووتل ورپسي را ووتل د باغچي دروازه يې خلاصه کړه، ريښتيا هم دی هغي خواته روان وو تر ډيره يې پسي وکتل اوبيرته خونې ته راغله ، پدغه دوران کي جميلې د کوم کتاب مطامعه کول د دې سره يې څه غرض نه کاوه ، جانو هم چای راوړې غوټۍ دا ورته وويل ته وګوره په کوڅه کي چي ګوډ سپی چيري ولاړی جانو ته يې دتګ لوری ور وښووي،

«ګوډ سپی څکه پر هر چاګران وو چي يوار يې دا سيمه د يو ظالم پړانګ له شره خلاصه کړه په جګړه کي د خړسپي غوږ او ځيګر پرې سو کمر سپي خپل ژوند له لاسه ورکړی د تورخولي سپي يا دغه ګوډسپي د ښونورو زخموسره د شا پښه سخته زخمي سوه، او بل وار چي کله يوه شپه د محبت خان سره تر دغه باغچي پورې راغلی وو او په کوڅه کي خپله چوکيداري کوله خو د سيمې يو بدمعاش منګل ځوان چي غلاکړي غواپر دغه کوڅه راوستل ده هم بې له دې چي کوم بل تور پر ثابت کړي يواځي د دغه غوادغلاکيدو په تورمنګل ځوان په سزا ورساوه او داسيمه يې د هغه د شره خلاصه کړه ،نوځکه ده د اتل ياقهرمان لقب ګټلی وو.»

جميلې د چای خوړلو وروسته د خپل کور پخوا رخصت واخيست، د کور په حويلی کي لا د غوټۍ د مورسره يو څه تکيه سوه د هغې سره يو څه پټي خبري هم وکړې خواخير هغي ورته وويل لورې تاته دي خدای (ج) خير درکړي چي يوار ورته راسې لږ يې فکر وربدل کړي کني اوس به چور ليونۍ وای، زموږ په خبرو خو يې هيڅ تسلي اوصبر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږي، پدغه حال کي د کور یوې مزدورې هغه غوټه را ورسول د کومي چي د غوټۍ مور هغي ته ایشاره کړي وه او جمیلې ته داسي وویل:ها زویه ! پداغوټه کي یو څه وچ توت دي دا به درسره یوسې ته خو پر ما ډیره ګرانه یې یو څه سپین کورت مي هم درته ایښي دي هغه به بیا بله ورځ درکړم.

دا چي ته د غوټۍ سره غم شریکه یې اوهر کله یې فکر درسره وي دا خو مي نو نه هیریږي، جمیله پوه سوه چي پدې خبره کي نور دې ته د نه منلو یا انکار هڅه بې فایدې ده، او د وچوتوتو غوټه په لاس کي ځیني راونیوه اوپه یوه نرمه خنداسره یې د دې د دغه ستاینو او ښوخبرو ځواب پدې الفاظو ورکړ: یا تروري غوټۍ خو پر ما ډیر حق لري دا خومې همزولي او د سبق ملګرې ده بیا خو نو مورې هم سره خپلوان یو ، ولې به یې خیال نه ساتم ستاپې کور ودان چي زما راتګ دومره ښه درته معلومیږي زمادې ډیر صفت وکړی ، بس اوس تروري زما یې د خدای په امان .

«جمیله چي د حویلي دروازې ته رسیده د غوټۍ مور ورپسي ږغ کړه زویه ته یوار ودریږه، یوه خبره مي لادرته کول، جمیله هم راوګرزیده، د غوټۍ مور ته یې په ادب وکتل تر څوهغه خبره ورځیني واوري دکومي لپاره چي داراوګرزول ؟

هغې وویل: هو لورې مورته دې مي سلام وایه او دابه ورته ووایې چي هغه ستا د یوې چرګي او دوه درځنه هګیو پیسې مي داسي په سپنسی ترلي سلامتي درله ایښي دي، ورته وایه ته نه وې راغلې مانه در استولي، ماویل ښه دي چي دا یوار پخپله راسي، یواري به خوله سره پري کړو ، زه هم داسي دیغ وم، ورته وایه غاړې دي بندې چي هر وخت دي لاس خلاص سو چي نه به راځي بس دغه به ورته ووایې په مخه دې ښه.

جمیلې هم د کور پخوا قدمونه پداسي حال کي اخیستل چي په لاس کي د وچو توتو غوټه وه او په فکر اوزړه کي د غوټۍ او محبت خان د لیونۍ میني د داستان زړه دردونکي کیسې، نه پوهیده چي پای به یې څنګه وي ، کورته په رانژدې کیدو وه چي خپل ورور نعمت ولیدله او هغه هم ګامونه ورته را چټک کړه تر څو د خور څخه د حال او احوال پوښتنه وکړ ي، او دا چي څنګه زېری دی پر وکړ ي، خو د ده پر رارسیدو جمیلې د خبري وار پر د مخه کړی، آښه ! لکه چي د محبت دوی کره بیاتللی وې ؟

نعمت لا ځواب نه ؤ ورکړی چي جمیلې په تلوار بله پوښتنه ځیني وکړه. پر لارې دې ګوډ سپی ونه لیدی ؟

دې پوښتني که څه هم نعمت حیران کړ خو دې ته یې داسي وویل: هو یوار بیا هلته ورغلم د محبت خان دوی کره، ماویل ښه دي که د یو کار ضرورت ؤ کومک به ورکوې بیاځیني هلکوان او یوسف خان هم هلته وو ما ویل مورې هم دا خو ورځي په محبت خان پسي پردیس وو لږ ساعت به یې ووینو ، دا خبري پر جمیلې لږ وغمبدې ولې چي دې د ګوډ سپي پوښتنه ځواب کېدل غوښتل، خونعمت هم ژر د دې په طبیعت پوه سو ، او ویې ویل: هو ګوډ سپی ما ولید ی چي څه وخت مخکي هلته د دوی د کور ومخ ته راغلی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ د ننه د کوټې مخ ته په حویلي کي ناست وو چي د ده د غپاړغ سو ، دغه وخت د محبت خان د مخ بڼه داسې بدله سوه چي موږ ټول ورته حیران سو ، صرف یې یو هلک ته د ننه کورته د تلو اشاره وکړه ، او د ګوډ سپي پر خوا روان سو موږ هم ځوملګري ورسره را ولاړ سو یوسف یې پر څنګ را روان ؤ ، خو دغه وخت محبت خان د هیچا سره خبري نکولې ، پر مخ یې بې اختیاره اوښکي را څڅېدلې « رېښتیا هم ده او ګوډ سپي خو دا ځو ورځې نه ؤ سره لیدلي ، نعمت چي تر دغه ځایه خور جمیلې ته داکیسه کوله نو دوی هم د خپل کور حویلي ته راغلي وو ، رېښتیاهم دی خو د محبت خان د سفر ملګری ؤ او د وصال په شپه به یې ګوډسپي چوکیداري کوله او بیابه هم د ده

په ملګری تر خپله ځایه رسیدی، ده د محبت خان په ملګری کي هر خطر ته غاړه ایښې وه ، او د دغه غمجن داستان یوه برخه ده هم جوړول ، نو اوس به ولې محبت خان د داسي ټینګ او وفاداره ملګري یاسپاهي د راتلو د پاره د باندې نه راوتی.

کله چي محبت خان د کوره ور وزي د کور مخ ته په خلاصه میدانه کي یوې څنډي ته دی هم داسي په انتظار ولاړ ؤ لکه چي د ده حېس د محبت خان د راوتلو خبر ورکړی وي ، شاید پریوتل به دا وخت بې ادبي ورته ښکاره کیده نو یې دغه ځو لحظي په ولاړه انتظار کړی ؤ ، بل لور ته د کلي ځو هلکوانو او خلکو همدغه نندارہ کوله ، دغه وخت د محبت خان د نژدې ملګري یوسف خان هم سترګې په اوښکو لندې وې ، یو طرف ته که د خپل ملګري پر راتلونکي او اوسني ژوندباندې ارمان ورته دریدی ، بل طرف ته دا فکر کاوه چي ته وګوره دغه ګوډسپی خو خدای پاک حیوان پیداکړی دي ځومره ژورحېس او وفاداري لري ، ځومره ښه ملګري پالي، د خپل ملګري یاخاوند ځومره ښه تابعداري کوي ، ته موږ انسانانو ته و ګوره چي ډېری مو څه څه کارونه کوي ، د چاحق خوړل او د بل جایدادونه لاندې (قبضه)کول او په نه څه د بل ازارول او حتی د بې ګنا انسانانو وژل خو بیخي هیڅ نه ورته معلومېږي، او حتی د حیواناتوبندي کول یا جنګول خو هیڅ ګنا نه بولي، کاش چي ټولو انسانانو خو د خپل مالک او خالق هم پوره تابعداري کولای ! نو نن به ولې دغه عذابونه اوپریشانۍ دغسې ډېري وای ! رېښتیا هم اصل خبره د عمل او تابعداري ده چي سپی لا هم یو وخت داصحاب کهف ملګري کړي او د جنت لائق وګرزي اوکیسه یې په کلام الهي کي ذکر سي (اشاره د اصحاب کهف)کیسې ته ده، یوسف خان لا دغه چورتونه وهل، خو هلته ګوډ سپي ځان د محبت خان مخ ته داسې رساوه چي لکۍ اوغوږونه یې په ناز ورته ښورول او د خپلي خوشحالي اظهار یې په کاوه او د خپل انډیوال یاخاوند احترام یې کاوه، خو لږ ساعت وروسته په دغه میدانه کي داسي راوګرزیدی چي د خپل جرئت اومیړاني مظاهره یې وکړه، شاید مطلب به یې دا ؤ که چیرې تاسې د کلي د دغه ظالمانو ځواب نلری اویایې مخه نسی نیولای بیا نو زه هم د یوه پړانګ او بدمعاش قاتل جوړیدلای سم او د هغه مخه نیولای سم ،

د کلي یو ښه سپین ږیر ي تیموراکا هم دلته دغه ننداره ولیده دناخوښۍ هیڅ اظهاریې ونکړ ، ولي چي هغه پوهیدی چي د ښکار، د کور د ساتنې او د پسو د رمي لپاره د سپي ساتل پروا نلري ، خو د هر حیوان ساتل د جنګولو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتاب نه خوښوي ،ګوډ سپي خو د دې سیمي او کلي لپاره هر وخت د یو ظالم سره زور ازمایي کړیده او د هغه مخه یې نیولې ده، د ا خو یوا ځې موږ انسانان یو چې هر چیرې د ظلم یاظالم ملګري کوو، او بیا ځانته د خیر طمعه لرو ، دا نندار ه څه وخت وروسته پای ته ورسیده ، په سیمه کې لمر هر چیري خپلې زرینې وړانګې راټولولې او د رخصت په حال کې ؤ، د ختیځ لخوا د تورې تیارې او د یوې بلې شپې تناوونه هر لورته په غزیدو ؤ، د کال یوه بله ورځ پای ته رسیده او شپه په راتلو وه، مرغان هم خپلو ځالو او ځایو ته د رسیدو په حال کې وو، کرار کرار د اسمان پر مخ ستورو خپل امیلونه یاکتارونه جوړول ، میاشت تازه د څوشپو وه دومره رڼایې نه کول څه وخت بعد به دې هم د لویدیځ په لور ځان پټاوه ، او نن شپه به بیا د اسمان پر مخ غټ ستوري ښه ځلیږي بس قدرت هر چاته خپله برخه ورکړیده ښه تقسیم یې کړیدی، د ځینو شیانو لپاره یې وخت او وار هم ټاکلی دی اوس د ورځې وار په تیریدو دی او د شپې وخت او وار رارسیدی، چې پر سیمه خپلې تورې کړدې ودروي او د مځکې پر یوه غټه برخه باندې د خدای (ج) پر مخلوق پرده واچوي او په ډیره نرمي سره یې د خوب او ارام وغیږ ته وسپاري »

یوسف خان هم ډیر کوښښ وکړی چې محبت خان پدې قانع کړي چې نن کرار خپل کور ارام وکړه، مګر محبت خان د خپلي خبري څخه نه اوړ ي او وایي چې نن شپه به لږ ناوخته زه یو نیم ګړی دیدن کوم، خو یوسف خان ورته وویل داسي مه کوه هسي نه چې یو خطر پیښ نسي، مګر محبت وویل زه اوس خطرنه پیژنم او نه مې خطر پخوا پیژندی، یوسف خان سر وښوراوه چې ته اوس دا لیونی پوه کوه، که څه هم دی پوهیدی چې دغه د غوټۍ د خاصي کوټي او باغچې لار څه په امن ده، ولې چې د هر چا تګ اوراتګ پر دغه لار نه وي او دا یې په یاد وو چې هغه څه کم یوه میاشت مخکې چې محبت خان د ګوډ سپي په بدرګه دغه ځای ته راغلی ؤ په کومه شپه چې ګوډ سپي د منګل ځوان سره خپل حساب خلاص کړی، او راغلا کړي غوا بیرته خپل خاوند بوتله، نو د هغه شپې را پدیخوا ځیني خلکو دا ګمان کاوه چې ګوډ سپی به دلته چوکیداري لري او زړور پردې لار نسو راتلای، اخیر ده هم د نه زړه هو ورسره وکړه چې نه پاتیږي زه به دې هم د لارې ملګری سم، د ماښام ډوډۍ وخوړل سوه د ماخستن لمونځونه هم وسول، خلک د څه ناڅه بنډار کولو وروسته خپلو ځایو ته ولاړل، په کلي او سیمه کي ښه ارامي او سکوت خور س، مګر دلته د محبت خان او یوسف پر زړه یوه نامعلومه ناکرار ي روانه ده چې ارام ته یې نه پریږدي او هلته غوټۍ هم د انتظار شیبې شمارلې دا خو ماپښین قضا لا خبره سوه چې محبت په یوه لیک کي دغسي ورته لیکلي ؤ نو ځکه ساعت په ساعت د دې ناکراري زیاتیدله نه پو هیده چې نن شپه به تقدیر د دوی په هکله څه لیکلي وي، غوټۍ د خپلي خونې هغه دروازه چې د کور و خواته ده ماخستن لا وتړل اود باغچې خواته دروازه یې خلاصه کړه، کله کله د باغچې دروازې ته هم ورسي، شی خو ښه نه معلومیږي خوداغوږ ونسي تر څو که محبت را روان وي نو د پښو سکاسه به یې واوري، خو دا انتظار او هره لمحه پر دې باندې په زحمت تیریدله.

هلته محبت د یوسف په بدرګه د پلان سره سم له کوره راووتي، چې سم د لاسه یې ګوډ سپي هم ملګري وکړه ولې چې هغه خو هم د مازدیګر سه لادلې ؤ او دکور مخ ته په میدانه کې خپل سنګر تود ساتلی ؤ اوس چې په تیاره شپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي محبت او یوسف ولیدل نو دی پوه سو چي اوس لکه چي د محبت خان د کار وخت دی، او بې له دې چي ځوک دې ورته وواېي ده هم خپلي دندي (کار) ته تغیر ورکړ، او د دوی دواړو د مخه یې زړه ور ګامونه ایښوول او دا احساس یې نه کاوه چي څوک دې مخامخ پرده راسي ولې چي دا هر څه ده په اثبات رسولي وو.

(څلورم څپرکی: په کلي کي بیا اوربل سو)

مګر یوسف لا چاقو په جوب کي او لرګی په لاس کي درلودی، هره خوا د انساني ژوند سکوت او خاموشي وه، خو په ونو (درختو) کي ځینو ناستو مرغانو لا ځاي ځاي د ارمان ترانې ویلي او ځای ځای د یو سپي د غپا ږغ هم پورته کیدي خو ګوډ سپی د بې ځایه شور او نارو عادت نه درلودی ،د دوی سفر د څه وخت وروسته اوس انتها ته رسیږي محبت خان پر خوګامه د باغچي و دروازې ته په رسیدو ؤ او د غوټۍ د خونې لخوا یو څه نیم خامه رڼا د باغچي پر دروازه برابره د دې غمازي کوي، چي دا هم د محبت انتظار باسي او کوم خطر نسته، یوسف یو څه شاته د دیوال تر څنګ ودریدی، هلته د باغچي دروازه خلاصه سوه داسي معلومیده لکه غوټۍ چي ورخلاصه کړي وي د ننه په باغچه کي دوی دواړو د څیراغ په نیم خامه رڼا کي سره ولیدل خولابه یې څه نه ؤ سره ویلي چي قدرت بیا د تقدیر ورقه واړول، دوی ټول حیران سو، چي اوس به څه کوو، د محبت به خوښه وه یا نه خو یوسف وباغچي ته ور د ننه سو او د بیرته تګ اسرار یې کاوه محبت هم مجبوره سو او غوټۍ ته یې داسي وویل چي زه اوس ولاړم، که څه هم د غوټۍ به د ده پر تګ زړه نه کیدی خو بله لاره نه وه پاته ،

«د اور لمبې وار په وار پورته کیدي او د دود لوخړې د اور په رڼا کي معلومیدي چي هواته ولونه ولونه پورته کیږي شاوخوا په کلي کي د خلکو ږغ ورسره په زوره کیدی خو محبت، یوسف اودریم ملګری (ګوډ سپی) یې تر ځایه په خیر او خیرت بیرته را ورسیدل، د اور د پورته کیدو سره یو څه ټکان هم وسول خو د کلي خلک یې ډیر وارخطا کړي وو، د تیمور اکا د کور تر مخ یو څه نفر سره یو ځای سول تیمور اکا خو لا د مخه د خطر نښي لیدلي وې او دا احساس یې کاوه چي په کلي کي به یو ځل بیا د اور لمبې پورته کیږي او اوس خوېې دا دي دغه لمبې په سترګو ولیدلې، ده څو شېبې وړاندې لا پخپله کوټه کي د ملاصاحب په مخ کي غلام جان ته وویل چي ستا د خبرو څخه د بدۍ بوی ولاړیږي د پردیو خلکو په خوله مه کوه بیا به دا کلی د جنګ په لمبوکی وسوځي، مګر غلام جان دا لوبه د ځان لپاره خیر ګڼل او دا یې ویل چي ما یو څه وسله او تیل برابر کړي دي تاسي به یې ووینی چي کږي خولې څنګه په سوک سمیږي، دا خبر ي نوري په جرګو نه خلاصیږي او نه دا ظالمان په خبرو پوهیږي دا یوائې او یوائې په زور پوهیږي، دا ظالمان او د بل د وینو تږي په سمه لار ته نه راځي ،«شاوخوا پنځه ویشت شېبې مخکي چي غلام جان دغه خبر ي د تیمور اکا په کوټه کي وکړې ډیرو خلکو باک نه په وکړی یوائې د تیمور اکا اندیښنه وه چي علاج به یې څنګه کیږي

LARAWBAR

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل سوي اور لمبي لا ښې په غرغندو وې تر ډيره ځايه رڼا تله او د تور دود لوخړ ي هوا ته پورته کيدې، ځيني ناپوه ځوانانو ته به يې خوند ورکاوه، مګر بعضي مشرانو د دې کار پايله يا نتيجه بده بلل، د تيمور اکا د کور تر مخ يو ي خواته ځوانانو په ګړز خندا کوله خوبلي خواته بيا څو د پاخه عمر کسان څه خاموشه غوندې معلوميدل او دا انتظار يې ؤ چي که تيمور اکا را ووزي او مجلس ورڅخه واوري، لړ ګړی وروسته ده هم غاړي تازه کړی چي ورسره ځوانانو خندا بس کړه، څه ساعت خاموشي وه تيمور اکا هم په رارسيدو سره سلام ووايه د سلام ځواب يې حاضرو خلکو ورکړ، د کلي دوکاندار چي د ده د خبرو ډير وږی یاتږی ؤ خپل پټويې پرنسبتًا يو څه لوړ ځای ورته هوار کړ ی تر څو دی ورباندې کښيني، خو ده ژر ده کښيناستو فکر نه کاوه، شاوخوا ولاړ خلک يې د دغه بل سوي اور او څو راوړل سوو څيراغانو په رڼاکي تر نظر ويستل ، وروسته د کلي ملا صاحب ته په غوږ کي يوڅه وويل، هغه هم ورته سر وښوراوه او ده ته يې په ځواب کي وويل حاجي صاحب واقعًا چي ته په کار پوهيږ ي او پوره د تجريبي پوهه رب تعالی درکړيده، تاچي کوم خطر محسوساوه د هغه اور لمبي دغه دي موږ په سترګو وينو، پايند اکا هم نژدې ولاړ ؤ د چا چي څوشپي مخکي منګل ځوان غوا غلاکړه او د هغه څخه د خلاصيدو وروسته پوليسو د سخوندر سره د تحقيق لپاره بوتله خو بياوروسته تيمور اکاورته راخلاصه کړه دا انتظاريې کاوه چي تيموراکا به اوس څه مجلس وکړ ي، اخير د ده هم د توانه ووتل او پر ږغ يې کړه تيمور لالا ته ولې څه نه وايې موږ خوټول وتاته ګورو، چي يوڅه به ووايې ستا لا دغه د خانۍ اوملکۍ په خبرو سرخلاصيږي، تيمور اکا د لاس لکړه دوه وار د مځکې سره ووهل او خپلي خبري داسي شروع کړې، زه خوهم د خپله کوره را ووتم لکه تاسي چي د خپلوکورو څخه راغلي ياست، بيا نو زه خو نه خان يم نه ملک يم هسي چي تاسي د دغه ځينو مشرانو څخه نا اميده سواست په ما پوري مو لاسونه ټينګ کړي دي، ستاسي چي ګټه وي هلته مو په خوله کوی او که چيري مو يو څه ښکاره تاوان ؤ بيا نو زه مشر نه يم، ولاړو خلکو او پايند اکا دا خبره محسوسه کړه چي ريښتياهم، دی هلته زموږ په کار وي کله چي زموږ وزه ورکه و ي او کار مو په بند و ي.

تيمور اکا وويل: دا مجلس څو شپي مخکي هم ما درته وکړی خو چامي خبره پر غوږنه ونيول، يوه ويل زمايې په څه او دا بل ويل د ده يې په څه، اوس هم هغه خبره ده چي زمايې په څه دا اور به څو شپي بعد د کلي په هغه بل سر کي وي بيا به دکلي په منځ کي بليږي او موږ به وايو چي زمايې په څه، نور دغسي مجلسونه نه زه کوم او نه مي په وسه پوره دي.

ولاړ خلکو ټولو يو بل ته سره وکتل، چی دا خو حقيقت وايي موږ همدغسي يو، تيمور اکا د يوڅه نورو خبرو په پای کي وويل: زه بي ځايه ډيرې لنډي او اوږدي خبري نه درته کوم د کلي د ملا صاحب دې اجازه وي ،وايم ډير به نه سره خطاباسو، د دې اور اصلي سر يا پيلته زموږ درا څرمه همسايه د پتاؤ د کلي د ملک خشنګ په لاس کي ده او بل علت يې دغه د ملک زقوم پردي ميلمانه دي چي دی يې ساتي، که مو په اتفاق د دغه دوو خبرو علاج وکړی نو په امن به سو، کنه بيا نو د نورو نا ولده (نابلده) پيښنو انتظار وکړی اوزموږ ځواب به داوي چي يو وايي زمايې په څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل به وايي زما يې په څه، نتيجه به يې دا وي چي دغه د ملک زقوم پردي ميلمانه به په کورو رانتوزي او موږ به يې ځواب نلرو ا و په دغه اور کي به يو په بل پسي سوځو ، د تيمور اکا دې خبرو ته ځيني خلک حيران سول چي دا دی څه وايي، اور زموږ په کلي کي بل دی او دی وايي د پيلتي سر د پتاو د کلي د ملک خشنګ په لاس کي دی، دا بيخي ناولده (نابلده) خبري نه دي ؟

ځينو ځوانانو بيا يو بل ته کرار سره وويل د حاجي صاحب هم لکه چي دماغ کار نکو ي ناحقه پر راګرزيدلي يو ، د کلي دوکاندار تاج ګل لالا تر هر چا ډير و دغو خبرو ته حيران ؤ، د غواخاوند پايند اکا هم ډير وارخطا ؤ، نوري ځيني ورکي سو ې بې اختياره يې داسي وويل: تيمور لالا ته وا هغه زما غوا خو به بيا حکومت نه راځيني بيايي ؟

(مشران خلک و خپل همزولي ته د کاکا پر ځای د(لالا) توری کاروي)

د پاينده اکا پر دې ساده خبره چاوچاومسل (نرمه خندا)

تيمور اکا لا و دې خبرې ته ځواب نه ؤ ورکړی چي تاج ګل لالا هم خپله خبر را درسته کړه: تيمور اکا زماهم يوه خبره پر زړه راغله ځوشپي د مخه زما پلار يو څه سپيلني راوړي ؤ يو څه مي پر کليوالو خرڅ کړه يو څه لاسته ته وا چي دغه مو ورته دودولای، ته وا دغه غله به نه وای ورسره ورک سوي، دوی وايي د سپيلنيو دودول پيرانان لا ورکوي غله به تردوی هم نه يي زورور ياسپين سترګي زه وايم دوی به هم ورسره ورک سي، د تاج ګل لالا پر دې ساده خبرو په ولاړو خلکو کي داسي خندا ګډه سوه چي چا د ډيري خندا څخه پر تشو(اړخو) لاسونه نيولي وو چا پټوان خولې ته نيولي وو د هر چا څخه هغه تير مجلس داسي هير کړ لکه چي هيڅ پيښه چي نه يي سوي ، تيمور اکا هم يو څه پر وخندل.

«تاج ګل لالا نه يوازي چي ساده سړی ؤ بلکه ښه خوی يې لا دا هم ؤ چي چابه هر څه پر وخندل بد يې نه په وړل، يعني خوايې نه بدول»

تيمور اکا په هنر ځواب ورکړ: هو تاښه خبره وکړه خو اوس خبره تر سپيلنيو تيره ده، او پايندا کا ته به دا ووايم چي نه نوره ستا غوا حکومت نه بيايي د هغي څخه يې تحقيق پوره کړی ؤ نور تحقيق نه ځيني کوي، دا له دغه دعوي (کېسه) څخه په عزت خلاصه (بري) سوه.

پايند اکا کور وداني ورته ووايه خبره يې نوره داسي اوږده کړه تيمور لالا ښه سو چي خبر دې کړم زما بيخي فکر کي بند ؤ هغه بله ورځ لا دا غريبه څه بد بويه وه، وايم د بيرې مې غوايي ته نه وروستل ماويل داسي نه چي د حکومت خلک را خبر سي او تاوان را ورسوي، د دې خبر ي سره يوار بيا خلکو وخندل، تيمو ر اکا بيا هم د نرمي خندا سره ورته وويل دغه دي اوس خو مي خبر کړې، او د مسخري په ډول يې ورته وويل چي بيانو يو چای بر شيدي هير ي نکړ ي !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پایند اکا ورته وویل: لالا وایم پنځه چای بره شیدي دې ستابلا واخلي تا خو زه ډېر ګټلی یم، زه خو پر دې بیریدم چي هم دې غوا په دعوه ولاړه، او که صبا دغه د حکومت خلک راغله چي موږ یې خوشایه (ګوبر) هم غواړو بیا به مې څه کول، هغه ته خو د دوی هیڅ پام نسو کني زما خو د وسه نه ورسره کیدل، نو ولې به تا په شیدو نه نازوم، وایم یوه ګونې خوشایه (ګوبر) به یې لا هم در واستوم، تیمو راکا میده میده وربانديږ خندل اخیر یې ورته وویل: پایند لالا هسي مې مسخري درسره کولي هیڅ شی یې نه غواړم شکر دی زموږ غواهم ښې شیدي کوي.

د مجلس پر دې اخیري خبرو د خلکو څه فکر بدل سو، په اخیر کي د تیمو راکا زوی (مراد) وپلار ته داسي وکتل لکه چي د یوې خبرې اجازه ځیني غواړي د ه هم اشاره ورته وکړه چي سمه ده، مراد وویل: ښه دي ډېر کلیوال سره یوځای یو که څوک نه یې خبر هغه دې اوس خبر سي چي صبا ماښام ته انور خان اکا د ټول کلي د ډوډۍ ست کړیدی، چي څوک بیا پاته نسي، خویوه کلیوال دا هم څه په ټینګه وویل چي پایند اکا اوتاج ګل لالا خوبه بیخي نه پاتیږي، په اخیر کي تیمور اکا وویل ملاصاحب دې بخښنه کوي چي مجلس خو یواځي موږ وکړ ی ده هیڅ نه کي وویل، ملا صاحب په عالمانه انداز وویل: نه نه تیمور اکا ما پر مجلس ډېر خوند واخیست داسي څه نه ؤ پاته چي زه څه پر ووایم، زه به اوس یوه د خیر دعا وکړم او مجلس به په دعا سره ختم سي دا یې ما برخه کي اخیستي.

ملا صاحب خپله دعا داسي پیل کړه د حمد او صلوة (ثنا او درود) وروسته خدایه پاکه ته د موږ څخه راضي سې ته مهربانه یې موږ وبخښې ته د موږ سره سره ټول انسانان او پیریانان جنت والا او هدایت والا جوړکړې، په ټوله دنیا کي د هدایت او امن هواګاني وچلوې، څوک چي زموږ دښمنان دي او موږ ته بد نیت لري ته هدایت ورته وکړي که به یې هدایت په نصیب کي نه یې ته د نس خوږ ور واچوي چي موږ یې د خوا او خاطره ووزو د دوی د ملګروسره... امین ثم امین، د دعاوروسته هرچا د خپل کور خوا ونیول او مجلس پای ته ورسیدی، هلته د بل سوي اور لمبې اوس څه کمزوري معلومیدې، د ور خرمه کورو څه کلیوال او د زقوم خان دوو، درو بزګرو یې اول د وژلو کوښښ وکړ ی خو هغه اور د دوی تر وس وتلی ؤ، د زقوم خان وسله وال میلمانه هم پدا شپو کي څه سره ورک وو، څوکسه خو یې پدې ځیني وتښتیدل چي دوی د لنډک سره لار و انورخان ته نیولي وه، مګر هغه دوی چرس ډېر څکولي ؤ د انور خان پر ځای یې د لنډک پلار یعني د زقوم خان ورور او د هغه خوریې چي په میلمستیا راغلی ؤ ووژل، نو دوی بیریدل چي داسي نه چي یا مو حکومت بوز ي او یالنډک ځوان یوه حمله را باندې وکړي نو ځکه یې دا مېنه پریښوول.

یو څه نفر یې نور ووژل سول، جانک مسکین، ژړ غاښی او پتو ،خو هغه درا غلا کړ ي سړي پر سر مړه سول منګل ځوان د پایند اکا دغوا د غلا کیدو په شپه ګوډ سپي په سزا ورساوه، او هغه دوه نور انډیوالان د ډب کلي د صاحب زاده صاحب زوی رنګین او د غوا د خاوند پایند اکا وراره منو جان چي تازه په چرسو اخته سوی ؤ او په دغه شپه د غلو رابر (لاربښوونکی) ؤ بیا حکومتي خلکو د غوا سره بوتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدا نژدې شپو کي د زقوم خان د نفرو هيڅ کار نه سميدی هرې غلا ته چي به تللي ؤ مرګ ژوبله به د دوی په برخه وه ګوره چي پخپل منځ کي يې نيت سره بد ؤ او که د چا ازار وهلي وو کښتي يې پر مخ سمه نه تلل پاته نورکسان يې يوڅه ليري په غلا پسي تلل ولې چي دلته نژدې هسي هم بد نامه سوي وو نو ځکه د زقوم پر کوټه دومره کسان نه وو چي دا اور يې ژر وژلی وای، په لومړي سر کي هغه ورځ مه کليوال هم نه ورتلل ويل داسي نه چي يا اور پر موږ تاوان سي يا دغه کسان چي ټکان يې وکړل يا يې دغه ځای ته اور واچوی موږ وولي، ولې چي د زقوم خان بد نيتي خو بيخي ډير دي چي موږ د زقوم په نفرو خطا نکړي، وروسته چي د اور لمبي پورته سوې او شاوخوا يې رڼا وکړه دا معلومه سوه چي هغه کسان اوس تللي دي نو ځيني نژدې کليوال را ورسيدل، دوی هم هسي د زقوم د بيرې ورته راغلل چي داسي نه صبا په دوی پوري لاس و نيسي چي دا اور تاسي ولګاوه کنه نو ولې مو نه مړ کاوه ، د دغه بيرې دغه څو کسان ورته راغلل کنه نو دوی خو ښه نيت نه ورته درلودی، ولې چي زقوم داسي کار نه ؤ کړی چي چا دې په ښه نامه ياد کړی وای، ډيرو خلکو به د ده د بيرې مخامخ ښه تعظيم ورته کاوه خو تر شا (پسې شا) به يې بد ور پسي ويل، څه يې کړي وای نور څه يې په وسه نه کيدل، مګر د ملک شاجهان اکا چي اوس مريض دی او تيمور اکا بيا هر وخت دعا ګويه ډير وو.شپه تيره سوه سهارترلمانځه وروست ،

د کلي امام خورا زورور او د اخلاصه ډک نصيحت وکړ د تاج ګل لالا او پايند اکا په خير د سپين زړو(سپين زږګيو) خلکو خو بيخي اوښکي نه دريدلي پر پايند اکا به يې داسې اثر وکړی چي په ژړا کي به يې سګلي (سلګۍ) ورسره شروع سوې، ځکه چي ملا صاحب ډير عالم او پرهيزګاره د طمعي خلاص سړی ؤ داسي نه ؤ چي کليوال به بغل ګراوه ده چي ويل يو څه راکوي د چرسو يا ترياکو کښت او کرونده خويې بيخي نه خوښول ده به ويل زموږ په مذهب کي هر ضررمن او نشه ورکوونکی شی او د هغه استعمال (کارول) منع دي، داسي نه ؤ چي ټول عمر به يې يوائي د زکوة او خيرات خبرې کولې، چي خلکودې دا ګمان کړی وای چي بيا لکه چي مفلبسه (بي خرچي) سويدی، او نه يې يوائي د زکوة او خيرات خبرې زده وي بلکه د ټولني پر هر اړخ با علمه او با عمله انسان ؤ، نو ځکه يې خبري پر خلکو ښې لګيدې، د نن په خپل نصيحت کي يې پر اخلاص اتفاق او ښو اخلاقو ډير تاکيد وکړی، ده اشارتًا دا وويل چي زقوم خان بايد لاري ته راسي او دغه پردي ميلمانه ډير ژر رخصت کړي او په ډيره کنائي سره يې دا خبره هم وکړه چي بايد د پتاو د کلي ملک خشنګ زموږ په کلي کي لاس ونه وهي، او نور دې زموږ په اړه ناولي خوبونه نه ويني، که زموږ خلکو اتفاق وکړی بيا به دی هم په پرون پسي ارمان کوي !

او په پای کي هغه خلک هم وغندل څوک چي بل خطا ايستلي وي پردو ته وفاداره وي او د بل په اشارو په خپل کلي کي بې ځايه اورونه بلوي (اشاره د برايي شپي اور لګيدو ته وه)

دداهم وويل چي بايد اول ديو ظالم سره خبري وسي، که يې نه ومنل بيادي يوبندوبست ورته وسي داسي نه چي اول يې کور ته اور واچول سي، د دعا څخه وروسته کرار کرار، خلک د مسجد څخه را ووتل، چا وچا به د ملا صاحب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرو تعریف کاوه چي څنګه ښي خبري يې وکړې، خو د ځینو ځوانانو دا تلوسه وه چي ژر د برایي مابنام د پیښې ځای ته ځان ورسوي چي دا څه پیښه وه یا د تاج ګل لالا پر دوکان په یوه ځان خبر کړي، پدغه حال کي یو څو غټ هلکوان داسي پدېخوا را روان وو لکه دوی چي حال راوړی وي یوسف خان او نعمت هم پکښي وو د دوی په رارسیدو سره نژدې خلک پر راټول سوه تر څو یو څه ځیني واوري، ولاړو خلکو بیلې بیلې پوښتنې ځیني شروع کړې، خو شاګل اکا منت پر وکړی ویل ټول مه ږغیږی یو ورته ګاییږی، تر دا وروسته یو څه خاموشي سوه، یوسف وویل: هو مورږ یو څه وختي ورغلو ځای ځای لا دودان پورته کیدل، دلته بنګوا اکا هغه د زقوم خان بزګر هم ولاړ ؤ دوی لکه چي شپه تر ناوخته پوري پر وهلي وه بیا نو سره تللي وو یوائي بنګو اکا د څوهلکانو سره مورږ دلته ولیدی، د زقوم خان اکا ژرنده، هغه یوه کوټه، وچ اولانده بوټي داسي لولپه سوي وو وایم دا یې لاڅه کوې، پدغه حال کي یوسف څه ژړغونی غوندي سو، ځیني خلک وپوهیدل چي اوس لایوه غمجنه پیښه بله هم سته، د یوسف خان د زړه له درده یو څه سترګي په اوښکو لندي غوندې سوې، دغه ګړی پر ولاړو خلکو څه اوږد سو، خو یوسف خان خبري ته ځان جوړ کړی ؤ، وایم پر هغه پسو مي زړه ډیر درد وکړی چي دلته په اور کي سوځل سوي وو، وایم څنګه زحمتونه به وربانديې تیر سوي وي چي پر دوی باندي کیږ اور اخیستی ؤ او په ژوند سوځل کیده.

د دې خبري په اوریدو سره ولاړو کسانو ډیر تشویش وکړی، شاګل اکا لا دا هم وویل: هغه د ملا صاحب خبره ده چي هسي د چا کور یا بل ځای ته اور اچول ندي پکار هسي نه چي د هغه دکور ماشومان یا حیوانان ورکي ونه سوځل سي، یوسف وویل: هو کاکا ستا خبره ریښتیا ده بنګو اکا وویل هسي مورږ د ټکانو په ږغ راویښ سو، وایم که لږ ساعت لانور تېر سوی وای بیا به یې نو د عیاله سره پدغه اور کي کباب کړی وای، هغه مشر زوی می هم پر کور نه ؤ ژرنده خو د هغه پر غاړه ده زه دورځي د مځکي د کاره ستړی راغلی وم هسي د خدای (ج) فضل ؤ چي د ټکانو په ږغ راویښ سوم ما چي د کور ښځي او

(پنځم څپرکی:تاج ګل لالاڅه شی نیولیدي)

کوچنیان د شا تر دیواله اړول، اور بیا په غرغنډو ؤ، د پسو بغاري مې په خپلو غوږو اوریدې چي د اور په لمبوکي سوځل کیده، خو خبره مې تر وس تیره وه، یو دووه پسونه چي بل ځای تړلي وو پداسي حال کي مي له مورږي څخه راخلاص کړه چي پر نیمی وړیو یې اور بل وو، یوسف خان به لانور څه ویل چي شاګل اکا یې داسې خبره پریکړه، دغه بوټي اولرګي هم د انور خان د باغ وو چي یوار یې باغ ور وچ کړی وروسته زقوم خان د ملکیت دعوه په وکړه چي ناحقه شاهدان یې جاندو ،او تورک وو، وایم دظلم پای خراب وي دغه دي چي کوم غازي پر پیښ سو چي هغه د بل د ونو(درختو) په بوټو کي ژرنده او غنم وروسول هسي مي پر هغه حیواناتو زړه وسوځیدی کني د ی د دې وړ دی چي خدای پاک پر ده اور بل کړي وای ښه سو، دا زما هیریږي چي ده ظالم د پردي باغ شني ونې وچي کړي بیا یې دلته پرله کوره (کوټه) کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر هغه جاندو او تورک مي زړه درد کاوه چي ناحقه شاهيدي به يې د ده پر ځای ادا کول، دوی ته يې هم هيڅ ورنکړه د دغه لرګيو کول (وعده) يې ورسره کړي وه هغه هم هغه دي په اور وسوځيدل، وايم خدای پاک دې مو د بل د حقه اوازاره وساتي دغه يې پای دی، د شاګل اکا دغه نصيحت اموزه خبري پای ته ورسيدي چي تاج ګل لالا د دوکان څخه موړک دان (تلکه) راويستی چي يو موړک په ځړيدی يو کليوال مسخراچي ور باندې را ږغ کړه : تاج ګل لالا تا هم لکه چي يو ظالم نيولی دی که څه ؟ تاج ګل لالا خبره ور غبرګه کړه نه پوهيږم وروره چي غل دی که ظالم خو زما د پليو اوګوړې بيخ يې را ويستی وايم دغه بلاوي په روږدي سوي دي اخير به مي د سرمايي څخه خلاص کړي،

سمندراکا داسي د مسخري پرډول ورته وويل : ولي هغه سپيلنی نه ورته دودوې، تاخوبرايي ويل چي باره دې کليوال سپيلنی دودوي ګوندي دا غله ورسره ورک سي ته ولې و موږکانو ته سپيلنی نه دودوې چي دوی ورسره ورک سي ؟

د دې خبري سره ټولو کليوالو ډير کلک او په خوندوخندل، لږ وروسته تاج ګل لالا وويل : سمندر لالا تا ښه خبره وکړه وايم زه هم هر ماښام دغه ښادمن ورته دودوم، وايم کله يې سهار هم ورته دودکړم مګر دوی زوی مړي هيڅ فرق نه ورسره کوي سهار چي دوکان خلاص کړم هغه دوی وي هغه معامله !

بس ګونې او پارسلان يې غاري غاري کړي وي زما په خيال دغه زموږ د زماني موږکان لاسپين سترګي سول، دغه يو موړک دان لا کله کله يو دانه مانه ځيني ونيسي خو ډير نسي نيولا ، د تاج ګل لالا پر ساده خبرو يوار بيا کليوال په خنداسوه، سمندر اکا يوار بيا خبره ورغبرګه کړه تاج ګل لالا سپيلنی به دې کمزوری وي چي دوی نسي ورکولای ؟

تاج ګل لالا لږساه ونيول وروسته يې وويل:

څه ووايم چي سپيلنی به کمزوری وي او که دوی بلا وهلي بې شرمه دي چي نه ورکيږي، ته ودريږه چي بازار ته د سودا لپاره ولاړ سم هلته به د دې خبري پوښتنه وکړم هلته تجربه ناک خلک سته، يو چا راته وويل هلته په بازار کي ډاکتران هم راوتلي دي وايي و خلکو ته د موږکانو ګولۍ ورکوي، سمندر اکا بياخبره ځيني ونيول، ښه تاج ګل لالا داګولۍ نو دا انسانان يا دا خلک خوري که يې په موږکانو خوري، که يې موږکانو ته ورکوي نو موږکان خو هغه دي په غاروکي پټ دي، تاج ګل دې خبري نورهم حيران کړی او په ځواب کي وويل:

ياره سمندر لالا ته خو هم لکه د خبرو پر غار چي ناست يې و هر شي ته دې پام وي، رېښتياهم دا خبره ماته سر چپه ښکاري چي دا ګولۍ دي که دوا چي دا نو دوی بيا و چاته ورکوي، شايد دا خبري بې ځايه وي وايم موږکان وګوره او ډاکتران بيا نو موږکان ته څنګه نيسي چي دا ګولۍ او شربت ورکړي دا هسي هوايي خبر ي را معلومي سوې زه لکه چي يو چا خطا ايستلی وم، ما خوتاسي ته دا خبره وکړه خو تاسي يې بل ځای مه کوي بيا به خلک وايي چي تاج

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل لالا هم خورا زورور درواغ وايي، وایم یوه خبره به لا درته وکړم بیانو زه لاس پریولم دلته د یو شي نوم مي اوریدلي ؤ خونه په پوهیدم چي دا به د څه کار لپاره وي مګر ورته حیران ډیر وم دوی ویل دا په بازار کي راوتلي دي بس سوداميږ ډیره ورکي بنده وه چي دا به څه شی وي، هغه نوم مي اوس هم سم ندی زده، بیا یې یوسف ته وویل، هلکه هغه څه شی نومیده چي ما یې پوښتنه در څخه وکړه ؟

یوسف وویل: انټرنیټ، تاج ګل وویل هم دغه ، دغه انټرینټ دی که څه بلا زمایې اوس هم نوم ښه نه زده کیږي

,, تاوا وریدل ،، ماګمان کاوه چي دا به د خوراک شی وي یا به کتغ پر پخیږي، خو یوسف راته وویل: یه کاکا دا نه د خوراک شی دي نه کتغ پر پخیږي !

پدې کي خلک شیان ویني خبري کي کیږي دا سي نورې بلاوي پکښې دي، وایم سمندر لال ته باور وکړه که به مي تر اوسه یازړه ته لویږي یا به په پوهیږم.

حاضر خلک هغه د چا خبره د تاج ګل لالا پر ساده خبرو نژدې د خندا مړه وو.

په اخر کي سمندر ښه په هنر ورته وویل: ښه دي تاج ګل لالا یو څه مجلس دې راته وکړی زموږ دې ښه ساعت راتیر کړی ته لاس پریوله هغه دوه درې هلکوان به سودا غواړي، خدای (ج) دې خوشحاله کړه هسي انور خان اکا ډوډۍ کړیده دغه د موږکانو او غلو نکل به هلته ماښام بیا تازه کړو ، اوس حاضر دمه د خدای په امان، د چا چي خندانه دریدل هغویو څه نور هم وخندل، لمر د غره سه را پورته سوی ؤ هر څوک خپلو کورو ته ولاړل.

محبت خان چي برابې ماښام د اور د بلیدو پر وخت د غوټۍ د باغچي څخه ډک زړه را ګرځیدلی ؤ تر ډیره د دغه نیمګړي دیدن په باره کي فکرونه ووهل، خو تر لاس وتلي ډبره وه هیڅ په لاس نه ورتله، یوار به یې په فکر کي دا ور وګرزیدل چي کاش دغه د اور واقعه نه وای پیښه سوي، یو څه ساعت خو به مو سره لیدلي وای یو څه مجلس به موسره کړی وای، یو څو د ناز ګیلي به مو هم سره کړي وای، خو وروسته به یې بیرته خپل ځان ملامت کړی، ښه ته نو کله په ګیلو پوهیدي خو هسي په مازې خبره په ورځو ورځو ځیني خوابدی کېدې، نن به بیا په مازې خبره ورسره خوابدی سوی وای، خو تر دغه به دې لا طبیعت خراب وای، څه بس په دغه کي به مې خیر ؤ.

تر ناوخته یې دغه چورتونه وهل چي اخیر خوب د دغي غمجني دنیا څخه سترګي ورپټي کړي، یوسف خان نن دلته ورسره پاته سو ځای یې د ده تر څنګ هوار ؤ د هغه هم ډیره سوداکي بنده وه چي داسي نه د شپي بیا ولاړ نسي، خو چي کله بیده سو ، بیا نو هغه هم ارام ته زړه ښه کړی، محبت خان اوس ډیر ښه خوب ویني یو ډیر ښه ځای وي د نژدې غره لمن او شاوخواغونډۍ په شنو وښو پوښلي وي رنګا رنګ ګلان یې ډیر ښه ایسیږي دلته یو ښه باغ هم وي محبت خان د دې باغ په دروازه کي ولاړ وي او د غوټۍ انتظارکوي، په باغ کي د روانو اوبو او الوتونکو مرغانو اوازونه که څه هم ډیر زړه وړونکي وو خو دده به ډیر فکر نه ورکي بندیدی، ده د خپل کار انتظار کاوه خولږ ساعت

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته غوټۍ هم د يوې خوا رابښکاره سوه په ليدو يې ډېر خوشحاله سو خو دی د شرمه کښېنته وګوري، او د باغ د ولې پر غاړه کښېنيني، داسي معلوميدی لکه د يوه نظر کتوسره چي يې خپل د مخامخ کتو ټول توان له لاسه ورکړی وي د هغې د غټوسترګو کج باڼو ګانو ګلابي مخ او ښې ځوانۍ او ليونۍ ميني سره يې دا ګړۍ لکه چي د سترګو جنګ نسوکولای او پدې جګړه کي ځان ورته تسليم ښکاره سو، دا هم راغله او د ولې په دا بله غاړه ورته مخامخ کښېناستله، دی په اوبو کي د غوټۍ ښيري ياعکس ته ګوري او دا مخامخ ده ته ګوري، دې ځان د مخامخ کتلو د جګړي يا مقابلي بريالۍ يافاتحه اوملاله بلله، نو ځکه ځان ورته غښتلی معلوميده.

محبت خان لا دغه خوب ويني چي دی د يوه ښايسته باغ د ويالي پر يوه غاړه اوغوټۍ يې پر دا بله غاړه ناسته ده، يو څه ساعت لا غوټۍ دغه مخامخ نندارہ وکړه، مګر ده لا هغسي کښېنته کتل، اخير د دې له توانه ووتل، او د ويالي اوبه يې ورباندي وپاشلي خوکله چي دې د دوهم ځل پاشلو کوښښ وکړه محبت خان يې لاس تکيه کړ او د مخامخ کتو توان يې به ځان کي پيدا سو، يو څه ساعت يې څه مجلس او د ناز ګيلې سره وکړي اخير د باغه راووتل د يو ې غنډۍ وسرته وختل هره خوا ښه شنه، اوبه وښو پوښلي وه، ښه نظاره وه، يو څه وخت لا نور تير سو که ګوري چي پدې خوب کي هغه د ده سپيني کوتري او ګوډسپی هم راسي دوی يې په ليدو ډېر خوشحاله سي، يو ږغ بل هم پيدا سي محبت خان د ځايه ولاړ سي ښه ډېر خلک ووينې چي د دوی پر خوا را روان وي دی يې په ليدو ډېر حيران سي نه پوهيږي چي دا خلک د کومي خوا را پيدا سول او ولې پدې خوا داسي چټک را روان دي، غوټۍ هم دغه ننداره ورسره ويني خلک د دوی پر خوا واريه وار نژدې کيدل خو محبت او غوټۍ يې په مطلب نه پوهيږي پر يو څه فاصله ودريدل، د خبرو اجازه يې وغوښته محبت خان د خبرو اجازه ورکړه د خلکو څخه يوه نفر په ډېر ادب او احترام خبري شروع کړي د څو خبرو په اخير کي يې ورته وويل: ته زموږ مشر او پاچا يې او دغه درسره بي بي زموږ شهزادګۍ ده « د راغلو خلکو وينا ته محبت خان او غوټۍ ډېر حيران ولاړ سي اخيره دا خلکو ته وو ايي زه مو پيژنم نه او تاسي وايا ست ته مو پاچا يې زه نه پوهيږم چي زه څنګه ستاسي پاچا يم هغو ورته وويل: کله چي زموږ د وطن پاچا مړ سي نو موږ دريمه ورځ دې غنډۍ ته راسو چي هر څوک دلته ناست وي بس هغه زموږ پاچا سي او موږ يې د ځانه سره بوزو، اوس هم نن دريمه ده چي زموږ مشر« پاچا» مړ دی نو نن راغلي يو چي ته

راسره ولاړ سي او زموږ پاچا سې دا خبري چي محبت خان واوريدې لا ډېر حيران سو پدا خوب کي دا فکر کاوه چي شايد دا به ته خوب ويني، اخير ده ورته وويل چي زه پاچاهي نسم کولای زه په لږ خبره خفه کيږم او په لږه خبره خوشحاليږم تاسي ولاړ سي داسي څوک پيدا کړی چي د ده په پاچهۍ کي د ورځې پنځوس پنځوس کسان وژل کيږي او د ده ګرسره هيڅ فکر نه په خراپيږي بلکي د خلکو وژل به د ځان ګټه بولي او د خپلې پاچاهۍ بقا به يې بولي، زه د پاچهۍ نه يم، مګر راغلو

(شپږم څپرکی :محبت څنګه پاچاسي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلکو دا اسرار کاوه چي نه ته زمونږ پاچا يې ځان به نه را ښخه خلاصوي، او د خبرو ښخه يې داسي معلوميده چي که په رضا نه راسره ځي په زوره دې بيايو ، ګوډ سپی هم د محبت تر ښنګ داسي دوګامه ولاړ ؤ صرف يې قوماندي ته انتظار کاوه.

«اخير دی خبره ورسره ورسره ومني او ورسره روان سي هلته په رسيد يو محل د ده د کور لپاره ټاکلی وي غوټۍ هلته ولاړه سي او تر ښنګ يې بل محل وي چي پاچا پکي کښيني، اوس هلته ډير خلک راټول سوي وي ښو نفره د محبت خان پر سر د پاچاهۍ خول (يوه خاصه خولۍ) ور په سر کړي اوټول حاضرين مبارکي ورته ووايي، يو ښه عسکر يې سلامي وکړي، محبت خان نه پوهيږي چي دا خوب دی که حقيقت خو دی دا خوب ويني، اوس يو نفر چي دوی يې بيانګر(وياند) بولي و پاچا محترم ته د ده کابينه يا وزيران ور معريفي کوي دا نو يوه داسي ښونفريزه ډله عليده ناسته ده جګي خولۍ يې پر سر دي ملاوې ټينګي تړلي دي ته چي وا اشر ته ځي، محبت خان ته هم دا هر ښه عجبه ښکاري، د وزارتو لپاره هم دوی خپله خلک ټاکلي دي، بيانګر اوس يو نفر راولاړوي او د پاچا ښخه يې د وزارت لپاره تا ئيد غواړي، يو نفر يې د راولاړولو سره داسې معريفي کړی:

دا سړی په هيڅ نه پوهيږي او نه يې پخوا کومه سرمايه درلوده خو اوس خورا معتبر شخصيت دی، دی به وي د پلو اوسړکانو د خرابولو وزير،

پاچا صاحب وويل: دا ښنګه وزير دی چي يوار په هيڅ نه پوهيږي او بيا د پلو او سړکانو د نړيدو يا خراپيدو کار په لاس ورکوی دا عجبه نده ؟

زمونږ په وطن کي خو د بيا روغونې يا د تعميراتو وزارت ؤ چي دغه لارې او سړکونه به يې جوړول، دا تاسي بيا ښنګه نوم پر ايښی دی ؟

بيانګر وويل: پاچا صاحب محترم مونږ بيخي برابر او سم نوم پر ايښی دی ستاسي نوم نه دی برابر که ته فکر وکړي چي ستاسي د تعميراتو يا بيا روغونې د وزير په دور کي به چيري جوړ سړک وي، بلکې نه به وي، نو دغه د لارو د خرابولو د وزير نوم ډير ور ته په زړه پورې اوبرابر نوم نه دی؟ محبت خان ((يعني د خوب پاچا)) هم د قناعت لپاره سر وښوراوه او دا وزير يې د خپل وزارت لپار ومانه، بيانګر صاحب بيا بل نفر را ولاړ کړی او داسي معريفي کړی: دا تاج ګل لالا نو ميږې پخوا يې د کلي دوکانداري کړيده ګوره، پلي، ګلتاڼ، وچه ډوډۍ دا هر ښه ده رانيولي او خرڅ کړي دي نو د کار زياته تجريبه لري دغه جناب (تاج ګل لالا) مونږ د تجارت لپاره غوره کړی دی، باچا صاحب ښه په غور ورته وکتل چي دا خو هغه زمونږ دکلي دوکاندار دی او دلته د تجارت وزير جوړيږي دې سرچپه کيسي ته ډير حيران تللی دی د لږ خاموشي وروسته يې تاج ګل لالا ته وويل دغه د تجارت وزارت دې خوښ دی که نه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج ګل لالا وويل : پاچا صاحب که ستا امر چليږي نو زه خو په کلي کي لا په خرڅولو او رانيولو ستړی وم ګرده ورځ به دکلي کوچنيان راباندي را ټول وو او يوه به مي نه دوې کيدی، اوس که ستا خوښه وي د خزانې وزارت په لاس راکړه چي يو څه په لاس راسي پاچا هم د ناستو خلکو په خوښه دی د خزانې وزير کړی ويل ښه دي پرده خوارکي هم ډيرې غريبي تيري سوي دي ګوندي ناره يې خدای (ج) واوري او يو څه په لاس ورسي يو بل وزير يې څه دا رنګه ورته معريفي کړی :دغه نفر چي پلار يې پخوا د پسو په ګنج کي بزازي (يعني د پسو د رانيولو او خرڅولو کار کاوه) کول او اوس د مځکو او جايدادو خاوندان دي، او پخپله جناب« معريفي سوی وزير» د قانون زده کړه کړيده او بيداره انسان دی، دغه جناب د سرکاري مځکو د غصب (قبضه) کولو د وزارت اميدوار بلل سوی دی، محبت خان (په خوب کي پاچا)پوښتنه وکړه دا بيا څنګه وزير او وزارت دي چي سرکاري مځکي به غصب (قبضه) کوي بيانګر صاحب (وياند /ترجمان د شاهي محل) وويل : هو دغه جناب خو د قانون زده کړه ددې لپاره کړيده چي دی وکولای سي په ډيره اساني سره سرکاري جايدادونه پر خپل نامه راواړوي ځکه چي ده ته د قانون لاري معلومي دي، چاته چي قانون نه يې معلوم هغه خو دغه کار نسي کولای هغه به د تل لپاره د سړک پر غاړه پياز او پټاټې خرڅوي !

پاچا صاحب ته خبره معقوله ښکاره سوه نور يې څه ونه ويل او دا ښاغلی وزير يې ومانه (تائيدګړي) ، بل نفر د پاچا مخ ته راولاړ کړل سو او داسي وروپيژندل سو: داکس بيا يو کليوال څوک دی خورا ښه تجريبه لري ډير وخت د حکومت سره په رابطه کي ؤ، خورا ښه خدمتونه يې دوخت د حکومت لپاره کړيدي ده ته اوس د حالاتو د خرابولو وزارت ورسپارل کيږي ولې چي دی د دې کار ښه تجريبه لري، پاچا (محبت خان) وار په وار و دې خپله پاچاهۍ او دغه وزيرانو او وزارتو ته حيرانيږي نه پوهيږي چي دا اوس دی خوبويني او که دا خلک ليونيان سويدي.

هغه د شاهي محل بيانګر (ترجمان) د پاچا په حيرانتيا پوه سو نو يې د دې وزارت ګټې يافايدې ورته بيان کړي، هو جناب والا د دې وزارت ګټې پدې کي دي چي کله کله په لوی لاس (قصدا)د ملک يوه برخه کي حالات خراب کړل سي، نو د هغه علاقې خلک بيا د حکومت څخه د ډيرو شيانو مطالبي نسي کولای، صرف دا غواړي چي ورځ يا شپه يې په خير تيره سي، او يوائي د ملک و سردارانو ته اساني او اسانتياوې ورپاته وي او دوی ورکي د مزو او خوند ژوند وکړي، او بس ، نو دغه ښاغلی د دغه وزارت لپاره ښه موزون (برابر) شخصيت دی ځکه چي دی پدې رشته (مسلک) کي اوږده تجريبه لري او دجناب وزير صاحب بيا پدغه وزارت کي دا ګټه ده چي کله يې په يوه علاقه کي حالات خراب کړه مثلا د ده د روزل سوو خلکو په ذريعه بازارونه و سوځل سي يا بي ګنا خلک ووژل سي، نو بيا دی سيمې ته د خواخوږي او همدردي لپاره ورسي او د هغه خلکو سره د مرستې يا کومکو اعلان وکړي او څو نورې غټې خبرې هم وکړ ي، او پر راټول سوي خلک د ده د زنده باد زنده باد نارې وهي، او خورا ورڅخه خوشحاله سي، کله چي دغه خلکو ته مرستې ورلېږل کيږي نو د جناب وزير صاحب هم لاس ورکي خلاص وي او ډيره فايده يې ده ته هم ورسيږي، پاچا صاحب د خپلي مجبوري او کم اختياري له وجي دې خبري ته هم د قناعت سر وښوراوه او دا وزير هم د خپل وزارت لپاره په درنو چک چکو ومنل سو اوس يو بل نفر د خبرو د وزارت لپاره را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړ سو، پاچا صاحب پوښتنه وکړه: دا وزارت د څه شي لپاره وي ؟ بیانگر وویل: جناب والا دا وزارت یوائي او یوائي د تشو خبرو لپاره وي او په عمل کي هیڅ هم نه وي.

پاچا وویل: که زه سم پوه سوی یم دا به خلک یا ؤ لس غولوي، (خطاباسي)همداسي ده، بیانگر وویل: هو همداسي ده دنښي مینځ دې وویشتی، وروسته یو څو ښه شریفه کسان دنورو وزارتو لپاره وټاکل سوه یوائي دکورنیو چارو او دفاع وزارت پاته سو، دغه وخت محبت خان (په خوب کي پاچا) وویل:

ددې دواړو وزارتو لپاره زه یو څوک ټاکم اودادی زما ګوډ سپی، چي ډیر کمالات لري اول دا چي دی خائن ندی او نه خیانت خوښوي بل په خپله علاقه کي پردي پړانګان یامرداره خواره هم نه پریږدي او نه وپردیو ته وفاداري لري، د دې خوبیو په بیانولو سره یې هیچا هم مخالفت ونکړ او دا دوه وزارتونه ده ته وسپارل سوه، خو پاچا محبت خان دا فکر کوي چي زه څنګه پاچا سوم او دا څنګه خلک دي عجبه وزارتونه دي او عجبه وزیرانو ته وسپارل سوه، خدای پاک دې خیر وریپیښوي چي اخیر به یې څنګه وي بس دخوب کار دی او دی پدا خوب کي پاچا وي (محبت خان) خو دافکر ورسره وي چي دغه دپوځ مشر ته دې دیلي وای چي لږ یې دغه وزیران او وزارتونه ورسم کړه ځکه چي پوځیان او دپوځ مشر یې خورا ښه معلومیدي، بس پدا خوب کي داسي وي لکه یوه شپه چي تیره سي پدا سهار دملک خلکو خورا جشن جوړ کړی وي چي هو زموږ د ملک کابینه او وزیران خو په خیر وټاکل سوه اوس به نو زموږ خلک او ملک ښه د ترقي او پر مختګ په لور روان سي دغه جشن ته پاچا صاحب (محبت خان) او دملک ټول وزیران راغلي وي، پدغه حال کي یو څوک پاچا صاحب ته وواییي په کلی کي چي نوم یې لوړ کلی دی هلته تیره شپه اور لګیدلی وو، ددې خبري سره محبت خان (په خوب کي پاچا) ناري کړي چي وې دا خو زموږ کلی دی په زوره زوره ناري وهي چي هلې هغه د دفاع وزیر (ګوډ سپی) څه سو پدغه نارو کي محبت خان د خوبه را ویښ سي او دغه ناري وهي چي هغه زما د دفاع وزیر څه سو، لا خو د خوبه دی او د ځایه ولاړ سویدی او دکوټې ددروازې لور ته روان دی چي یوسف خان تر لاس ونیوی، او ورته ویل یې چیري وه ستا پاچهي چي د دفاع د وزیر ناري وهې بیا څه درپیښه سوه خوب دې لیدی که څه چي لیونی لیونی کیږې؟

د دې خبرو سره محبت خان پوه سو چي هسي خوب مې لکه چي لیدی که څه، شاوخوا یې وکتل نه پاچهي وه نه هغه وزیران، بس یو خوب ؤ خیال ؤ ښه ورمعلومه سوه چي په خپل کور کي دی، کلیمه یې وویل یوسف خان اوبه ورکړې چي وڅښیي، لږ وخت لا نور تیر سو د سهار رڼا هر لور ته خپره سوه یوسف د سهار د لمانځه او اوداسه ورته وویل او خپله یې هم دا بندبست وکړ ی ،اراده یې وه چي یو څه وختي هغه د برایي د اور د لګیدو ځای ته ورسي چي څومره تاوان پیښ سوی دی هغه ؤ یوسف خان د اور ځای ته تر لمانځه وروسته ولاړی او بیا د تاج ګل لالا پر دوکان یې و خلکو ته د دغه پیښي حال وواییه چي د زقوم ژرنده یو پردی ټکتړ څو ګونې غنم او څو پسونه پدغه اور کي سوځیدلي ؤ

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت خان هم اودس او لمونځ ادا کړی، خو د برابي په حالاتو کي ډير فکر بند ؤ يوار به يې دغه واقعه راواخيستل چي دی برابي ماخستن د غوټۍ خاصي باغچي ته ورغلی اوبيا په کلي کي اور ولګيدی او نصيب د مجلس نور نه ؤ پاته تقدير بله پاڼه (ورقه) واړول، ولې چي محبت خان د خسر په اشاره دوولس شپې مخکي هغه پوليس افسر اميد خان بوتلی کله چي په هغه شپه لنډک او ملګرو يې لار د محبت خان پلار انورخان ته نيولې وه خو هغه لنډک خپل پلار يعني د زقوم خان ورور او خوريې پدې اشتباه وويشتل چي دوی ګمان کاوه چي دغه راوان سپين موټر به د انورخان وي مګر تازي خپله هوسۍ (وسۍ) ښکار کړه

محبت خان دوولس شپې بعد انور خان را ايله کړی ولې چي انورخان هم مازې سړی نه ؤ د ډيرو زورورو خلکو سره يې شناخت ؤ، محبت خان دوولس شپې په بند کي تېرې کړې او نن يې اوله شپه وه چي کور ته راغلی ؤ.

تير ماخستن هم د غوټۍ له باغچي څخه تش لاس راغلی ، ولې چي د دغه ملاقات د قضاء کيدو لوی لامل (سبب) هغه د کلي په يوه څنډه کي د اور لګيدل وو، ښه ناوخته چي محبت خان بيد يږي بيا دی يو ناولده (نابلده) خوب ويني او پدې خوب کي دی پاچا سي، ((پدغه شپه يوسف خان د محبت خان نژدې ملګری او همزولی هم د دوی کره ميلمه ؤ)) نن سهار يې ډير فکر پدغه خوب کي بند وي چي داڅنګه زه پاچا سوم لږ ساعت به يې لا دغه فکر نه ؤ کړی بيا به يې ويل دغم پاچهي دې سي،خو هغه زموږ مجلس يې را خراب کړی هغه زه او غوټۍ چي د يوې ښائسته غونډۍ پر سر سره ناست ووڅو د ناز ګيلې مو لا نه وې سره کړې چي بيا دغه ليونيان «يعني هغه خلک» راغلل او ويل يې ته زموږ پاچا يې.

بيا به يې پر دغه خلکو هم زړه وسو چي دا څنګه خلک وو څنګه چپه او راسته وزيران او وزارتونه يې وو.

د سړکانو او پلونو د نړولو وزير، د حالاتو د خرابولو وزير د ځان سره به د دغه وزيرانو او وزارتو په نومو خندا ورغله، او بيا به هغه خپل ګوډ سپی په ياد ورغلی لا به په تعجب کي سو، چي هو دی خو ما دکورنيو چارو او د دفاع وزير وټاکه، بيا به وهغه خلکو ته حيران سو چي دوی خواران خو هم خوشحاله وو چي زموږ د ملک کابينه او وزيران خو وټاکل سوه، پر دې به يې ډير فکر وکړ او پر دا خلکو به يې زړه وسو بيابه يې وويل چي ته وا دا خوب ؤ او که پيريانانو چيرته بيولی وې.

لږ خو به يې د پيريانانو خبره زړه ته ولويده چي کيدای سي دا به پيريانان وو، ولې چي زموږ دکلي دوکاندار خو هم هلته ؤ، دی خو په کلي کي د پيريانانو خورا ډيري خبري کوي کله وايي ما سپيلنی راوړی دی کله وايي زه د پيريانانو د پاره سپيلنی دودوم، ده لا دغه فکرونه وهل چي د کوره څخه يو کشر د خاله زوی يې د سهار چای را وړی لمر هم تر غره راپورته سوی ؤ، چي يوسف خان هم راورسيدی هغه هم موقع غنيمت وبلل ولې چي مشران دلته نه وو راغلي پر محبت خان يې د مسخرې په ډول ږغ کړه چيري دی هغه د دفاع وزير دې، محبت خان پوه سو چي زورره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمله یې دربانډې وکړه دلته دوه درې همزولي نور هم ورسره ناست وو، نو ځکه په نرمه خندا ورته وویل ته راسه چای تیاري دی بیا به یې در وښه یم «تر څو نوره رسوائي جوړه نسي مطلب یې دا ؤ»

اوس لا بیغمي ده نور څوک ندي راغلي بیا به وار نه در رسیږي، دلته یوسف خان لا بله خبره نه وه کړې چي اسد وویل څو نفره مشران راغلل هغه د مشرانو په کوټه کي دي ما هغوی ته هم چای وروړی.

جان اخښي (اشاره د محبت پلار ته) راته وویل: چي بیا ده ته ووایه چي دې کوټې ته راسي دا مشران د مبارکي لپاره راغلي دي، پدغه وخت کي یوسف خان داسي په نزاکت ورته وکتل ګویا ورته وایي چي په شي نه یې خبر یواځي دې هغه خپل سبق په فکر کي ګرزي او بس.

محبت خان هم نه غوښتل چي ورسره مقابله وکړي، ولې چي یوسف خان هم د انډیوال په خیر ډیر وربانډې ګران ؤ، د ده په هر غم کي ډیر ورسره ژړلي وو، او په توره شپه به یې د ده څخه ځان نه سپماوه (نه دریغاوه) یواځي به یې د شفقت سترګي ور اړولې او دغه د میني دکتو سره به یې یو څه ورته ومسل (نرمه خندا یا د خندا شکل) او یوسف ته دا اشاره کول چي اوس نور څوک ناست دي کله چي سره یواځي سو بیا به دغه راز درته ووایم، دغه وخت د ده د خاله زوی بیا ورته وویل ستا لکه چي هیر سو جان اخښي (انورخان اکا) غوښتي !

محبت خان هم د چایو ګلاس پر مځکه کښیښاوه او یوسف ته یې هم وکتل تر څو دی هم ورسره ملګري وکړي، دواړه د مشرانو کوټې ته ورغلل د سلام ویلو وروسته یې د کلیوالو سره د لاس روغبړ وکړ، مګر محبت خان پدې وخت کي دوه د چایو ډک ګیلاسونه چپه کړل خو ښه وو څوک په ونه سوځیده، پلار یې منت پر وکړ: پښنو ته ګوره ستا فکر چیري دی چي ګیلاسونه یو په بل پسي چپه کوې.

رېښتیا هم د ده فکر د براېي ماښام په لیدلي خوب کي ؤ، وروسته دواړه یوې خوا ته کښیناستل« اسد خان هم اوس دې کوټې ته راغلی ؤ ډیر خدمتي هلک دي بې له ځنډه د میلمنو چپه سوي ګیلاسونه بیرته د چایو ورډک کړه، په راغلو کلیوالو کي د تاج ګل لالا پلار نادر ماما هم راغلی ؤ، که له یوې خوا پخوانی سړی ؤ ساده مجلس یې کاوه د بلې خوا یې د سترګو دید هم داسې کم ؤ چي هسي به یې خپله لاره په وړه.

ده هم بې واره لاس هسي یوې خوا ته ونیوی او انور خان اکا ته یې پخپل ساده انداز داسي وویل: ښه نو دا هلکوان یې دواړه بندیان کړي وو ؟

دا خبره نادر ماما په داسې حال کي وکړه چي لاس یې نورو خلکو ته نیولی ؤ، انور خان اکا ورته وویل: نادر ماما تا لاس شاولي او مراد ته نیولی دی دوی لږ ها خوا ته ناست دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادر ماما وویل: کاکا زه خو سم څوک نسم لیدلای ما چې ویل دغه دي، انورخان اکا دا هم ورته وویل دواړه نه وو بندیان دغه یو هلک بندي ؤ.

نادر ماما وویل: ولې اوس زموږ سره دوو کسو روغبړ نه وکی ؟

انورخان اکا وویل: هو دوؤ نفرو روغبړ وکی دا دوهم هلک د شادولا اخښي زوی دی، هغه نه ؤ بندي.

نادرماما وویل: توبه توبه ! ماغزه مو کار نکوي ما چې ویل دواړه بندیان وو، ښه دي خدای پاک; دې در وساتي، شپه راځي خو خوشحالي نه راځي !

یو بل کلیوال چې د چایو ګیلاس یې په لاس کې ؤ او د خبرو کولو وار ته یې کتل داسې محبت خان ته وویل: څو شپې دې هلته تیرې کړي ؟ محبت خان اوس هم د برایې په خوب کې غرق ؤ هسې ناپامه یې داسې ځواب ورکړی: زما په خیال یوه شپه وه داسې ناولده (نابلده) ځای ؤ او هغه خلک یې هم داسې ناولده (نابلده) ؤ مانه پیژندل یو تاج ګل لالا هم پکښې ؤ.

«محبت خان چې مجلس داسې سرچپه شروع کړی یوسف خان یې لاس په لاس کښیکښې تر څو یو څه په هوش کې سي، ناست خلک هم حیران سوه چې دا خو موږ د ډیرو شپو د بندي کیدو اوریدلي وو او دی وایي یوه شپه وه، او بیاتاج ګل لالا نو کله هلته ؤ هغه خو هره ورځ پر دوکان وي، دا خبري هیڅ سر نه سره خوري، نادر ماما یې هم داسې هیښ کړ چې دا تاج ګل خو به تازه چا نه یې بندي کړی، دا هلک څنګه پرته (چپه) ږغیږي، خو دا هر څه حیرانتیا د یوسف خان په خبرو سره یو څه کمه سوه هغه وویل:

برایي د ده یو څه لکه چې تبه وه مابښام هم دخوبه چپه چپه ږغیدی بس هغه دتبې اثر دی، دی چې وایي نن دې پر کور څوومه شپه ده داسې پوښتنه چا راڅخه وکړه، یو څه مریض(ناروغه) دی.

انورخان اکا هم بې له دې چې خبره دې نوره څنډ پیداکړي د محبت خان ماما شاولي ته یې وویل: شاولي اخښي ! نن خو ما ستا لپاره یو کار په نیت کې ؤ خو اوس لکه چې دوه کارونه سوه ، شاولي هم د ده خبرو ته متوجه ؤ، انورخان اکا وویل:

اول خو به په هغو ولاړو پسو کې یو حلال کړي نور کار به یې سمندر او هغه نورو هلکوانو ته ور پریږدي، ته به دې خوریې (محبت خان) هغه د بازار ډاکتر ته وروليې نور که د کور څه ترخه یا خواږه(دکور سودا)پکار وه هغه به هم له بازاره درسره راواخلې چې مابښام به دکلي خلک زموږ کره میلمانه وي، شاولي ماما چې خبره شروع کول یوار یې خوریې (محبت) او بیا یې د چا یو ګیلاس ته وکتل او دا سې وویل: سمه ده اخښي ! بس دغه نیم ګیلاس چای به لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړم نو به زه هم لاس په کار سم، نادر ماما ته هم د خبرې وار ورسیدی، او داسي پوښتنه یې وکړه: انور خان لالا دغه هلک ته دې واده کړی دی که نه ؟

انور اکا هم خبره په ډیر چورت وکړه یا نادرماما نه مي دی ورکړی ور وه به یې کړم «نادر ماما د تاج ګل لالا پلار، او ډیر ساده مجلس به یې کاوه کله کله خو به یې خبره هم ژر له یاده وتل(هیریدل)»

خو د نادر ماما مطلب نه ؤ پوره سوی او پاته خبره یې داسي وکړه: انورخان لالا که زما په خوله کوې بس دغه غم یې ژر خوره کني تر دغه به ډیر لیونی سي، هغه څه زمانه مخکي هم زموږ د کلي یو هلک لیونی سوی ؤ که دغسي د کوره ورک سو خو چي زه په هغه هلک خبر سوم خلکو ویل پلار واده نه ورکوي، نو که زما مني دغه فرض یې ور ادا کړه وایم که یې دغه مرض ؤ رک روغ به سي، وایم بیا به یې په سر کي لا نسي درد ،« همدغه محبت ؤ خو نادر ماما یې د خپلي سیپن ږیرتیا ، ساده ګي اوهیرې له کبله نسي پرله برابرولای » د نادر ماما د دې خبرو سره انورخان اکا او ناستو خلکو یوڅه ومسل(د نرمې خنداشکل) یوسف خان هم و محبت یوه پټه نوکاره ورولګول، یو څه یې په څنګ وواهه چي نادر ماما خو دې هم په مرض پوه دی ، موږ خو یې ساده بولو خو ده د ښبي مینځ وویشت.

مخکي تر دې چي بله خبره دې څوک وکړي شاولي ماما یوسف ته اشاره وکړه چي محبت خان درسره را ولاړ کړه، او دوی پخپل کار پسي ولاړل، پدغه حال کي انورخان اکا اسد خان ته وویل: هلکه د نادر ماما ګیلاس ورډک کړه، نادرماما هم وویل: وایم پدا ډیره موده مي داسي ښې چای نه وې کړې نه مي دغسي خوند پر اخستی ؤ، یوڅه موده مخکي د هغه نورو خوریانو کره تللی وم د هغو شلومبې هم دغسي خوندورې وې !

لکه دغه ستا دکور چایې ته یې راتوی کړه پر ځواني دې برکت سه !

د نادر ماما د ساده خبرو سره کلیوال عادت وو ډیر بد یې نه په ورل بلکه لا به یې ساعت وربانديې تیریدی، د نورو خبرو وار لا نه ؤ راغلی، چي کوټې ته یوه ډله نور کلیوال راغلل دکلي ملا صاحب او تاج ګل لالا هم پکښې وو روغبړ وسو هر څوک یو ځای کښیناستل دکلي امام او نورو خلکو انورخان اکا ته د محبت خان د را ایله کیدو مبارکي وویل چي په ځواب کي انور خان اکا دوی ته خیر یوسي او دکور وداني کلیمې وویلې، د دوی تر مینځ کلیوالي مجلس شروع سو یوار به یې د برایې د اورلګیدو پر پیښه خبرې رواني وې، او بیا به چاوچا ملا صاحب ته د ده د نن جذباتي وینا(تقریر) ستاینه وکړه ویل به یې وایم ملا صاحب نن د ظالمانو خلاف ډیر ښه وږغیدې او د دوی خلاف دې سختې خبرې وکړې وایمه شاباس!

ملاصاحب هم ددې خبرو لمن ورسره اوږده کړه او د خپلي وینا په رڼا کي داسې وویل: هو باید د ظالم مخنیوی وسي، که چیرې دغسي ورته کښینو ،نو خو ظالمان به زموږ په کلو او کوروراننوزي دا څه حال دی چي نن هیڅوک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر خپل کور په امن ندي، داخو هر څه ددې کليوالو دبې اتفاقي له لاسه دي چي يو وايي زه يې څه کوم او هغه بل وايي زما يې په څه !

د ملا صاحب خبرو ته کليوالو د قناعت سر ښوراوه، چي رېښتيا هم موږ ملامت يو، چي يو د بل خبرې ته مو غوږ نه نيوه د هر چا پر خپل سر زور ؤ نن يې نو انجام دا سو چي کله د انورخان باغ څوک ځيني لاندې (قبضه) کوي او کله يې لنګه غوا غلا کيږي.

شاولي ماما هم پسه دکوټې د حويلي په يوه څنډه کي حلال کړی نور کار يې سمندر لالا اونورو کشرانو ته ور وسپاره تر څو دی محبت خان ډاکتر ته بوزي په اول کي محبت خان هم دې ته تيار نه ؤ چي ډاکټر ته ولاړ سي مګر يوسف خان چي مجبوره کړی بيا يې نو انکار نسو کولای، يوسف دا هم په پټه ورته وويل چي که دې د مکتب (سکول) خيال وي چي زه به هلته ولاړ سم څوک يا څوک (غوټۍ) به ووينم دا خيال دې د فکره وباسه ولي چي نن د رخصتي ورځ ده هغه ستا وزير دفاع (ګوډ سپی) لانه معلوميږي نن رخصتي ده بس ولاړ به سو تر ډاکټره نوري خبري به بيا بل وخت ګورو.

محبت خان ته نور د ويلو څه نه ؤ ورپاته او ډاکټر ته سره رهي سوه، په اول سر کي لا د شاولي ماما دا خيال ؤ چي کار و ځان ته څه اسانه کړي، غوښتل يې چي دغه د دوی دکلي ډاکټر ته يې ورولي يا يې هغه بل ډاکټر فدا چي اوس په ډاکټر پيدا مشهوره سوی ؤ ورولي خو هغه يوسف ورته وويل:

شاولي ماما ته عجيبه سړی يې ! ولې هير دې سو هغه تيمور اکا چي ويل چي هغه د بازار يا د ښار پوه ډاکټران وايي چي تاسې کليوال د هر چا څخه دوا اخلی او هغه ډاکټران بولی نو ځکه مو علاج نه کيږي، دا يې لاڅه دغه زموږ د کلي ډاکټر خو تر وخت تيرې دواوې (درمل) خرڅه وي، او بل انسانانو او حيوانانو ته کله کله يو رنګه ستني(اينجکشن) ورلګوي، ولې هغه ستا وراره دې هېر سو لونګ مسکين در ښه يم هغه مار وخواړی خو زموږ دکلي ډاکټر صاحب د زکام ستني ورلګولې، هغه ؤ چي لونګ مسکين هغه ګړی مړ سو او تيمور اکا ورته وويل دغه ستن خو دې هغه بله ورځ ما ته د غوا لپاره هم راکړه.

خو شاولي ماما د يوسف خبرې ته دا رنګه ځواب ورکړی هغه خوزموږ د کلي ډاکټر وويل دا ستني ډيرې ښخوانۍ دي اوس نه پيدا کيږي، شاولي ماما وويل ولې پخواني شيان تر دا نورو ښه نه دي ؟

يوسف پر وخندل: ياره شاولي ماما څه درته ووايم نو ر يا ځيني شيان به پخواني ښه وي خو هر شی پخواني ښه نه وي ، بيا نو دوا او درمل دا خو چي تر وخت تېر سي بيا دګټې پر ځای زيان (تاوان) لري، شاولي ماما ته نور ځواب نه ؤ ورپاته نو يې داسي وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره یوسف جانه ! تاسي چي سبکونه (سبقونه) وویل اوس څه نه درسره ویل کیږي، پخوا به زموږ کلیوالو توره اریږه(توره ؤڅکی) ژړه اریږه، خاکشیریا بارتنګ وخوړل جوړ، روغ به سو بیا به یې په سر کي لا نه ؤ درد، ته اوس راسه وایم د دوؤ شپو کوچنی به یې ډاکټر ته ور اخیستی وي او له ها خوا به، هغه د چا خبره یوه پلنډه دغه د ترخو اوبو ډک (شربتو) بوتلان ورکړي وي، دا یې لا څه یو څه زمانه مخکي ښار ته تللی وم یو سړی مي ولیدی هغه بل ته یې ویل دا غوا دې چیري بیایې ؟

هغه ورته وویل: ډاکټر ته یې بیایم داسي توبې مي وکښلې، بیا چي یوائې سولم دونه (دومره) مي پر وخندل چي توبه ما ویل ته غوا وګوره او ډاکټر وایم غوا به څنګه د ډاکټر په دوکان (میډیکل) ور ننباسي د هغوخو داسې تنګې تنګې دروازي وي، یوسف او محبت خان ته د شا ولي ماما پر ساده مجلس خندا ورغله، دوی اوس د سړک یوې دوه لاري (هغه دوې لارې چي سره یوځای کیږي)ته را رسیدلي وو، د هغه بل کلي څخه د راتلونکي موټر انتظار یې کاوه تر څو د ډاکټر تر ځایه یو څه ور نژدې کړي، موټر هم ډیر لري نه ؤ راورسیدی، اوس دوی په موټر کي هغې خوا ته روان دي، یوسف خان ورته وویل شاولي ماما ته عجبه ښه سړی یې غوا یا بل هر حیوان خو هم دغسي بدن او وینه لري لکه انسانا ن دوی هم ناجوړه کیږي، شاولي ماما یې خبره ونیول نو دغه په دوکان (دواخانه)یې څنګه ورننباسي یوسف خان وویل ته لکه چي دغه د انسانانود ډاکټر او دواځای یعني دواخانه یادوي؟

شاولي ماما وویل هو ،هو ،

دغه یادوم، یوسف په خندا ورته وویل: یا شاولي ماما د غواؤ یا د حیوانانو ځای جلا وي هغه داسې غټ ځای وي لکه یو غټ سرای شاوخوایې نورې کوټې وي په هغه کي د حیواناتو ډاکټران ناست وي، بیا ډاکټر باندې راوزي او هغه ناجوړه (ناروغه)حیوان وګوري دې ته د حیواناتو روغتون (هسپتال) وایې، هغه د انسانانو دواخانی ته یې نه ورولي، شاولي ماماوویل:

اوس دې یوڅه سرپه راخلاص کړی ما چي ویل دغه د انسانانو د ډاکټرځای ته یې ورولي سړیه څنګه به یې په دا ځینو کي ور خیژوي بیا نو هغه دروازه خو یې د نازکوهندارو وي هغه خو به دستي ورماته کړي، زه یې و دغه نکل ته حیران وم، زه نو نه وم خبر چي د غوا طبیبان بیا په بل سرای کې(هغه روغتون کې) ناست دي.

د یوسف او شاولي ماما مجلس لا جاري ؤ خو محبت خان به تر ډیره خپل فکر واهه او هغه دبرایې په خوب او پاچهي کې به یې چورت بند ؤ، یوسف خان او شاولي ماما هم تر ډیره حده غرض نه ورسره کاوه پدغه لږ وخت کې هغه موټر وان (ډریور) لا د شاولي ماما څخه دا پوښتنه وکړه چي چیرې ځی، شاولي ماما داسې ورته وویل: هغه د لیونیانو ډاکټر ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر وان وويل: تاسې خو ټول سم معلوميږئ نو د ليونيانو ډاکټر څه په کوی شاولي ماما يې داسې ځواب وکړی وروره موږ هم ولا که يو سم يو مګر اصلي دغه هلک ((اشاره محبت خان ته))ورولو سم ندی کله کله بې ځايه رږغيږي، دلته يوسف خان موټر وان ته وويل: د صحرا خلک يې د ليونيانو ډاکټر بولي د بازار خلک يې نفسيات پوه ډاکټر بولي هغه ته ورځو شاولي ماما خو دکلي سړی دی ساده مجلس کوي چې خوا دې بده نسي، موټر وان اوس په يوه کوڅه باندې موټر وګرزاوه يوسف ورته وويل: وروره موږ دلته کښته کيږو دا لار د ډاکټر ځای ته لنډه ده موټر وان هم موټر د لاري و يوې څنډې ته کړی دوی د موټر څخه کښته سول او د موټر وان سره يې حساب خلاص کړی، اوس د يوسف په لارښونه دوی د يوه ډاکټر خوا ته روان دي، شاولي ماما چې هسې د هندارو دوکان يا دواخانه ووينې، وايې دغه ښه دوکان دی دغه ځای ته به يې ورولو خو

(اووم ځپرکی:اسان ولی ليوني سي؟)

يوسف به يې خبره ورپرې کړه يا ماما دا هسې دواخانه (درملتون) ده يا د بل شي دفتر دی دلته ډاکټر نسته، ته راځه هغه ځای ما ته معلوم دی، خو شاولي ماما چې دبازار سره ښه ولد (بلد) ندی و هر شي ته حيران حيران ګوري يوار دوه خو لا يوسف ته داسې هم وويل: هلکه په دا جيبو به پام کوو وايي دلته په بازار کې دغه د جيبو غله (کيسه بر) هم ډير وي داسې نه چې يو شی را څخه غلا کړي، دوی يو څه مزل کړی دی يوسف داسې روان دی لکه شاولي ماما چې سم ورسره روان وي خو چې پام يې سو محبت خان لکه سايه ورسره روان دي خو د شاولي ماما درک نسته ودريدی تر شا يې وکتل د محبت خان څخه يې پوښتنه وکړه هغه هم لکه بيده په خبر نه ؤ، چې ماما پر کوم ځای ورڅخه بيل سو اخير پر شا راوګرزيدل داسې يو کج ګر چې راغله ګوري چې شاولي ماما د ټانګې پر آس ګرزي او بيا د ټانګې د خاوند سره وږغيږي، يوسف ورته را روان دی دا فکر کوي لکه چې دغه ټانګې والا يې شناخته دی که څه ؟

نژدې ورته راورسيدل خبرې اوس اوري داسې معلوميده لکه د آس سودا چې ورسره کوي.

يوسف ورته وويل: ماما موږ تر هغه ځايه ورسيدو چې وموکتل ته نه وي خو رږغ به دې کاوه، بيا موږ په څه شي پسې راروان وو او ته څه کوې !

شاولي ماما وويل: يوسف جانه دغه آس چې مې وليدی داسې مې خوښ سو چې څه درته ووايم هغه دچا خبره وايم هر څه يې راسه هير کړه بيخي هغه د خان اکا اس ته ورته ؤ، سړيه که دې ځيني رانيوی دا يې ته هم خان، نو خاني نور څه غواړي آس خو به ورته برابر کړې، يوسف حيران ؤ په خندا يې ورته وويل: دا خو په نغدو پيسو دی نو ته دونه (دومره) پيسي لرې يا درسره سته که څنګه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټانګې خاوند دې مجلس ته غوږ نیولی دی چې شاید د صحرا سړی دی په ډېرو پیسو به آس در څخه را نیسي ښه ورته خوشحاله دی.

شاولي ماما وویل: یوسف جانه دغه کاکا(د آس خاوند) ښه سړی را ته معلوم سو سړیه سودا به ورسره وکړې هلته ما په کلي کې یو څه پچې ټولي کړې دي بس پدغه پچو به سودا راسره وکړي یو څه پروړ که یې غوښتی هغه به هم ورکړم، دا یې سودا سوې، ددې خوا به موږ هم سپاره پر ولاړ سو نور نو څه غواړې!

دا د پچو خبره پر ټانګې والا بیخي بده ولګېده، خو شاولي ماما لا پر آس کښېنته پورته ګرزي، پدغه حال کې د آس یو دکیزې تناو(پاډه)هم وشکوله چې دې کار بیا د آس پر مالک خورا بد اثر وکړی ټانګې والا په ډېر خښم ورته وویل: ځه ولاړ سه ولې مې په عذابوې !

شاولي ماماوویل: ولې خو ته به یې هم خرڅوې نو بیا خوشکه ولې کوې؟

ټانګې والاوویل: ځه وروره ولاړ سه زه دې د خوارۍ وایستم اوس به مې یو سپاري کې وړی، ولې مي په عذابوې دا ما په شنو لوټو(نوټو) را نیولی دی ته یې په پچو را سه رانیسې، ماغزه دې خراب دې که څه؟

«خوخبره وار په وار د ټانګې والا او شاولي ماما تر مینځ خرابېده » آس هم غوږونه شک نیولي دي د شاولي ماما څخه یو څه توربدلی ښکاري د بلې خوا یې یوه کیزه هم وشکېده او دا خطرناک مجلس خو وار په وار یاغي کاوه، یوسف خان او محبت یوار ټانګې والا ته وایي وروره پرېږده دصحرا سړی دی دکیزې تاوان به دې درکړو، بیا شاولي ماما پورې وهي او ورته وایي شاولي ماماپري یه ږده خپل آس یې دی نو چې په پچو یې نه دربانديې خرڅوي نو په زور خو به یې نه ځیني اخلې.

«خو بس دغه مکوه، ایله شروع ده خبره سمې خواته نه تله، وار په وار حالات خرابېدل»

شاولي ماما ورته وویل: ورور خوشکه ولې کوې پر تا که آس ګران دی پرما خپلي پچې ګراني دي، ولې خلک یې پر اور ډوډۍ نه پخوي، چې نه یې خرڅوې په سمه ووایه چې نه یې خرڅوم.

ټانګې والا په بګۍ کې ناست دی، خو شاولي ماما لاندې پېشرو ورته وهي، یوه دوې خبري لا نوري نه وې سره اړولې چې ټانګې والا داسي عصباني سو، تا چې ویل پېر انانو ونیوی داسي بې اختیاره یې هغه د آس غمچینه وه که لښته و شاولي ماما ته یې ونیول، خو چې دوې، درې به یې شاولي ماما واهه دی هم ورته په جذبه کې سو، صحرائي سړی ؤ په زور ښه زورور ؤ دغسي ټانګې والا تر دا یوه لاس و نیوه لاندې را ایله کړی پدغه حال کې آس تور واخیست تر یوه ځایه یې ټانګې والا هم ورسره کش کړی، په هغه پایدام کې لکه چې د ټانګې والا کالي بند وو، د بلې خوا شاولي ماما سوکان ورته نیولي وو، خو پر ټانګې والا خورا قیامت جوړ ؤ تر څو چې خلک سره را رسېدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوارو سرونه په وینو رنګ ؤ ، مګر ټانګې والا تر شاولي ماما ډیر خوړ ؤ یوار د ټانګې سه را ایله سو بیا چې آس تور واخیست بیا یې تر یوه ځایه ورسره کش کړی هغه د شاولي ماما د سوکانو وارونه خو لا څه کوې، دلته دغه ټانګې والا هم اکثره وخت ټانګه یواځې یا جلا درول تر څو یوسپاري ځانله پیدا کړي بل داسې خوشک ؤ چې د هغه نورو ټانګو والو سره یې هیڅ ګذازه نه کیدل، خو دا چې آس یې تور واخیست او شاولي ماما ښه وډباوه د ده ملګرو ته ښه خوند ورکړی نو ځکه یې د ده په خلاصېدو کې ژر هڅه ونکړه د بازار ناولده(نابلده) خلکو سره جلا کړل یو یې یوې خواته کش کړی او بل یې بلې خوا ته بوتلی خو ټانګې والا د شاولي ماما د سوکانو څخه ډیر سدوبد(یوڅه بې حاله) دی.

یوار یوار لا په بې سدتیا کې دا هم ووایې ایله مې کړی زه آس په پچو نه خرڅوم، پر راګرزېدلې خلک یو یو پر وخاندې چې دا څه وایې، کله چې د خوشکیار اکا آس لیونتوب شروع کړی نو سمدستي د سړک پر آ بله غاړه د دوو بګیو د اسانو سره په جګړه بوخت سو هغه یې هم په وینو ولړل ولې چې دی ډیر قوي یا زورور ؤ ، د شاولي ماما خو ناحقه نه ؤ خوښ سوی چې نه تر تېرېدی کله چې دغه آس پر هغه نورو اسانو یو ناڅاپه حمله وکړه هغه یې د ځان په څیر(رنګه) لیوني کړه اوس نو دري سره اسان د ورپورې ترلو بګیو سره د بازار پر یوه سړک ولاړ سي او پر دا بل سړک را وګرزي هیڅ شی یې مخه نسي راګرزولای تژدې وو چې ځوکسان دې وداړې، خو هسې به ورځیني خلاص سوه ، د بلې خو د بازار دوکانونه وار په وار پسې تړل کېدل ، په بازار کې خورا بده ورځ جوړه ده ولې چې د ټانګو اسانو خورا بد سر اخستی دی ، هغه دچا خبره ده یو قیامت جوړ دی میړه هغه دی چې ځان له مخه وباسي ځینو کسانو په ځانو پسې د دوکانو دروازې راوتړلې ځیني بیالوړو ځایو یا د دوکانو بامو ته وختل د هغه ځایه بازار ته ګوري ، چې لیوني اسان د ټانګو سره داسې ورکې ځغلي ته چې وایې د شاخیز(پریټ) ورځ ده یا د دوی سه ماسیوا بل ځوک نسته یا لکه دا بازار چې د دوی دپلار وي.

له هرې خوا چې به د بازار په سړکانو راغلل داسې بې دسړک دغاړې دوکانداري سره کډې وډې کړې تا چې ویل سیلاب راغلی په پلیو ، شنو ، نخودو اونورو شیانو خو داسې بازار لړلی ؤ لکه باران چې سوی وي ، د پیازو او پټاټو پر ریړیو چې به ور برابر سول ریړی به یې داسې یو په بل کې سره وجنګولې لکه د تورې ګاډی (ریل ګاډي) ډبې چې سره وجنګیږي ، پیاز او پټاټې به هره خوا په ګیلیدو ول.

د دې بې حاله سوو اسانو به هم شاید په زړه کې دا درد ؤ چې دا انسانان زموږ سره څنګه ظلم کوي درانه مو باروي ورپسې مو په لښتو یا غمچینو وهي کیزې مو په زور داسې کشوي چې زموږ د ژبې اوخولې هیڅ خیال نه ساتي چې دا به هم خوږیږي ، دوی یواځې پدې ښه پوهیږي چې ډیرې پیسې وګټي او موږ درانه بار کړي زموږ تر بدنو به خولې بهیږي خو دغه انسانانو ته زموږ د ستړیا هیڅ احساس نه کیږي، موږ خو پخوا د یوه انسان د سپرتیا لپاره وو او موږ به یې هم ښه نازولو هغه وخت موږ هم خوشحاله وو ، نن څه کوې چې دې ظالمانو موږ تر دې درنو بارو لاندې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژونده بیزاره کړو ، شاید د دغه اسانو به دا هم خواهېش وو که یوه ورځ مورږ ته واک په لاس راغلی او هغه ورځ به یې همدا نن بلل چې د بازار حکمراني نن د دوی په لاس کې وه او د بازار په سړکانو یې هر څه سره ګډ وډ کړه ، دوی به هم شاید پدې پوه ول چې حکمراني همداسې کیږي چې هر څه دې ګډ وډ وي ، تر ټولو زیات تاوان یې د سړک د څنډې دوکانداریو او د پیازو او پتاټو ریړیو ته ورساوه ولې چې همیشه به د دوی د لاسه لاره بنده وه او دغه اسان به درانه بار را روان وو نو نن یې لکه چې یو څه کسات ځیني وا خیستی دغه اسانو داسې نژدې فکر نه کاوه چې یو صحرائي سړی (شاولي ماما) به بازار ته راځي او په یوه ورځ به د بازار حالات بدلیږي ، هلته به یې خاوند د هغه صحرائي سړي په سوکانو په وینو رنګ او بې سده کیږي او داسې انقلاب به جوړیږي چې واک او اختیار به د دوی لاس ته ورځي ، او دوی به د بازار په خلکو پسې ځغلي چې چا ظلم کړی دی چا لاره بنده کړېده او چا ګرانه سودا ورکول ، سر اخیستو اسانو لا خپل مست شاخیز د بازار په سړکانو کې کاوه هغه څه چې دوی کول هغه یې وکړل ، د بازار خلک یې د بندو دروازو او لوړو ځایو یا بامو څخه په بې وسي ننداره کوله.

د ډیرو خلکو پدې سر نه خلاصېدی چې ددې اسانو سره څه وسول چې داسې بې حاله سوه ، هسې خپل ځانو دلارې ایستلي ول ، هغه پیاز او پتاټې چې پر مځکه هوارې پرتې وې هغه د چا په یاد وې او ځینو خلکو ته خو دا درک هم نه ورمعلومیدی چې کیسه د کومه ځایه خرابه سوه ، او دا اسان او ټانګې د چا دي ، خو څه ساعت وروسته ځیني خلک چې په بازار کې ډیر کارونه ،نه درلودی د بازار څخه په تنګو کوڅو یا مخ چپه لارو ووتل ، اسان هم یو څه پر ارامه سوه.

بس د خدای پاک فضل ؤ چې پو لیس را ورسېده په ډیره هوښیاري سره یې د یو دوکان پر بام سنګر ورته ونیوی په لومړي سر کې لا اوښکې بیونکی (انسوګیس) ګیس پر استعمال کړی خو د دې سره اسانو بیا زور واخیست ،خو بل چکر چې اسان پدې سړک را برابر سول ، پولیسو هم په پوره مهارت د توپکو خولې ورباندې برابرې کړې وې د دوی هم ورباندې ټکان سوه ځیني ګولۍ (مرمۍ) به خطا کېدلې خو څو ګولې ښې کاري کې ولګېدې د بازار مینځ ته په را رسېدو دوی هم د زوره ولوېدل او یو په بل پسې پر مځکه را ایله سوه وینو یې لا ښه په زور کې داري وهلې خو دوی د بازار په مینځ کې داسې بې اختیاره د حرکته ولوېدل چې د سر خواوې او د مخ پښې یې پر مځکه وې او د شا پښې یې یو څه پورته وې، ولې چې په بګیو پورې تړلي وو ،د ټکانو پر وخت دبازار هغه څنډې چې د اسانو د ورتګ څخه چپې وې وتړل سوې تر څو یوه بله پیښه ونسي ، هر چا د خطر احساس کاوه ، د دوکانو پر سر ولاړو خلکو به یوار په تعجب پولیسو ته وکتل او بیا به یې د بازار په مینځ کې ویشتل سوو اسانو ته وکتل چې وینې هره خوا بهیږي ، بیا به یې د ځانه سره وویل د خدای(ج) زور د حکومت زور (دا یوه تعجبي جمله ده) حکومت خو د دغه ورځې لپاره دی ته وګوره څنګه وینې په بازار کی وبیولي !

دا که د حکومت دا خلک(پولیس) نه وای دا کار به چا کاوه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مستو او لیونیو یا بې حاله اسانو د بیرې چې خلک د دوکانو پر سر ولاړ وو یا یې دروازې تړلې وې ، د هغوی بیره هم کرار کرار ورکېده ، او په بازار کې یوار بیا خلک سره پیدا سوه ځینو خلکو هغه خپل پیاز ، پتاتې یا نور شیان سره ټولول خو تر ډېره دغه شیان هم د اسانو په وینو لړلي وو ، څوک بیا پر وژل سوو اسانو راټول وو ، مګر بګۍ یې پولیسو خپل مرکز ته بوتلې تر څو خاوندان یې په لاس ورسي او د دغه تروریستي عمل په اړه تحقیق ځیني وکړي ، د دوو بګیو یا اسانو خاوندانوخو دا هوښیاري وکړه چې د اسانو تر ویشتلو وروسته یې ځانونه د بازاره څخه و ایستل تر څو د حکومت د ممکنه نیولو او تحقیق څخه یې ځان خلاص کړی وي ، او د دریېیمې بګۍ یا آس خاوند چې خوشکیار اکا نومیدی د شاولي ماما سره چې خبره پر شخړه واوښته او دپیښې اصلي لامل(سبب) هم دی ؤ هغه په لومړي سر کې د شاولي ماما دسوکانو یا وهلو څخه بې سده یا بې هوشه ؤ خلکو یوې څنډې ته کړی وروسته حالات نور خراب سوه نو دی هم دغو خلکو په یوه دوکان د ننه ګړي چې دروازه یې داسې نیم کښه خلاصه وه دا وهم تر ډېره نه کیدی چې دا بې حاله اسان به دې خوا ته راسي.

خلکو یې د سر وینې ور پاکې کړې یودوه ځایه په رښکیو ور وتړل کرار کرار به یې هغه د بورې څخه جوړ شربت یا خوږې اوبه ورکولې ، تر یوه حده چې لا ښه په سد کې نه ؤ راغلی دابه یې وویل: ځه ولاړ سه صحرائي سړی یې زه آس په پچو نه خرخوم ، ما په شنو لوټو(نوټو) رانیولی دی ته یې په پچو را څخه غواړې . . . یو څو داسې بې حاله یا سرچپه خبرې به یې نورې هم وکړې ، ځینو خلکو ته به د ده پر خبرو خندا ورغله ، ځیني ناخبره خلک چې پدغه دوکان کې حاضر ؤ دده دخبرو څخه پوه سول چې د یوه آس خاوند دغه نفر هم دي ، کله چې اسان پولیسو وویشتل نو د دغه حاضرو خلکو پر خوشکیار اکا زړه نور وسوځیدی چې یو خو دی پر دغه حال دي او د بلې خوا هغه دي آس یې هم وویشتل سو ، وروسته څه کسانو تر دوا او ډاکټره پورې ورساوه مګر هلته دا خبره چا نده ښکاره کړې چې خوشکیار اکا هم د یوه آس یا یوې بګۍ خاوند دی ، ولې چې دوی بیرېدل چې حکومت یې د یوه دهشتګر په نامه و نه نیسي ، دلته د بازار وضیعت(حالت) لا ګډ وډ دی پلې، نخود ، پیاز، او پتاتې پر سړک پاشلې پرتې دي د اسانو وینو هم لومرداري جوړه کړېده ، پر دغه حد یا علاقه خو هغه د چا خبره بیخي لاره بنده ده د سړک په مابین کې ویشتل سوي اسان پراته دي د پورته کیدو څوک یې نسته د حکومت وسایل هم سره نسته که وې هغه بیا خراب سویدي ، هغه افسران (مامورین/چارواکي) یې هم اکثره په رخصتي تللي دي که څوک پر ځای وي د هغوی بیا کار ته چنداني زړه نه غواړي ، ګوره چې تنخواوې کمې دي که څه پیښه ده سم یې وکار ته زړه نه غواړي ، هغه یو څو پولیس چې راغله هغو دغه بې حاله یا بې سده اسان وویشتل بګۍ یې د ځانه سره بوتلې بس دغه یې د وسه پوره وو .

پر دې ډېرې خبرې وسوې چې دا درانه اسان به څنګه د لارې باسو چا به ویل چې په موټرپورې به یې وتړو چا به ویل حکومت ته به عریضه(درخواست) وکړو هغه به هغه شی (کرینګ) د یو ځایه راولي یا به یې په پور واخلي هغه درانه شیان چې پورته کولای سي ، هر چا دخپل فکر برابره خبره کول اخیري خبره یا وړاندیز(تجویز) دا وسو چې اوس خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغسې هم ناوخته سو ما ښام به د بازار او شاوخوا سپي پر را ټول سي هغه به يو څه غوښې ځيني وخوري نو به صبا ته يو څه سپک سوي وي بيا به نو زمونږ يا د حکومت وس هم په ورسيږي چي دغه وژل سوي اسان له بازاره څخه وباسو ، بل خو د ګرانۍ هم دغه حال دی چي انسانانو ته لا د خوراک سم شی نه رسيږي او يا د هر چا سم وس نه په رسيږي نو سپي خو د چا په ياد دي نن شپه به دوی خواران ښه ځانونه په غوښو ماړه کړي ،بله ګټه خو يې دا ده چي زمونږ په بازار کې خو امنيت د شپې ياد ورځې هم نه يې او هره شپه يو دوکان د غلو له خو ا مات سوی وي ، چوکيداران خواران يې هم په چم نه پو هيږي خو نن شپه به د چوکيدارانولا خاص ضرورت نه وي ولې چي د دغه وړو سپو به ډلې ډلې په بازار کې ګرزي څوک به د دوی له بېرې بازار ته نسي راتلای نو شپه به ښه په امنيت کې تېره سي.

دغه وړانديز(تجويز) چي چا وړاندې کاوه ولاړو خلکو ډير په غور اوريدی ولې چي خبره معقوله ورمعلومېده هر اړخ يې ګتهورؤ ، چا يې مخالفت ځکه ونکړی ولې چي د دوی په وس کې تر دې بالا څه نه وو ، ځيني خلک خو په زړه کې ډير خوشحاله سوه ولې چي د دغه وژل سوو اسانو لپاره يوه اسانه په زړه پورې لاره پيدا سوه يوه نفر ته خو د دې خبرې معقوليت يا ربښتينوالی بيخي اوس لا ورمعلوم سو ، هسې د خبرې وار ته کتل چي د خپلې رايې اظهار وکړي ، خو کله چي دخبرې وار پيداکړی نو يې داسې وويل : هو دا ډيره ښه دفکر خبره يا تجويز دی ولې چي شاوخوا د سپيو غپا خو اوري چي وار په وار په ډيريږي او څو د بازار سپي خو پر مونږ شاوخوا راګرزي هسې خپل وار ته ګوري پر وژل سوو اسانو را ګرزيدلو خلکو چي وړپام سو ريښتيا هم داسې حالت ؤ ، ډيرو خلکو دا فکر کاوه که هسې دا ولاړ خلک يوې خواته سوه بيا به نو په هر آس کي شل سپي سپاره وي ، بيا به بل حال وي ، ولې چي اوس لا د بازار د سپيو رويه بدله وه هر چا ته به يې په خښم کتل دوی به هم شايد دا فکر کاوه چي نور تاسې دا خپل بې فايدې مجلس پرېږدی سهار چي تاسې راځی ګوره چي څرمنې به يې پاته وي که نه ، خبره همداسې معلوميده چي را روانه شپه به واک او اختيار د دوی په لاس کې وي.

د ورځې په نيمايي کې چي کله حالات خرابيدل او اصلي وجه (لامل) يې د شاولي ماما او بګيوان خوشکيار اکا دآس پر سر لانجه وه او دوی دواړه د جنګ په حال کې خلکو سره بيل کړه ، خوشکيار اکا يې يوې خواته کش کړی او شاولي ماما يې بلې خوا ته پورې واهه ، شاولي لا په اول سر کې زور کاوه او د جنګ اورته يې لمن وهله خو وروسته چي پوه سو چي د آس خاوند دې هم په وينو ولاړه او اسان هم ليوني سوه يا ځان کاږه دغه دې فايده ده ، بس ده هم د يوسف په خوله وکړه ځانونه يې له بازاره وايستل ولې چي حالات د دې نه وو چي يا دې محبت خان ډاکټر ته ورولي (چي بازار ته د را تلو اصلي کار يې همدغه ؤ) يا دې دوی په نور څه پسې وګرزي ولې چي نور وخت په بازار کې تيرول دوی د ځان په ګټه نه باله.

کله چي د بازاره ليرې کېدل د شاولي ماما د سر دسرېږنو زخمو وينې دوی د جيب په دسمال پاکې کړې او يو څه نسوارېي هم پرواچول، يوسف ورته وويل هسې هم د ډاکټر پيدا و دواخانې (درملتون) ته مجبوره يو چي يوار پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورسو تر څو پر دا خوږو ځایو یو څه دوا درواچوي ، خو شاولي ماما وویل: هسې به یو څه ایرې پر واچوو دوی لا د خپل کلي په لور روان دي یوسف ورته وایي شا ولي ماما اوس هم ښه خلاص سوې ، که حکومت یا دغه دوکاندارانو ته په لاس ورغلی وای د ټولو تاوانو تاوان به یې در څخه اخستی وای هغه بګیوان خو دې بیخي بې سده کړی خدای(ج) دې یې نه وژني د هغه غاړه خو ګرسره نه وتل.

شاولي ماما خو یو څه پوه سوی ؤ چي تاوان خو ما پیښ کړي مګر بیا به هم یو څه خښم ورغلی او داسې به یې وویل دا دبازار خلک بیخي خوشک دي زموږ ګذاره نه ورسره کیږي وایم ما سمه سودا ورسره کول ده ظالم زه په لښته ووهلم ،چپه او راسته راته وړغیدی ، یوسف وویل ماما ته ولې د بازار خلک ملامتوې اصلې خو موږ ملامت یو ، موږ خو محبت ډاکټر ته بیوی ته په دا مینځ کې د آس په سودا اخته سوې ، بیا نو تا آس په پچو را نیوی د بازار خلکو کله شیان په پچو ورکول ، دوی لا دغه مجلس کاوه چي د بازار خوا ته ټکان شروع سوه ،یوسف وویل دغه دي ټکان خو دې واوریدل دا لکه چي بیا بله پیښه وسوه ، دلته د خبرې وار محبت واخیستی اوداسې وویل: دا لکه چي هغه د دوکانو پر سر ختلو پولیسو پر هغه لیونیو اسانو ټکان وکړه یا به یې د بازار پر خلکو کړې وي ، شاولي ماما وویل نه پوهیږم چي څه شی به وي خو زما هغه آس ډیر خوښ سو کاشکي را باندې خرڅ کړی یې وای !

یوسف پر وخندل ماما ته هم عجبه سړی یې دآس خبرې لا کوې ، شاولي ماما لا جواب نه ؤ ورکړی چي یوسف خان ورته وویل دغه دي د ډاکټر پیدا تر دواخانې (درملتون) پورې را ورسیدو دلته به ستا په زخمو یو څه دوا درواچوي دا لږ لږوینه به یې هم بنده سي او دمحبت خان لپاره به هم هسې یو څه د تبې او طاقت دوا واخلو ، تر څو بیا انور خان اکا ونه وایي چي محبت مو ولې ډاکټر ته نه دی ور وستلی ، شاولي ماما خو لا اول ویل هسې به یو ټوکر وسوځو د هغه ایرې به پر واچوو نو ر شی نه غواړي نسوار مې لږ وه کښي بل شي ته حاجت نه ؤ ، خو دا چي یوسف د انورخان اکا خبره ورته وکړه نو ده هم قناعت وکړی ، یوسف لا داهم ورته وویل داسې نه چي دا کیسه و دواخانې والا ته وکړې یا دهغه سره کوم بل بحث (لانجمنې خبرې) ونکړې چي پر بل غم وانه وړو ، دواخانې ته په را رسیدو دوی سلام وواېه او د تختو پر چوکیو کښیناستل ، ډاکټر پیدا نه ؤ پر ځای، ګوره چي دکوم بل ناروغ کتنې ته یا کوم بل ځای تللی ؤ خو هغه شاګرد یې پر ځای ؤ ، هغه هم ښه ؤ لیک لوست یې نه ؤ زده نه یې د ګولیو او بوتلانو نویشتې ویلای سوې ، خو د رنګو یا ښبانو څخه نژدې ټولې دواوې پیژندلې، ښه راستمن ځوان ؤ کال او دوه بعد یو کلیوال ډاکټر یا دواخانې والا ځیني جوړیدای سو ، د ډاکټر پیدا هم ښه لاس په خلاص ؤ ، ښه ډیر کارونه یې د ده پر غاړه ؤ ، د دوی په ورتګ هغه هم ښه خوشحاله سو چي دا دې خو ګیراکان خو درته راغله ، هم به دې سودا پر وسي هم به یو څه تجربه پر وکړې ، دا یو خو داسې معلومیږي لکه جنګ چي کړی وي او دا نور دوه هم د ناجوړۍ څخه خلاص نه دي ، دی هم لاس په کار سو اول یې د شاولي ماما په خوږو (زخمو) سوو ځایو یو څه ژړه دوا ورواچول او ژر ژر یې یوه داسې ِغټه جوشي ګولۍ د یوه دبلي څه را وایستل او یوه ګیلاس اوبو ته یې ور واچول ، چي خوند او بوی یې پر شاولي ماما ښه ولګیدی ، او هغه نورو دوو ته یې د خپلې تجریبې او اخلاص له رویه چي ده یو څه سترې هم بلل د

(c) ketabton.com: The Digital Library

چایو له ترموزه یوه یوه پیاله شنې چای ور توی کړې ، شاولي ماما ته د دواخانې والا رویې ډیر ښه خوند ورکړی ولې چې د سهاره څخه چې د کوره را وتلې وو د شنو چایو بوی لا نهٔ کتلی ، اوبیا په هغه شخړه هم واوښتل ، خو دا دي دواخانې والا نه یواځې د شاولي ماما په زخمو دوا پورې کوي بلکه د خوراک لپاره یې هم یو څه ورکړه ، د ډاکټر پیدا شاګرد که تعلیم نهٔ کړی خو ښه تجربه ناکه ماغزه یې په سر کې وو ، دواوې یې د خپلو رنګو او ښنانو څخه پیژندلې ، دی که څه هم د ډاکټرې تر ځایه نهٔ رسیدلی خو شاولي ماما اوس د ډاکټر په نامه باله ، ډاکټر دمحبت خان لاس هم وکاتی دوارو ته یې جلا جلا کځوړې (کځونې) له دواوو ،ور ډکې کړې د خوراک د وختو ښانونه یا لیکې یې ښې په ترتیب سره باندې وکښلې ، دا یې لاهم ورته وویل زموږ دواخانه که د بازار څخه وتلې ده خو جعلي دواوې نه خرڅوو.

شاولي ماما پخپل صحرائي انداز ورته وویل: قربان دې سم وایم اول مې لا خوښ سوې چې پخپله دوکانداري کې به د بې ایماني شیان یا دغه دوه لمبره دواوې نه خرڅوې ، پر دغه پراخ تندې مې وپیژندلې چې ښه انسان به یې ، وایم که زه خلاص وای یا دې دوکان (دواخانه) زموږ په کلي کې وای نو ته ومنه چې ما به لا یو څه ډاکټري درڅخه زده کړې وای ! د شاولي ماما پر دې ساده مجلس دواخانې والا یوسف او محبت ټولو وخندل ، هغه لا جواب نهٔ ورکړی چې شاولي ماما نور داسې وویل: آ ښه ډاکټر صاحب تاسې نسوار خرڅوی که یه ؟ زما خو نسوار ټول خلاص سوي دي ما ویل که د یو څو روپو دا راکړې ؟

دواخانې والا ته د شاولي ماما مجلس ډیر خوند ورکاوه په ډیر ښه انداز یې ورته وویل : یه کاکا دلته نسوار نه خرڅوو دا دواخانه (درملتون) ده دلته یواځې دواوې خرڅیږي.

شاولي ماما خبره زیاته کړه: ښه تاسې نسوار نه خرڅوی هغه زموږ دکلي دوکاندار تاج ګل لالا پخپل دوکان کې هر څه خرڅوي یو د کټوې دارو یې نه دې سم نور یې هر څه ښه په بیعه دي ، آ ښه دارو (دکټوي دارو) به هم نلرې خدای سته نن د انورخان اخښي په کور کې میلمانه دي ، له ما څخه یې را غوښتي وو ، اوس مې دا دې په یاد سو ته وادارو نسته ؟

خو د دې خبرې ځواب یوسف ورکړی ، یا ماما دلته دارو هم نه خرڅیږي ، کله چې لومړی دوی دې دواخانې ته راغلل نو به دواخانې والا د پیښې پوښتنه ځینې کول خو شاولي ماما سم حال نه وایه خبره به یې سره وژو ول.

هسې به یې دومره وویل: هلته په بازار کې بد حال جوړ سو زه هم ورکې خوږ سوم ، دواخانې والا هم نور نه غوښتل چې د دې پیښې پل ووهي ، یو څه وروسته چې شاولي ماما خپل ساده مجلس شروع کړی د دواخانې والا هم طبیعت ورسره وغوړیدی ، شاولي ماما یوار په ډاکټر صاحب ورته وایې بیا یې پام نه یې په دوکاندار ورته ووایې ، شاید دا به یې د نسوارو د نه کیدو یا دساده ګي وجه وه ، اخیر یې د دوا پیسې ورکړې او په ښو خبرو سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رخصت سره واخیست ، دوی درې سره اوس د کلي په خوا روان دي هغه ستړیا یې هم یو څه لږ سوه شاولي ماما ورته وایي یاره یوسف جانه دغه ډاکتر صاحب ډیر پوه رامعلوم سو خدای(ج) مې دې نه ناجوړه کوي که ضرورت پیښ سو وایم سیده به ده ته راځم بیخي مې خوښ سو ، یوسف یې داسې خبره ونیول ماما ته هم عجبه سړی یې وایم هغه د ښار یا بازار پوهان ډاکتران دا دکلو د دواخانو کم تعلیمه ډاکتران بیخي نه خوښوي چي دوی دې د خلکو کتنه کوي او بیا دې دواوې ورکوي ، داکار ډیر خطرناک بولي ، هسې خو موږ د مجبوري ورځې ورځو .

شاولي ماما ته دي خبرې خوند ورنکړی او داسې وویل : یو خو تا موږ د بازار په ډاکترانو مړه کړو سهار هم تا دغه خبرې کولي چي د بازار ډاکتر ته به ولاړ سو هلته چي دې زه په وینو ورنګولم اخیر بیرته دغه دې دکلي داکتر ته اړ سوو .

یوسف وویل : هغه خو تا آس رانیوی په هغه کې زما یا د بازار د ډاکترانو څه ګناه ده ، تا ته په څه شي درمعلوم سو چي دغه دواخانې والا پوه دی ؟.

شاولي ماما وویل : یو خو یې تندی ښه پراخ وو اخلاق من ځوان وو ، بل څنګه یې سته چای درکړي هغه د چایو دیګ ۇ که چای جوشه (ترموز ښه یې) هغه مې لا خوښ سو ، هغه دخانانو په کوروکې چي هم وي.

یوسف وویل : ماما په پراخ تندي یا ښو اخلاقو خو ثوک نسي ډاکتر کیدای ، او هغه د چایو شی ترموز بولي ، ستا چي پر خوله درغی هغه نوم پر ږدې.

شاولي ماما ځواب ورکړی : ته یې نو نه منې ما ته یې بله تجربیه هم رامعلومه سوه ، کله چي مورکۍ مسکینه لالک ډاکتر ته بیولې وه هغې ته یې هم دغه جوشي ګولۍ ورکړي وی ما به هم کله کله د دې په غلا دانه دانه ورڅخه خوړل ، وایمه بیخي دمالتې رنګه خوند یې ۇ زما بیخي خوښې وې وایم اوس چي موږ ورغلو ده هم هغه رنګه ګولۍ په اوبو کې راسمه کړه وایم لکه دغه ډاکتر چي راپوه سوی وي چي دغه ګولۍ پر ده ښې لګیږي.

یوسف وویل : تا ته خو ډاکتر درمعلوم سو ، خو د ده خوارکي د دواوو پوره نومونه لا سم نه ۇ زده، ولې چي دواوې به یې داسې را اخیستلې ، هغه شین کاغذي ګولۍ اودرختي والاشیربت به لا درته را واخلم ، هغه د دواو تعلیم چي کړی وي هغه یې په دغه نومو نه یادوي ، خو شاولي ماما د ده خبره داسې پرې کړه ، بس ته هغه د بازار دا ښه ډاکتران بوله زه به دغه ښه ډاکتر بولم ، د دوی دغه بې قناعته مجلس لا هم دغسې روان ۇ ، محبت خان هم نه غوښتل چي د ماما او انډیوال یوسف په شخړه کې ورګډ سي ، تر ډیره به د ده فکر هغه د برائي په قضا سوي مجلس کې بند ۇ یا به یې هغه لیدلي خوب په فکر کې ګرزیدی ، کله چي دوی په دواخانه (درملتون) کې وو محبت خان پر کاغذ یو څه ولیکل خو یوسف خان هم دا فکر کاوه چي دا به هلته غوټۍ ته وراستوي نور یې غرض ورسره ونکړ خو دا وخت چي دوی کلي ته راورسیدل ، دا نو داسې وخت دی چي هلته په بازار کې اسان ویشتل سویدي او له دووکانو څخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک کرار کرار بازار ته راوزي او نژدې خلک وژل سوو اسانو ته نژدې کیدل ، دلته شاولي ماما ، یوسف اومحبت خان هم خپل کلي ته راورسیدل د تاج ګل لالا دوکان ته په را رسیدو د دوی د میني قاصد جانو هم حاضرۀ شاولي ماما پدغه حال کې کور ته ولاړی یوسف د تاج ګل لالا و خوا ته ورتېر سو خو د سترګو تر کونجانو محبت ته کتل محبت خان هم هغه په دواخانه (درملتون) کې لیکلی لیک جانو ته ورکړی نور یې هم یو څه ورته وویل ، جانو هم د غوټۍ په اشاره درې څلور واره د تاج ګل لالا د دوکان مخ او د محبت خان دوی تر کوره تګ راتګ کړیۀ خو په خپل مقصد کې ناکامه تر غوټۍ پورې تللي وو خو دا اخیري ځل دی هم خپل مراد ته ورسیدی په غوږو کې د محبت خبرې او په لاس کې د ده لیک او په ډاډه زړه د غوټۍ خوا ته روان سو .

(دلته دداستان)

(یادونه)

په پښتنو کي کشران د احترام له وجهي مشرانو ته په کاکا یاماماوایې نوځکه یوسف شاولي ته هم به ماما خطاب کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اتم څپرکی)

(د کتابو د لیکلو لامل او زما د کتابو په اړه د خلکو نظر څه ؤ)

درنو لوستونکو او زړه ته راتېرو ملګرو کیدلای سي چي تاسو به زما پنځه سره کتابونه لوستي وي او یا به مو همدا کتاب لوستلی وي ضرور به یو څو پوښتني درته پیدا سوي وي نو ځکه د دې څو کرښو د ویلو تکلیف درکوم.

اول: دا ناول ما ولې ولیکی ؟ ځواب: کله چي ما کتل چي زموږ ډیر د نوي تعلیم لوستي ځوانان هغه که په ښوونځي کي وي او که د لیسې (کالج) څخه ورپورته، دوی به همیشه یا تر ډیره حده د بل کلتور ناولده(نابلده) ناولونه یا داستانونه کتل چي په هغو کې به د شرابو ، عیاشی، بې لاری ځیني نورې خبري مخ ته ورتلې خو مثبت لوری به یې کم ؤ.

نو ځکه ما وغوښتل چي تر یوه حده په سم فکر د دغسي ځوانانو یانورو مطالعه کوونکو لپاره د خپل کلتور سره نژدې پخپل ادب کي یو څه ورته وړاندې کړم، او تر ډیره حده زموږ د ژبې او ادب لپاره په شعر کي کار سوی ؤ خو تر دې وخته لا زموږ د ادب د نثر خوا ډیره کمه هم ده، د بېلګې لپاره کله چي زما لومړی ناول (ناکامه مینه او زورور خلک) په کال ۲۰۰۷ م کي ما چاپ کړ نو تر دغه وخته پدې صوبه بلوچستان (سوهیلي پښتونخوا) کي دوه نور ناولونه ((وچه لښته))او((پروني مخونه)) چاپ سوي وو چي پدې حساب سره زه په دغه سیمه کې و پښتو ته د دریم ناول لیکوال جوړیدای سم.

دوهمه پوښتنه: زما د پنځو سره کتابو کیسې له کوم څه را اخستل سوي که نه ؟

ځواب: زما د لنډو کیسو ټولګه چي څوارلس کیسې لري یا د دغه څلور ناولو ټول داستان دا زما خیالي کیسې یا کیسه ده، خو البته په یوه بڼه پېښې سوي دي یا پېښیدونکي دي په یو رنګ نه یو رنګ په نړۍ کي وجود لري، یعني د پېښیدو حقیقت یې سته، کله چي به ما قلم لیکلو ته پورته کاوه نو زما په فکر کې به یوه مختصره غوندې خبره وه خو تر لیکلو وروسته به یو عجیب غوندې داستان ځیني جوړ سو د لیکلو په دوران کې به ما دا فکر کاوه چي زه هلته موجود یم داسي څو ځایه به راغلي وي چي پر هغه صحنو به ما ورته ژړلي وي، چي هو زموږ په انساني ژوند کي دا هرڅه پېښیږي، وروسته چي زما کتابونه ولوستل سوه نو دلوستونکو د ژړیدو هم خبر سوم، بېلګه یې دا ده: یو طالب چي ما نه پیژندی د ده دستاربندی کارډ (بلن لیک) یې ځای ته را ته راوړی چي په هغه کارډ کي د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوم مولوي شامحمد لیکل سوی ؤ دغه ښاغلي داسي راته وویل: ستا دغه ناول ((ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟))

په حقانیه کتاب خانه کي مي وکاتی، یو ځای ته چي راورسیدم ومې ژړل او کتاب مي مخ ته ونیوی تر څو ناست خلک مي په ژړا ونه پوهیږي، او دالته مي ټول ولوستی، بله بېلګه: په بوغره روډ کې زموږ دکار ځای ته د مخامخ همسایه طالب استاذ کیسه سمیع الله داسي راته وکړه: طالب استاذ چي مخامخ مستري خانه لري او شعري لیکنې هم لري، دوي غرمې ډوډۍ ونه خوړل او پدغه وخت کي به یې پورته کتاب یا ناول کاته او نوره ورځ به یې د مستري خانې کار کاوه، دوهمه ورځ ماپښین یې ما ته داسي وویل: کتاب مې خلاص کړ او د دغه ناول په اخیري برخه کي د ډب کلي د صاحب زاده صاحب د زوی رنګین پر کیسه مې ډیر وژړل، او ډیر یې متأثیره کړم.

زما د یو بل کتاب ((د رحمت ډالۍ))چاپ ۲۰۰۴ م / د لنډو کیسو ټولګه ، چي چا لوستې او د ځینو له خبرو زه خبرسوی یم: محمد طاهر، ابدالي، چي ډیر ښه لیکوال او ادیب دی، ده یوه ورځ د ده د کوټې مخ ته داسي راته وویل: پر دغه ځای یو تعلیم یافته ځوان راته ناست ؤ ما ستا دکتاب دغه کیسه چي (اوس به د نړۍ اتل ستاسي ګوټونه پالش کوي) ورته اورول او ده را ته ژړل. ګل خان ، حیرت، چي ډیر ښه شاعر او د دوو شعري ټولګو خاوند هم دی، داسي راته وویل: ستا دکتاب دغه کیسه (چي په ژوند میراث سول) مي زموږ د نیکه دکورنۍ یوې پاته سوې ستي (بکرې) میرمني ته کول (لوستل) هغې به د هري خبري سره بې اختیاره زما خبره داسي پریکول: وې دا خو زما د ژوند کیسه ده دغه سړی زما په کیسه چا خبر کړی...؟ د حیرت صاحب دغه راته کړې خبري بیا نوموړي و ځینو اخبارواو مجلوته د چاپ لپاره هم وسپارلې چي زما د کتاب د دوو نورو-

کیسو په اړه هم نورې خبري ورکي وې.

(اخري سلګۍ یې دي) پدې لنډه کیسه کي فتح نومی سړی خپل زوی په موټر ووهي کله چي پخپل کورکي موټر راګرزوي، حبیب الله ،بلال، چي ښه لیکوال او شاعر دی، نوموړي د پورته کیسې په اړه راته داسي وویل: دغه کیسه زموږ په کلي کې پیښه سوه او فتح نومي چا یو هلک په موټر وواهه خو فتح نومی یې پلار نه بلکه اکا ؤ د پیښې اتفاق.

قاري عبدالوهاب چي هم ادیب او هم د یوې مدرسي مشر دی داسي راته وویل: موږ په مدرسه کي شاګردانو ته د وقفې په دوران کي ستا د کتاب یوه برخه اورووو.

ډاکټر او پروفیسر نصیب الله ،سیماب، چي ښه شاعر او لیکوال دی د یوه کتاب (بنده دروازه) خاوند هم دی او پي، ایچ، ډي یې هم پر ناول کړې ده په بلوچستان پوهنتون کي استاذ دی، چمن ته د یو سمینار لپاره راغلی ؤ او زما دویم ناول (محبت ولې ورک سو؟) ما ورکړی، څه موده بعد مي ټلیفون ورسره کاوه او دا پوښتنه مې ځیني وکړه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه سو کتاب دې وو ایه؟ نوموړي داسي راته وویل: کله چي په چمن کې په ویګن کې کښیناستم تر کوره مي خلاص کړ، دغه کتاب ۹۹ صفحې لري. د حقانیه کتاب فروشي خاوند قاري خالقداد داسي د پورته ناول په اړه راته وویل: د چاپیو ګلاس مي راته ډک کړ تر څو هم به کتاب ګورم هم به چای کوم خو کله چي مي یو څه وخت وروسته پام سو کتاب مي ټوله خلاص کړی ؤ او چای خو مي بیخي هېري وې، د نوموړي د خبرو د خلاصیدو وروسته دلته یو بل ناست طالب چي وروسته ما په مولوي شامحمد و پیژندی خپله کیسه داسي راته وکړه ما هم د دغه کتاب اوریدلي ؤ کورته مي یوړی ماپښین مي بالښت ته څنګ وواهی او په کتاب مي شروع وکړه په کتاب کتلو کي داسي ورک سوم چي ځان راڅخه هېر سو کتاب مي ټول وکاتی خو اخیر مي اوښو درد شروع کړی ولې چي زه د ځایه نه وم ښوریدلی نو څکه مي اوښو درد شروع کړی.

یو بل ملګری چي هم رحمت الله نومیږي راته داسي وویل: زما سره ستا یو ناول ؤ کوم ملګری مي په دوبۍ کې اوسیدی هغه راڅخه وغوښت او ور و مي لیږی.

د پغمان تجارتي مرکز مسئول عبدالرازق ، عابد ، راته داسي وویل: چین ته مې ستا دغه ناول راسره یوړی د چین کوم ښار ته چي تلم د الوتکې په (۸) ساعته سفر کي مي ډیره خوا ولوستل او پاته مي هلته په هغه خپل دفتر کي ولوست ډیر ساعت مې پر تېر سو. حاجي عبدالعزیز ، کمین، چي نژدې په څلورو ملکو کي به د تجارت مرکزونه لري، د نوموړي سره زما شناخت نه ؤ خو د ده د زامنو سره مي څه ناسته ولاړه وه، کله چي د نوموړي تجارتي دفتر ته یوه ورځ ورغلم په ډیره مینه یې له بازاره یو خاص رنګه شیر یخ راوغوښتی، کله چي زما او د نوموړي لومړی مجلس لا نه ؤ پوره شروع سوی یو بل ناست مشر چي حاجي دارو ،شمشوزی، ما باله هغه ته یې زه او زما کتاب داسي معریفي کړلو: دا هغه ځوک دی کله چي ما په تېره روژه کي مازدیګر مهال یو کتاب کاته اوزه به له تاسي څخه یوې خواته سوم، هغه ما د دغه نفر (لیکوال) کتاب مطالعه کاوه، او زما د معلوماتو له مخې چي ښاغلي حاجي عبدالعزیز به زما کتابونه دوبۍ او او جاپان ته هم ورسره وړي وي.

ښه لیکوال، ادیب او محقیق ښاغلي ډاکټر عبدالرؤف ،،رفیقي،، صاحب ته چي کله ما د ناچاپ کړو پاڼو څخه د خپل ناول یوه برخه واورول، نوموړي داسي راته وویل: رحمت صاحب نه پوهیږم چي ته دا ناول په چمن کي لیکی او که په نیویارک کي، او کله چي بیا زما ناولونه چاپ سوه نو کله کله به نوموړي د تلویژن پر پرده هم ښکاره کړي وي، د ټولو دوستانو دي کور ودان وي!

د پروډیسر ښاغلي ایوب ،،بابي،، ډیره مننه کوم چي لا مي تر اوسه ندی لیدلی، یوه ورځ په یې ټیلیفون داسي راته وویل: نن پر ټلویزن **tv** موږ ستا پر یو کتاب بحث کوو، ما ورته وویل دا ستاسي حسن نظر دی، خو نوموړي داسي راته وویل: نه دا ستا حق دی تا خواري کښلي ده. له دوؤ ریډیو ګانو څخه زما دوه ناولونه د سر څخه تر پایه پورې درې واري نشر سوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو ادبي ټرون چي يو ادبي تنظيم دی مشر يې دا وخت عادل ,اڅکزی، دی، دغه ادبي تنظيم يوه ادبي جرګه ګې هم لري او د جرګې غړي حاجي اخترمحمد (ميراني) محمدنبي (اميد) او زه رحمت الله (رحمت) يو ، دغه تنظيم تېر کال پدې ۲۰۰۹/۴/۱۹ نېټه يو سمينار ايښی ؤ د دوو کتابو مقالې وې (لعل جواهر) د متلو کتاب د ښاغلي شيربهادر (اڅکزي) او بل زما د کتاب (ايا محبت به خپل مطلب ته ورسيږي؟) ناول، مقاله ښاغلي انجنير محمد نبي (اميد) پر ليکلې وه.

د احمدشا ابدالي کلتوري ټولنې لخوا د پنځو کتابو سمينار پدې نېټه26اګست2007 وسو ، او په هغه پنځو کتابو کي يو زما کتاب ؤ (درحمت ډالۍ)دلنډوکيسوټولګه، چي مقاله وړاندې د پښين د سيمې ښه شاعر ګل خان (حيرت) ليکلې وه.

د مورچل د ويب سايټ د ملګري ښاغلي محمد نعيم (افغان) او انصاري صاحب يې هم کوروډان چي د خپل ادبي چوپړ په لړ کي زما دکتابو سريزي او د چاپ خبر هم په خپل ويب سايټ ندی هېر کړی. د مشرق د ادبي پاڼې د مسئول جعفرخان (ترين) او د عبدالنافع (غيور) چي زما پر ناولو يې پوره مضمون ليکلی ؤ کوروډان، د سعيد(کرد) د ميني پوروړی يم.

له ښايسته کندهار څخه په استازيتوب د دوو ځوانانو چي لا مي ندي ليدلي قدرت الله، او خليل احمد يادوم چي زما يو ناول به يې په يوه دوې ورځې کي لوستی ؤ او بيا به ما ته ټليفونونه کول چي هغه بل ناول به کله چاپيږي، او د محمد ابراهيم (سپيځلي) او محمد فيضي د ادبي خدمتو هم ستاينه کوم، يوه ملګري د جلال اباد څخه ټليفون را ته وکړی چي دووهم ناول يې لوستی ؤ او د دريم ناول پوښتنه يې کول خپله هم ليکوال ؤ نوم يې راته لعل ګل ياد کړی.

تر دې ځايه چي مي کومي ښېګڼې وړاندې کړې د هغو پيغامو څخه ما انتخاب وکړ کوم چي ما ته را رسيدلي وو.

يوه بله خبره بايد ياده کړم زموږ د پښتو ادب د يوه ډېر ښه ليکوال او اديب د خولې خبره ده، چي په موږ کې ښه ليکوال هغه دی چي کتاب يې ولوستل سي، نو زه د دې خبري په رڼا کي ويلای سم چي زما کتابونه ولوستل سوه.

پورتني مثالونه مي ځکه راوړل چي زموږ په سيمه کې يو شاعر چي لا ډېر کشر دی او تر دې وخته کوم تصنيف هم نلري وکتاب يا ادب ته له ځانه معيار ټاکي نو ځکه که دی يا ده غوندې نور ثبوت غواړي ما دغه دي وړاندې کړل.

زه د پښتو ادبي ټولني چمن د ټولو ملګرو او ورسره د نورو ادبي ټولنو يا نورو ادب زوقه ملګرو چي زما کتابونه يې ولوستل يا يې مقالي وړاندې و ليکلي يا يې غونډې پر وکړلي يا يې نوم له ما څخه پاته سو ، زه يې ډېر کوروډانی وايم، چي زه يې و دې ته وهڅولم چي يو په بل پسې د پنځو کتابو څښتن يا ليکوال سم.

څو پوښتنو ته بايد ځواب وايم: پوښتنه: تا بايد دغه څلور سره ناولونه يو ځای يا د يوه کتاب په بڼه چاپ کړي وای؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب: کله چي ما یو ناول چاپ کړی د هغه ځخه به اوه یا اته مخه لیکنه ناچاپه پاته سوه او نوره کیسه به ما پخپل فکر کي تیاره بلله او لیکل سوی به نه وه ما به پر چاپ سوي کتاب د راروان یا بل ناول نوم هم لیکلی ؤ ، یا به مي له ځینو ریډیوګانو واوریدی چي هغوی به نشر کاوه نو زه به یې اړ کړم چي ورپسي بل ناول هم بشپړ کړم چي داسي یو په بل پسي څلورو ناولو ته ورسیده ، یعني پریوه ځاي دا ټوله نه وه بشپړه ، تر دې وخته د ناول یا دناولو د لیکلو یا چاپ کولو یو بل لامل یا وجه دا هم وه چي دا وخت پر اسلامي نړۍ او بیل خصوص پر پښتانه ټبر او پښتنه سیمه د یو دیرشو کلو څخه د یو سازش لاندې یو ناورین راروان دی او هره ورځ د شلو کسانو څخه نیولي بیا تر دوه نیم سوه کسانو پورې د یو مسلط سوي جنګ له امله وژل کیږي چي ډیر ، یا ټوله یې پښتانه دي (هسي خود ټول انسانیت لپاره ښه ورځ غواړم) ما نه سوای کولای چي تر دې دې بلـه اسانه د بیان لاره ورته پیدا کړم یا هغه څه چي زه په پوهیږم خپل ؤلس ته وړاندي کړم خو هغه دا دي د ناول په ښه ورسره شریکوم.

دا خبره هم باید وکړم چي که ستاسو د طبیعت سره نابرابره خبره په مخه درسي ضرور به راته بخښنه کوی ولې چي انساني کار خو ضرور له تېروتني خالي نه وي، د الفاظو ، جملو ، لهجې یا املاء غلطیو څخه به هم را تېرېږي، خو قصّدا د چا زړه زهیریدل نه غواړم، تاسي هم کولای شی چي خپل نظر راواستوی یا یې پر ټلیفون راته ووایاست !دغه مي په وس کي ؤ پر دغه به قناعت راسره کوی، امید کوم چي د خیر په دعا کې به مي نه هېروی دټول اسلامي امت اوټول انسانیت لپاره سمه لار اوښه ژوند غواړم اوبس ،پر لوی رب مو سپارم.

رحمت الله ،، رحمت،، چمن

(نهم څپرکی)

د لیکوال په اړه:

که مو وخت پیدا کړی دا څو کرښې لا هم وګوری، نه پو هیږم چي له کومه ځایه یې را پیل کړم ګران او سخت کار ته راورسیدم، هغه د چا خبره تر ډیرو ګران کار دا دی چي څوک پخپله د ځان تعروف یا پیژند نه کوي ،، نو ځکه ما پخپلو وړاندې څلورو کتابو کي دغه ګران کار نه ؤ کړی او اوس اړ یم چي دا کار وکړم تر څو د بل چا لپاره مي د ځان په اړه یو څه کار اسانه کړی وي تر ننه خو ما دومره پیژند ګلوي:- رحمت الله (رحمت) د انساني ټولنې د اسلامي عقیدې او پښتانه ټبر یو څوک بس ګڼل، او تر دې زیات مي ضروري نه بلل ، یولامل یې دا هم ؤ چي زموږ په سیمه او یا بل هر ځای کي لږ او ډیر بې ځایه قومي تعصب سته او بې ځایه دا اور پو کل کیږي ټول ټبر ته مو تاوان دی زه ځکه وړاندې دا خبري کوم تر څو د دې لیکنې لوستونکي په هنر تر خپله ځایه ورسوم، ځکه چي د یاد سوي اور لمبي لا د پښتانه د ټبر پر شاوخوا نه دي کرارې سوي، دا رنګه زموږ د سیمې د هر وګړي په څیر زما د پلار او نیکه د ژوند او مالداری سیمه د کوټي څخه تر کندهاره پوري وه او د نژدې ژوند کولو سیمه یې سپین بولدک او د ډیورین

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرښي دي خوا ته د چمن سیمه وه، پدغه دواړو ځایو کي د پښتنانه ټبر دغه دوه لوی قومونه لکه اڅکزي او نورزي د پیړیو راهیسي اباد دي او وګړي تر یوه حده ښه ژوند سره کوي او یو د بل سره دوستي لري، یعني دوی تریوه حده یو د بل خوریان دي، او زه هم د نیکه مرغه د پلار او نیکه څخه نسلا د دواړو قومو سره تعلق لرم یعني پلار مي نورزی او ماماګان می اڅکزی دي او یا دا سي چي زمونږ کور ته ټولي را واده سوي میرمنې اڅکزی دي تفصیل څه دا سي زما د پلار ماماګان: براؤزي، علیزي، ، اڅکزي زما ماماګان: رحمت زي، قوت زي(قطب زي)نصرت زي، اڅکزي ،زما خسرګني :کرکزي، قوت زي(قطب زي) نصرت زي، اڅکزي، زمونږ د کور دوې نورې دوستی: براؤزي، علیزي، ،اڅکزي بله: د ایمانداد نیکه (کاله) کاکوزي، بادینزي، اڅکزي ده.

دا مي د پښتنانه ټبر د دغه دوو قومونو د دوستی یوه بېلګه وړاندې کړه چي ما یې ضرورت محسوساوه، اوس زه نه پوهیږم چي زه به څرنګه د خپلو دغه دوستانو سره د کوم دلیل له مخي ناحقه بد نیت وکړای سم، نو ټول انسانیت ته د انسانیت په خاطر او د حق مذهب په خاطر او پښتانه ټبر ته د دغه ټولو سپیڅلتیاوو په خاطر عاجزانه خواست کوم چي د هر رنګه ناوړه کارو څخه لاس واخلی او خاص بیا دغه قومي تعصب ته د پای ټکی کیږدی، اوس به مي یو څه لار دي ته برابره کړې وي چي دا خپل کمزوری تعروف یا پیژندګلوي تاسو محترمو ته وکړم. نوم: رحمت الله ،تخلص ,رحمت،، د پلار نوم حاجي نظر محمد ، قبیله، نورزی.ټبر پښتون زدکړي په اذادډول د دوولسم سره برابري ،زمونږ کلیوال ژوند ؤ د پیدا ایش نیټه دقیقه نده لیکل سوې خو د اټکل له مخي ۱۹۲۴م کال د پسرلي په موسم کي اټکل کیږي.

زده کړې مي خوري وري کړیدي چي دولسم جماعت (ټولګي) سره برابریدا ای سي، د خپلې مورنۍ ژبې پښتو سره سره په عربي، فارسي، اردو ژبو کي لیکل، مطالعه، او ویل کولای سم انګلیسي ژبه چي اوس د وخت ضرورت دی او څه نا څه پخپل کور کي د کمپیوټر انسټالیشن ته لا انسان اړ کیږي یا په کمپیوتر کي د څه لیکنې یا ایمیل کولو یا دکوم ویب سایټ کتلو اړتیا سته د دغه ژبې سره هم تر خپله وسه ورسره شناخت لرم، او دغه پورته ځیني کارونه هم کولای سم، خو لارښوني ته هر څوک اړتیا لري ،که څه هم د ژوند اول کلونه مي ډیر ستونزمن او ورپسي کلونه هم د کړاوه ډک راباندې تېر سویدي ولې چي والد صاحب مي سپین ږیری ؤ ، په ډیرو کمو وسایلو لرلو سره د کور د ناروغي څخه نیولې بیا د کلي او وطن و هري چاري ته مي د۱۴ کلنی څخه اوږه ورکړیده که په بازار کي د پلار تر څنګ په سوداګري کي وم، دا ستاذ سبق، په کلي کی لکه واده، جنازه، دروغ رنځور پوښتنه خو مي پر وخت کول د مسجد یا جماعت لمونځ خو مي بیخي نه قضا کاوه، داسي وختونه لا هم راغلل چي کور مي د کرایي ؤ او به به مي هره ورځ پخپله د کوم لیري ځایه څخه راوړلې د ژوند و دې ټولو کارو ته مي د سهار له سپیدو څخه د ماخستن تر لسو بجو پورې وختونه ټاکلي وو کومي خاصي میلې ته مي وخت ندی پیدا کړي چي زه دې ورته حاضر سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا چي وسایل یو څه زیاتیدل خو مسائل نه کمیدل د خپل رب شکر مي په هر حال کي کاوه، د دغه ټولو سره سره مي مذهبي زده کړې صرف، نحوه، فارسیات څه نا څه ولوستل فقه مي تر بیع هدایې پوري، او له احادیثو څخه مي مشکوة شریف ووایي.

د حجازي مقدس (سفرحج) مي لومړی ځل هم هغه وخت وکړ چي کله تاج محمد (جمالي) د صوبې وزیر اعلی ؤ او پدغه کال ۱۹۹۳م کي لومړی ځل د کوټي څخه پروازونه د حج شروع سوه او پدغه کال د عرفات ورځ ۹ د ذولحجې او ۳۰مي ۱۹۹۳م سره برابره وه دوهم سفر د حجازي مقدس مي په کال ۲۰۰۰م کي وکړ.،،اوس چي سمیع الله او شمس الله غټې سویدي نو دکار یوه برخه د دوی پر غاړه ده.

خدای پاک پخپل ژوند کي د ډیرو کارو توفیق راکړ د جلسې، مشاعرې، او سمینار ستیج کول، د خپل اولس او کلي چوپړ مي ندی هیر کړی په مرکه کي به ضرور چا پوښتلی یم، ځو نوري خبري به هم درسره شریکې کړم که دا نوري پاڼې وګوری .

(لسم څپرکی)

ادبي ژوند ته کتنه:

د ماشوم والي څخه چي کله په لیک لوست پوه سوم د لوستلو او ادب سره مي مینه وه څه ناڅه یو شی به مي لیکه، د خوندي کیدو فکر به یې راسره ؤ خو هغه ځیني لومړی لیکنې به را څخه تر لاس وتلي وې، وروسته بیا د (پښتو ادبي ټولنې چمن) سره راملګری سوم، چي بنسټ یې پدې نیټه (۱۹۹۷/۹/۲۷) کیښودل سو، تر دغه وروسته زه ورسره ملګری یم. په ټولو سمینارو او یا غټو مشاعرو کي زه د غړي او یا دکابینې د غړي په حیث ورسره وم، میاشتنی غونډې هم تر ډیره ځایه ندي راڅخه پاته سوې.

۱۴/۱۲/۱۹۹۷ د ټولنې لومړی سوګند اخستل اولومړی مشاعره ځای د ښاروالي تالار (د چونګی هال) ماپښین مهال، تلاوت:محمد ظاهر (ابدالي) وکړدکابینې غړي: صدر نعمت الله (دراني) ،جنرل سکرټرمحمد نبي (امید) ،پانګوال سلطان محمد(قدردان) ، مشر میلمه حاجي نصیر احمد (پاچاخان) ، سوګندعبدالرؤف (رفیقي) صاحب ورکړ، صدارت دمجلس د سیدضیاءالدین اغا(لاجوري) وو ، او د تجارتي څانګي مشر حاجي محمدعلي اکا اروانښاد جمال عبدالناصر او ډاکټر عبدالصمد(عشیزي) هم ګډون درلودی.او دغه ښاغلو خپل شعرونه واورول، ستېج سکرټري صدیق الله(خوشحال) ، منظور احمد (کاظم) ، عبدالعلي (سنګین) ، سرانان والا ، امیرمحمد (امیدوار) ، احمدالله (همت) ، عبدالخالق (صوبه سرحدوالا) ، راقم ،رحمت الله (رحمت) ، محمدنبي (خادم) ، سلطان محمد (قدردان) ، محمدظاهر (ابدالي) ، ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) دڅرک پخار څخه اوږد نظم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووایه، سیدضیاءالدین اغا لاجوري) انجنیر محمدنبي (امید) ویناوال د مجلس صدر، مشر میلمه نعمت الله (دراني).، ټولنې د یو کال په پوره کیدو سره یې ډیري غونډې او مشاعري وکړلې چې د یادوني وړ سمینار یې د دوو کتابو (ګلدره) شعري مجموعه لیکوال یې د پښین د سیمې ګل خان (حیرت) دی او (تاتمول) شعري مجموعه لیکوال یې د چمن د سیمې شفیق العالم (معذوریار) دي«او اوس په کوټه کې میشت دی» دغه سمینار یا مخکتنه پدې نیټه۱۹۹۸/۵/۳ وسوه .پر (ګلدره) باندې یوه مقاله د راقم الحروف هم وه او پر (تاتمول) باندې یوه مقاله د ملا عبدالصمد (بیوس) وه، د هر کتاب مقاله لیکونکې ټول دغه ښاغلی وو:د ګلدرې مقاله نګاران: نعمت الله (درانی) ،رحمت الله (رحمت)، شفیق العالم (معذوریار)، ډاکټر لیاقت (تابان) .د تاتمول: ګل خان (حیرت)، خلیل (باور)، محمود (ایاز)، او ملا عبدالصمد (بیوس) پر هر کتاب ځلور ځلور مقالې واورول سوې، په راغلو مشرانو کې پروفیسر سیال (کاکړ) هم ښه وینا وکړه، ښاغلی نصیب الله (سیماب) او رحمت (نیازی) هم راغلي وو .مشر میلمه یې ډاکټر عبدالصمد (عشېزی) او سټېج سکرتر یې صدیق الله (خوشحال) ؤ ، ورپسې یوه خوندوره مشاعره وسوه، ځای ؤ د چمن د لوی ښونځي تالار، لوی روغتون ته مخامخ، ډاکټر (رفیقي) د حج په سفر تللی ؤ.

پدې نیټه ۲۷/۹/۱۹۹۸ د ټولنې لومړی کلیزه ولمانځل سوه د لوی ښونځي په تالار کې.

اوس غواړم چې د ټولنې د نورو ټاکنو ترتیب ولیکم.

دویم ځل ټاکني د ټولنې په دفتر کې وسوې دټاکنو په ډله کې حسین پاچا، محمد داود او محمد قسیم (بریالی) وو نیټه۱۸/۱۰/۱۹۹۸ دغه کابینه وټاکل سوه د دویم وار لپاره بیا صدر نعمت الله (درانی)، جنرل سکرټر انجنیر محمدنبي (امید)، مرستیال صدر محمدنبي (خادم)، مرستیال سکرټر رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقیار).

دوهم ځل د سوګند دستوره: ۱۹۹۸/۱۲/۲ځای بیبنډار، سوګند ورکونکی روح الله (ساقیار)، وخت مازدیګر، یو بل کال لا نه ؤ پوره سوی چې د ۱۹۹۹ داکتوبر په ۱۲نیټه د ټولنې لومړی صدر نعمت الله (دراني) له موږ څخه پر ځوانۍ ولاړی روح دې ښاد وي، په بابایي هدیره مرده کاریز کې و خاورو ته وسپارل سو.

د اروا ښاد یاد غونډه، خیرات، ختم او مشاعره د ټولنې ملګرو په لوی ښونځي کې ترسره کړه.

په کامرس سرک باندې د ټولنې دفتر په اګست 2000م کې پرېښودل سو، بل ځل ټاکني په ۴نومبر ۲۰۰۰م د میراني صاحب په دوکان ټرنچ سرک کې ترسره سوې او دغه کابینه وټاکل سوه .صدر: ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي)، لومړی مرستیال حاجي اختر محمد (میراني)، دویم مرستیال حبیب الله (بلال) جنرل سیکرټري (راقم) رحمت الله (رحمت)، پانګوال عبدالرازق (حقیار).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ځل د ټولني د ریمه کلیزه ۲۰۰۰/۹/۲۷م پدې نیټه ونه لمانځل سوه او دوخت په تېریدو سره بیا په دغه نیټه۲۰۰۲/۳/۲۵م دغه کابینه وټاکل سوه.

سرپرست اعلی: عبدالرؤف (رفیقي)، صدر محمد نبي (امید)، د صدر مرستیال: راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دویم مرستیال: نوراحمد (فطرت)، جنرل سکرټري: عادل سید جان چي اوس په عادل (اڅکزي) یادېږي، د سکرټري مرستیال: رحم الدین (رحماني)، د اطلاعاتو مسئول: نصرالله (وفا).

پښتو ادبي ټولنې چمن په خپل ټول وخت کي اونیزي، میاشتنۍ، پسرلنۍ مشاعري او سمینارونه وکړل او د ځینو هغه لیکوالانو په ویاړ یې هم مشاعري وکړې ځوک چي چمن ته راغلل، د دغه کتابو مخکتني یې وکړلي، تاتمول، ګلدره، د صلیب په دایرو کي مات وزري زانې ژاړي، او پښتني انځور، زه به یې لږ یادونه وکړم.

۲۰۰۰/۵/۲۱م سمینار مخکتنه د پروفیسر رازمحمد (راز) پر کتاب (مات وزري زانې ژاړي) ځای د لوی ښوونځي تالار، پدغه سمینار کي و راقم الحروف ته د ښاغلي رحمت شاه (سائیل) لیکنه ورکړل سوې وه د اورولو لپاره.

۲۰۰۱/۵/۵م د ښاغلي غلام رسول (توخي) صاحب په ویاړ ځای کتابتون، سټېج په وار سره دغه کسانو وکړ،

راقم، رحمت الله، رحمت، ، حبیب الله (بلال) او انجنر محمد نبي (امید). پښتو ادبي ټولنې چمن خپل دفتر په اګست **2000**م کال کي پرېښاوه، تر دغه نیټې څو میاشتي مخکي دوه نور درانه میلمانه چمن ته راغلل، د پېښور سره د پښتو عالمي کانفرنس مشر ښاغلی رازمحمد (راز) صاحب، د ده سفر پدې موخه ؤ چي څه موده وروسته یې د پښتو عالمي کانفرنس د جوړیدو لپاره د ادیبانو سره ووینې کله چي موږ د ټولني په دفتر کي ماز دیګر قضاء کښیناستلو نوموړي دغه وینا کوله او ما د وینا لیکل کول خو د بده مرغه اوس هغه لیکنه ماته په لاس رانغله چي ما د ده د بیان توري دلته راوړي وای یا نوري خبري.

او بل ګران میلمه ورسره جنرال عبدالصمد (مومند)ؤ چي د ده موخه بیا سفرنامه لیکل وو او دغه ښاغلي بیا خپله سفرنامه پدې نامه (هر تپې ته د جرګو سره ځم) چاپ کړه۲۰۰۴م، او دغه د (رفیقي) صاحب سره میلمستیا او دملګرو سره لیدل یې پدغه سفرنامه کي یاد کړیدي، کله چي دغه میلمانه ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) ته راغلي وو نو نوموړي ماته د تار په ټلیفون د میلمنو د راتګ وویل زه هم له خپل ځای څخه بنک ته ورغلم هلته د ملاقات وروسته بینک ته مخامخ د ټولني دفتر ته وختلو، د دغه ښاغلو رازمحمد (راز) صاحب او جنرال عبدالصمد (مومند) (رفیقي) صاحب بل (میراني) صاحب چي لږ مخکي ما خبر ورکړی وو.

«او (رفیقي) صاحب وایي غلام سخي (نوریوال) هم دغه وخت حاضر مجلس ؤ، خو دغه ښاغلی دغه وخت زما هېر دی خو موږ دغه پنځه کسان هلته کښیناستلو تر څه وینا وروسته مو د ماښام لمونځ دلته په جماعت ادا کړ چي امامت یې ما وکړ، تر لمانځه وروسته مو یو څه مختصر کلام هم سره واوراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰۰۱/۵/۲۲م د پښین څخه د راغلو لیکوالانو عبدالباري (اسیر) او شامحمد (درویش) په ویاړ، وخت ماذیگر ځای کتابتون، ستېج سیکرټري راقم الحروف رحمت الله (رحمت)، دصدارت پرمقام عبدالروف ،رفقي، عبدالباري اسیر، اوشامحمد درویش، ناست وو تلاوت سید محمد شا ایشاناآغا و کړ د غه ښاغلو خپل کلام واوراوه محمد طاهر، علی اکبرزخمی، ،راقم، رحمت الله ،رحمت، نصرالله (وفا)، عبدالباري (غریب) لومړی وار، ایشان اغا، شیرباز(افغان) دلته لومړی وار، غلام سخي (نوریوال)، سلطان محمد (قدردان)، حاجي اختر محمد (میراني)، عبدالاحد (مهاجر) محمد ظاهر (ابدالي)، روح الله (ساقیار)، شامحمد (درویش)، حاجي عبدالرؤف (رفیقي)، او عبدالباري (اسیر).

۲جون ۲۰۰۱م د پیښور څخه د راغلي شاعر او لیکوال ښاغلي اشرف (مفتون) په ویاړ، ځای کتابتون، ویاند

(راقم، رحمت الله، رحمت

۲۰۰۱/۱۲/۲۲م د خوشحال بابا د څلورسوم تلین به مناسبت.

په۵می ۲۰۰۲د اروابناد نعمت الله (دراني) په یاد کي مشاعره او د نوو ټاکل سوو غړو سوګند مراسیم ترسره سوه.

۲۴/۳/۲۰۰۲د پسرلي په مناسبت مشاعره مشر میلمه یې د ضلعي پخوانی چرمین حاجي فیض الله (نورزی) وو، د مشرتابه پر ځای ورسره د ټولنې صدر ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) کوربه صدر محمد نبي (امید) او بل میلمه د حمزه بابا د کلي ښاغلی شریف الله ؤ، وروسته شفیق الله (معذوریار) هم د مشرتابه ځای ته راغلی، حاجي نصیر احمد (پاچاخان) نه ؤ راغلی که څه هم موږ د ده نوم په دعوت نامه کي چاپ کړي ؤ، ستېج د(راقم) رحمت الله، رحمت پر غاړه ؤ.

۲۰۰۲/۸/۴م په ویاړ کي د دغو ښاغلو میلمنو د کراچي څخه محمد طاهر (اپردی) د پیښور څخه حنیف (خلیل) او د کوټي څخه خلیل (باور) او علي کمیل (قذل باش) راغلي وو، د مشرتابه پر ځای ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) او انجنیر محمد نبي (امید) ناست وو، د ویاندي چاري د راقم رحمت الله، رحمت پر غاړه وې، ځای کتابتون، وخت د سهار لس بجي، دغه مشاعره په ډیر کم وخت کي موږ برابره کړه.

او بیا دغه ښاغلي زما دذاتي ملګري او د ټولنې د غړي رحم الدین (رحماني) په ملګرتیا او تقریبا د ده په موټر کي د ویش (بیش) بازار ته بوتلل سوه او یاد سوي ملګري هلته د ویش په هوټل کي د غرمي ښه ډوډۍ هم ورکړي وه، چي د هغه ټول جریان تصویري البم زما مخ ته پروت دی، چي د مشاعري څخه نیولي بیا تر هوټله پوري دغه عکسونه د دې چوپړ شاهیدي ورکوي .او بل لوري ته مې د ښاغلي حنیف (خلیل) هغه کتاب هم پروت دی (د سپین بولدک په لور) سفري راپور تاژ چاپ کال ۲۰۰۳م خو ښاغلي حنیف (خلیل) زموږ د مشاعري او ادبي چوپړ ذکر یوائي په اوو(۷) لیکو کي پر ۵۴ صفحه کړیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټولو ادبي ملګرو څخه د (رفیقي) صاحب سه علاوه یواځي د(امید) ذکر کړی دي کاش چي ده زموږ د ټولنې د ځلورو یا پنځو ملګرو نومان خو یاد کړي وای !

او نژدې دغه مشاعره ډیره زما په منډه ورته جوړه سوه کاش چي یو څه د دغه لیکوال دغه چوپړ ته پام سوی وای !

و دغه بیړنۍ مشاعري ته لیکوال هم حیران ؤ په صفحه **۵۴** کي داسي اقرار کوي -

(دامشاعره پدې لحاظ هم منفریده وه چي په لږ وخت کي ډیر شاعران او زیات سامعین راجمعه سوي وو)

مګر چا چي دغه چوپړ او درناوی ورته کړی وو ، د هغو پر نومانو یا نوم یادیدو یې قلم وچ سوي وو ،افسوس ،

مګر بل اړخ ته بیا چي ښاغلی حنیف (خلیل) په کوټه کي د ښاغلي کمیل کورته ورځي د خپل کتاب به صفحه -**۵۹**

۵۸ کي بیا د دوو ماشومانو(ایرج او ائیمه) یادونه په دولسو لیکو کي بیانوي.

اوس تاسو د دغه استاذ د انصاف موازینه خپله وکړی، داسي د چمن پښتو ادبي ټولنه او ورته جوړه کړې مشاعره او یو زیات شمیر شاعران او مینوال، ده یې ذکرپه اوو(۷) لیکو کي وکړی او دوه نومان یې ورڅخه یاد کړی لکه (رفیقي) صاحب او (امید) صاحب ، او بل لور ته د کمیل په کور کي دوې ماشوماني (ایرج او ائیمه) د دواړو نومان یادول او دولس لیکي د کتاب نیسي، نو ځکه ویلای سم چي نه به پښتو پرمختګ وکړي او نه پښتانه که دغه حال ؤ

.

داسي پیښې مي نو ډیري ولیدلي ځکه یې لیکم تر څو چي دغه د خپلي خوښې د لیکني یا څه کولو دود راڅخه پاته سي.

پر ما د ښاغلي حنیف (خلیل) نثر خوږ لګیږي، دی په تحقیق کي ښه لاس بری دي خو زما دغه لیکنه به دی د یوي ګیلي په شان مني نه د بدل اخستو په رنګ، ما ښاغلي ته د قائد اعظم یونیورستي اسلام په درک خپل دا ناول (محبت ولې ورک سو ؟)هم ور واستوی خو د رسیدو درک یې رامعلوم نسو .په**۷**می**۲۰۰۲**د ښاغلي عبدالباري (جهاني) په ویاړ یوه خوندوره مشاعره، د ویاند چاري د راقم رحمت الله ،رحمت او عادل (اڅکزي) پر غاړه وې.

۲۰۰۳/۴/۲م د یادوني وړ سمینار چي د کتاب (پښتني انځور) مخکتنه کي وسوه لیکوال یې د پښین د سیمې تکړه شاعر محمدنعیم (ازاد) وو، پر دغه کتاب د راقم الحروف مقاله هم وه، وروسته یوه خوندوره مشاعره وسوه، په راغلو میلمنو کي پروفیسر رازمحمد (راز)، پروفیسر فیض محمد (شهزاد)، عصمت الله (زهیر) او نور ښاغلي..

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستهيج د راقم الحروف پر غاړه ؤ، ځای کتابتون، شروع ماپښين تر ماخستن پوري دوام درلودی راغلي ميلمانه د شپي پښين ته رخصت شول، دچمن د سيمې ځوان ليکوال يارمحمد (سيال) د ټولنې و سمينار او مشاعري ته په دغه ورځ لومړی وار راغلی ؤ.او دښاغلی غلام سخی ،نوريوال،مقاله حيرت صاحب واورله

پښتو ادبي ټولنې چمن پخپل وار ډيري لاسته راوړني درلودې چي د ملګرو په افتکار د سلام بابا کتابتون مينځ ته راغلی، چي د دغه خدمت په سرلارو کي اروابناد نعمت الله (درانی) او ډاکټر عبدالرؤف (رفيقي) د نورو ملګرو تر څنګ يادولای سم، او دغه کتابتون د افتتاح په ورځ د ټولنې ملګري، د منطقي مشران او حکومتي چارواکي حاضر ؤ، راقم الحروف د نورو ملګرو تر څنګ ناست ؤ، د هغه وخت د ضلعي د حاکم ډي، سي او ښاغلي شفيع (کاکړ) مرسته په دغه کار کي د نه هيريدو ده چي په ډي، سي، او، دفتر کي منظوري ورته ورکړه، بلکه دغه ښاغلی به زموږ سره په سمينارو يا مشاعرو کي هم برخه اخيستل کوريې ودان.

د دې لپاره چي ځيني ملګري راڅخه ګيله ونګړي چي زموږ نومان دې نه ؤ ياد کړي، د مياشتو کال او دوه کالو په تېريدو سره چي نور ملګري ټولنې ته راغلل هغه دغه ښاغلي وو.

رحم الدين (رحماني)هوتک قانع) عبدالرزاق (حقيار)، حبيب الله (بلال)،حبيب الله (تړی) عادل (اڅکزی)، نصرالله (وفا)،قاري روی محمد (مجاهد)، نعمت الله (پښتون)، عبدالهادي (شاکر)، سردارمحمد (مين)، غلام سخي (نوريوال)، يارمحمد (سيال)، ملا عبدالباري (مدني)، عبدالوهاب (ولي) او مطيع الله (شاهين) ....

۲۰۰۳/۵/۳۰م يو بل مازديګری او خوندوره مشاعره د کندهار څخه د راغلو تکړه ليکوالانو محمدسرور (واصيل)، حسن (يار) او تاج محمد (تابع) په ويار تر سره سوه، ځای کتابتون، ستهيج يا د وياندوی چارې د، راقم، رحمت الله،رحمت، پر غاړه وې، رفيقي صاحب د ميلمنو سره د صدارت پر مقام ناست ؤ، د مشاعري په دوران کي شېربهادر (اڅکزي) په لومړي وار د ټولنې پر ستهيج خپل کلام او وينا واورول.

۲۰۰۳/۳/۱۲م ټولنې اخير ځل دا ټاکني وکړې، ځای رحمت ټال مال سړک چمن

د ټولنې مسئول: -------------------- عبدالرؤف (رفيقي)

جنرل سکرټري: --------------------- رحمت الله (رحمت)

مرستيال مسئول: ---------------------- عادل (اڅکزی)

مرستيال سکرټري: ---------------- روی محمد (مجاهد)

پريس سکرټري: ------------------------- نصرالله (وفا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدغه ورځ د کوټې څخه راغلی میلمه لیکوال او شاعر ښاغلی ګل خان (حیرت) زموږ د مجلس اعزازي میلمه ؤ.

پښتو ادبي ټولني چمن که وخت په وخت سمینارونه او مشاعري یا د لیکوالانو په ویاړ مشاعري کولي، خو کله کله به یې د پښتو ژبې په تللو ستورو پسي دعاوي هم کولي.

۲۰۰۴/۴/۱۱م کال میاشتنی ناسته ځای د رحمت ټال مال سړک زوړ ګنج چمن، مازدیګر ۵ بجي صدارت د عبدالرؤف (رفیقي) د ټولنې د صدر، کوربه او ویاند رحمت الله (رحمت) د ټولنې عمومي منشي، تلاوت کونکی سلطان محمد (قدردان) د ټولنې غړی، غلام سخي (نوریوال) غړی، حمیدالرحمن(مومند) سپاهيFC، لومړی ځل یې زموږ سره ګډون وکړ،د غونډې په پای کي رحم الدین (رحماني) راورسیدی، دمشاعري په پای کي پدې ښاغلو پسي دعا وسوه اروا ښاد: محمد صدیق ادبیار)، اشرف (مفتون)، نښتر صاحب او محمد یوسف (ویران)، څه موده وړاندې دغه ښاغلي له دنیا څخه کوچیدلي وو روح دې ښاد وي، دعا راقم الحروف وکړه او ملګرو (آمین) ورباندې کاوه.

یوه یادونه باید وکړم چي د پورته سمینارو یا مشاعرو نیټه ډیره دقیقه لیکل سوې ده، خو ځیني میاشتنی یا څه غنتې مشاعري مي ځکه ونه لیکلي تر څو پر لوستونکو ونه غمیږي کیدلای سي چي بیا ټول تاریخ د ټولنې زه علیده د کتاب په بڼه چاپ کړم. په ځینو ځایو کي خو ما د ځینو ملګرو هغه د دوی علمي القاب لکه ډاکټر لیکلي او په ځینو ځایو کي مي ندي لیکلي یا دډ یر تکراره په وجه یا په دې چي په هغه وخت کي به دوی دغه د ډاکټری امتیاز لاس ته نه ؤ راوړی، هیڅ کله دې څوک د هغه نیټې څخه دا مأخذ نه اخلي چي پلانی صاحب پدغه وخت کي ډاکټر ؤ ولې چي دلته ده په ډاکټر لیکلی دي، ما که لیکلی دی هغه دغه درې ښاغلي دي: رفیقي صاحب، سیماب صاحب، او قذل باش صاحب چي په وار سره یې د دوکتري د حاصلولو دغه نیټې دي:رفیقي مقاله په افغانستان کی اقبال پژندنه نیټه:2005م ، سیماب موضوع:پښتو او تنقید نیټه:9جنوری-2009، قذل باش موضوع نیټه:

پښتو ادبي ټولنه چمن چي پدې نیټه ۱۹۹۷/۹/۲۷یې بنسټ کښیښول سو او لومړی سوګند او مشاعره یې پدې نیټه ۱۹۹۷/۱۲/۱۴ ترسره کړه.

ورسره یې د دفتر د برابریدو او ملګرو ته د غړیتوب (رکنیت) د جوړیدو کار هم پیل کړ، د غړیتوب فیس(۱۰۰) سل روپۍ وو او ورسره به هر غړي (۵۰) پنځوس روپۍ میاشتانه (چنده) هره میاشت هم ورکول تر څو د ټولني غړي معلوم وي او له دغو پیسو څخه د دفتر کرایه او نورو مصرفو کار واخیستل سي که به یو چا لومړۍ ورځ تر (۱۰۰) سل روپۍ زیاتي ټولني ته ورکړې نو سل روپۍ یې دغړیتوب فیس او زیاتي پیسي یې د میاشتنیزي (چاندي) په حساب کي شمارل کیدي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو غړی که به یوه میاشت خپلي پیسي تهولني ته ورنکړې نو په بله میاشت کي به یې د دواړو میاشتو پیسي ادا کړې
.

د دې کار پیل نیټه ۱۹۹۷/۱۱/۲۲ او اخیري نیټه یې ۲۰۰۰/۸/۲۳ وه، خو له دغه وروسته یوه بیرنۍ میاشتنیزه (چانده) ټهولني ته دغه غړو ورکړه.:محمدنبي (امید)، عبدالرؤف (رفیقي)، رحم الدین (رحماني)، سلطان محمد (قدردان)،راقم، رحمت الله (رحمت) نیټه ۲۰۰۲/۱۱/۱ او روی محمد (مجاهد) ۲۰۰۲/۱۲/۱۷ تر دا وروسته بیا کوم غړي داسي چانده یا میاشتنیزه پیسي ندي ورکړې چي هغه دې په کتاب کي نویشته وي یا دې نومورې ته رسید ورکول سوی وي.

دا ټهول معلومات د ټهولني له هغه کتاب څخه کوم چي (۷۸) صفحي لري، اود تصدیق لپاره د دې ښاغلو لاسلیکونه د کتاب پر اوله صفحه سته،داروانباد نعمت الله (درانی)، سلطان محمد (قدردان)، (راقم) رحمت الله (رحمت).اود د غه کتاب له مخي چي د ټهولني درج غړي دي او دغړیتوب ورکړه(فیس) یې ادا کړی دی هغه دا غړي دي.دټهولني دکتاب په ترتیب:

ورکړي روپی	نمبر	نوم	ددرج تاریخ
۲۰۰	۱	نعمت الله (درانی)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۲	محمدنبي (امید)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۳	عبدالرؤوف (رفیقي)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۴	محمدنبي (خادم)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۵	محمدایوب (اڅکزي)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۶	صدیق الله (خوشحال)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۷	محمد شفیق	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۸	محمدرفیق	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۲۰۰	۹	احمدالله (همت)	۲۲/۱۱/۱۹۹۷
۱۰۰۰	۱۰	ډاکټرعبدالصمد	۱۹۹۷/۱۲/۱
۲۰۰	۱۱	سلطان محمد(قدردان)	۲/۱۹۹۷/۱۲
۱۵۰	۱۲	غلام داؤد	۱۹۹۷/۱۲/۸
۲۵۰	۲۲	محمدظاهر (ابدالي)	۱۹۹۷/۱۲/۱۲
۱۵۰	۲۵	محمد یونس	۱۹۹۷/۱۲/۲۲
۱۵۰	۲۹	رحمت الله (رحمت)	۱۹۹۷/۱۲/۲۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۹۷/۱۲/۲۲	شفیق العالم	۳۰	۲۵۰
۱۹۹۸/۲/۳	اسدالله صاحب	۴۲	۱۵۰
۱۹۹۸/۲/۵	عبدالعلي	۵۲	۲۰۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۳	محمد نسیم	۵۸	۱۵۰
۱۹۹۸/۱۲/۱۸	محمد قسیم	۵۹	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۱	رحم الدین (رحماني)	۶۵	۱۵۰
۱۹۹۸/۳/۴	عبدالرازق (حقیار)	۷۲	۱۵۰
۱۹۹۷/۳/۴	فیض الله (شاهین)	۷۳	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۷	عبدالرحمن جان (ارماني)	۷۴	۱۰۰
۱۹۹۸/۳/۹	حبیب الله صاحب	۷۷	۱۵۰
۱۰/۱۸/۱۹۹۸	حبیب الله (بلال)	۱۰۷	۱۵۰

دغه ټول (۲۲) شپږویشت غړي سو. صفحه (۱۲) د ټولني کتاب،

دغه یادو سوو کسانو د پښتو ادبي ټولني چمن غړیتوب اخستی او ورسره یې په یادو سوي کتاب کي میاشتنیزه پیسي ادا کولي. وضاحت: یو نوم محمد رفیق چي د دغه نامه سره په نورو صفحو کي (افغان) تخلص سته، دا ښاغلی حاجي محمد رفیق (افغان) ولد وکیل حاجي محمد صدیق اکا دي، میاشتنیزه پیسي یې ټولني ته ورکولي خو په غونډو کي یې ډیره برخه نه اخستل. ډاکټر عبدالصمد چي نویشته دی دا ډاکټر عبدالصمد صاحب (عشېزی) دی، په (۳۰) نمبر شفیق العالم لیکلی دی دا ښه لیکوال شفیق العالم (معذوریار) صاحب دی، «چي دا وخت یې کلیات د چاپ انتظار کوي»

په (۲۹) نمبر رحمت الله (رحمت) لیکلی دی چي دا زه یم او اوس په چمن کي تر ما په عمر کشر یو بل رحمت الله (رحمت) هم پیدا سوی دی، چي لا د کوم تصنیف خاوند ندی. کیدای سي چي بل هم پیدا سي یا دغه ملګری خپل دغه تخلص واړوي،

اسدالله په (۴۲) نمبر لیکلی دی وروسته د ټولني په کتاب کي د (کمین) تخلص ورسره لیکل کیږي دا ښاغلی زما له یاده وتلی دی، په (۷۷) نمبر حبیب الله صاحب لیکلی دی دا حبیب الله (ترېی) ثاني دی، د ټولني د غړیتوب په کتاب کي پورته (۲۲) کسان د غړو په حیث نویشته دي.

پدې صفحه (۲۴) -نیټه، ۱۹۹۹/۱۰/۲۸ نمبر (۲۰۵) دا نوم لیکلی دی حاجي اختر محمد (۲۰۰) روپۍ خو د دغه ښاغلي سره ممبرشیپ ،غړیتوب او تخلص ندی لیکلی فکر کوم چي دا ښاغلی به حاجي اختر محمد (میرانی) وي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي بيا په صفحه (۳۰) نمبر (۲۴۲) تاريخ ۲۰۰۰/۴/۲۹ په پوره نامه او تخلص دا سي ليکلي دي (حاجي اختر محمد ،ميراني، شل کتابونه) ،دا نوموړي دغه کتابونه د بازار څخه پخپلو پيسو رانيولي او ټولنه ته يې ورکړه چي لا تر اوسه هم دغه کتابونه د ټولني په ارشيف کي پراته دي.

بايد يادونه وکړم چي د ټولني دغه کتاب او غړيتوب د ارواښاد

نعمت الله (دراني) او وروسته د عبدالرازق (حقيار) او زما په قلم نويشته لري، دا پورته (۲۲) نومان هم د مرحوم په قلم د ټولني په کتاب کي نويشته دي، د ده تر مرګ وروسته ياد سوی کتاب د ټولني د نورو شيانو سره د عبدالرازق (حقيار) سره ؤ، او وروسته د ټولني د نورو شيانو سره ماته وسپارل سو.

تر دغه يادو سوو کسانو وروسته بيا موږ کوم ملګري ته د رسمي غړيتوب پرچې نه ده ورکړي، نور ملګري به چي ټولني ته راتلل فکر کوم چي دا به نو اعزازي غړي وو، او يا مستقل خو غړيتوب به يې نه ؤ ليکل سوی، د ټولني په ياد سوي کتاب کي چي هر چا غړيتوب تر لاسه کړی دی د هغه د نامه او پيسو سره دا الفاظ ليکلي دي (ممبرشيپ فيس) که به چا نوره مرسته کړې وه د هغه سره به بيا (عطيه) ليکل کيده.

د پښتو ادبي ټولني چمن په مشاعرو يا سيمينارو کي د مشر ميلمه په حيث وخت په وخت برخه اخستونکي دغه ښاغلي وو.

حاجي نصيراحمد پاچاخان: ----------- پخوانی صوبايي وزير

حاجي جلال الدين خان: - پخوانی ،ناظم، تحصيل چمن ، حاجي نذرجان اکا :----- ----- پخوانی ناظم، تحصيل چمن

مرحوم (جمال عبدالناصر، کاکړ):----- د چمبر اف کامرس مشر

ډاکټر ثاقب (عزيز):----------------- د ضلعی (ډي،سي،او)

فيض الله خان (نورزی):------------ پخوانی چرمين د ضلعي

عبدالصبور (کاکړ):------ هغه وخت د تحصل چمن (ای ،سي)

حافظ عبدالباسط (بلوچ):---------- د چمن تحصل (ای، سي)

ډاکټرعبدالصمد (عشېزی):----- د دولتي روغتون مشرهم سو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان امان الله خان:------------------------قبائيلي مشر

حاجي کرم خان اکا :------د پيپلزکوند سره اړوند قبائيلي مشر

د صدارت مقام ته به دا ښاغلي هم رابلل کيدل پروفيسر عبدالرشيد صاحب (رودي)، پروفيسر عبدالقادر صاحب، پروفيسر محمد طاهر (چوهدري)

په مينوالو کي به دا ښاغلي هم راتلل: حاجي ميرعالم، حاجي عبدالشکور، مرحوم ډاکټر حبيب (د وخت ډي،سي،او)، شفيع(کاکړ، ملک عبدالخالق (اڅکزی)، اصغرخان (اڅکزی)، ګل خان (اڅکزی)، نظر محمد (درمان)، چي وروسته دغه ښاغلي د نورو ټولنو پر دريځ ښه ترنوم وايه، ښاغلي هدايت الله، عبدالرشيد، عبدالکريم، عزيزالله، ډاکټر رمضان اسحاق (معلومات دخپلو ليکنو او دټولني له تاريخچي څخه).

ماچي ځيني مقالي ليکلي دي ياناچاپ کتابونه:

يو څو يي دغه دي

۱: پرکتاب ګلدره، مصنف ګل خان (حيرت) سمينار ۱۹۹۸چمن

۲: پرکتاب طلب مذهب، مصنيف قاضي ملاعبدالسلام بابا، دغه سمينار د پښتو ټولني چمن څخه هغه وخت پاته سو.

۳: پرکتاب: دوه زرم کال دوه زره اقوال، ناچاپ کتاب د حاجي اختر محمد (ميراني) دا مقاله په کتاب کي چاپيدل .«مګر دغه کتاب لا تراوسه نه سو چاپ»

۴: پدې نيټه (۱۰) مارچ۲۰۰۲م د پاکستان په برابر يو لوی سمينار د (چمبر اف کامرس) لخوا په چمن کښتم (ګمرک) کي د ياد سوي تنظيم چي هغه وخت يي صدر ارواښاد جمال عبدالناصر او سرپرست اعلی حاجي محمد علي اکا وو د دوی په غوښتنه ما دا مقاله ليکلي وه، پدغه ورځ يوه مقاله په انګريزي وويل سوه دويمه مقاله د عبدالرؤوف (رفيقي) وه په اردوکي، دريمه مقاله زما وه په پښتوکي زما دمقالي د اورولو وخت (۲۰) دقيقي (مينټه) ؤ، و ياد سوي سمينار ته د صوبي د وخت ګورنر ښاغلی جيټيس (ر) اميرالملک منګل صاحب او د صوبي وزيران: محمد علي (جوګيزی)، مرحوم قاسم خان (اڅکزی)، ميرمن بروچه او پنځه نور وزيران، د ټول پاکستان به برابر نور ميلمانه اودچمن ښار سرکاري حکام او د ښار معزز مشران راغلي وو، د ماپښين پر ۲:۳۰بجو دغه سمينار پای ته ورسيدی، او دغه وخت د ضلعه قلعه عبدالله چمن ناظم صلاوالدين (اڅکزی) ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۵: مقاله:پرکتاب (پښتني انځور)مصنیف محمد نعیم (ازاد) صاحب سمینار په چمن کي ۲۰۰۳/۴/۲م د پښتو ادبي ټولني چمن لخوا .

۶: مقاله:پرکتاب (د سپوږمۍ سره خواله)مصنف ډاکټر عبدالرؤف (رفیقي) صاحب سمینار ۲۰۰۴/۹/۴م په زیارت کي.

۷: د پسرلي په اړوند مقاله.

۸: څو نوري ادبي ټوټي، دا اته سره یادي سوي لیکني ناچاپه پاته دي. «ناچاپه کتابونه:

۹: (پیرزویني) د لمانځه طریقه ده، د لیکلو وروسته مي د څو علماوو تصدیق پر واخیست، یو کیسټ مي هم څو کاله مخکي ورځخه جوړ کړ او د دوه زره څخه زیات کیسټونه به زما یو ملګري مفت تقسیم کړي وي، کتاب یې ناچاپ دی،

۱۰: (د حج سفر) دا د حج زده کړه ده کتاب یې ناچاپ دی خو کیسټ یې په بازار کي سته چي ما ورڅخه جوړ کړیدی.

۱۱: ارمانونه، ۱۲: د رحمت ګلونه، ۱۳: پیاوړي خلک

(یولسم څپرکی)

پښتو ادبي تړون او رحمت الله (رحمت)

یاده سوي ټولنه دا وخت په چمن کي ډیره فعاله ده، او فعال غړي لري، نژدې د دوو کلو رائیسي عادل (اڅکزی) د مسئول چاري په غاړه لري.

پدې نیټه (۱۳) جولای ۲۰۰۸م ملګرو دغه درې کسان لکه حاجي اخترمحمد (میراني)، راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید) د جرګګۍ غړي وټاکل د دې لپاره چي همدا جرګګۍ د یادي سوې ټولني لپاره د نامه ټاکلو او وروسته د مسول او کابیني ټاکلو چاره پرغاړه ولري.

په همدغه ورځ د ټولني لپاره دغه نوم (پښتو ادبي تړون چمن) غوره سو، دیادي سوې جرګګۍ د مشرانو په مشرتابه کي لومړی په (۲۷) جولای ۲۰۰۸م لومړی ټاکني وسوي او دغه کابینه وټاکل سوه، مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: نعمت الله (پښتون)، پانګوال: عبدالغفار (مظلوم جان).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی کابینې او د جرګګۍ غړو ته پدې نیټه (۱۷) اګست ۲۰۰۸م سوګند ورکړه سو.

سوګند ورکونکی مشر میلمه ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) د ضلعي نائب ناظم، ځای د ولسوالي تالار.

د مشر تابه پر ځای ناست عبدالقیوم (خدکو) راقم، رحمت الله (رحمت)، او انجینر محمدنبي (امید)، وخت ماپښین قضاء، او وروسته درنو شاعرانو خپل خوږ کلام واوراوه.

۲فبروري ۲۰۰۹م خپلواکه پښتو مشاعره دا د ټولنې دویمه لویه مشاعره وه چې له ډیرو ځایو څخه ورته شاعران او لیکوالان رابلل سوي وو، ځای ؤ د ولسوالۍ تالار، د ویندوی چاري عبدالغفار (مظلوم جان)، او عزیز (میا) پر غړه لرلي تر تلاوت وروسته د مشرتابه مقام ته دکوټي سه راغلي دا مشران: عمرګل (عسکر)، ډاکټر نصیب الله (سیماب)، ډاکټر لیاقت (تابان)، او راقم رحمت الله (رحمت) د دې مشاعري کوربه مسئول وروه بلل سوه، د دې مشاعیری مشر میلمه حاجي حمیدالله د چمبر آف کامرس مشر، مشاعري ته نه ؤ راغلی.

د دې مشاعري، ډي، وي، ډي هم ثبت (ریکارډ) سوه.

یو بل سمینار ۱۹اپریل۲۰۰۹م د ملا قلندر آخند په یاد کې او ورسره د دوو کتابو (لعل جواهیر) د متلو مجموعه لیکوال یې شیربهادر (اڅکزی)، مقاله عبدالغفار (مظلوم جان) پر واورول، دویم کتاب: ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي؟ (ناول) لیکوال یې (راقم) رحمت الله (رحمت) مقاله انجینر محمد نبي (امید) پر واورول، د ملا قلندر پر فن او شخصیت باندې مقالي عادل (اڅکزي)، جعفرخان (ترین)، حاجي اختر محمد (میراني)، عصمت الله (زهیر)، محمد نعیم (ازاد) او پوهاند سیال (کاکړ) واورولي.

صدر مجلس سیال (کاکړ)، کوربه محمد نبي (امید)، راقم رحمت الله (رحمت)، شیربهادر (اڅکزی) او نور پر دریځ ناست وو، وروسته یې خوندوره مشاعره وسوه، ماپښین ۳بجو پیل د ماخستن پر۱۱بجو پای ته ورسیدی، د دغه سمینار مشر میلمه حاجي نادرخان (نورزی) ؤ.

د ټولنې د دویم کال ټاکنې د ښاغلي محمد نعیم (افغان) تر څارنه لاندې وسوې او دغه کابینه وټاکل سوه.

مسئول: عادل (اڅکزی)، مرستیال: شیربهادر (اڅکزی)، پانګوال: مطیع الله (شاهین)، او دغه کابینې ته ۲۵ اکتوبر ۲۰۰۹سوګند ورکړل سو، د مشرتابه په مقام یې ښاغلي قاري عطاءالله (مسلم) شتون درلودی، باید ووایم چې د دویم کال په ټاکنو او د سوګند په مراسمو کې زه نه وم حاضر.«راقم»

او په دا نژدو شپو کې ۲۲جنوري۲۰۱۰م د سلام بابا (۱۸۸۱ــ۱۹۷۴جنوري۲۲) پنځه دیرشم تلین ولمانځی، په یاد سوي سمینار کې خو نوري مقالي نه وي یواځې په لومړی برخه کې ما یوه لنډه مقاله یا (د سلام بابا ژوند لیک)

(c) ketabton.com: The Digital Library

واوراوه هم دومره د عادل (اڅکزي) لیکنه وه وروسته مشاعره وسوه. د دغه سمینار یا مشاعري مشر میلمه حافظ بسم الله (مخلص) صاحب ؤ، کوربه یې ماسټر امیر زمان (مشکور) ؤ .او قاري نورمحمد (نوراني) هم پردریځ ورسره ناست وو، د چمن د شاعرانو تر څنګ د کوټې او پښین څخه دغه ښاغلي: محمد نعیم (ازاد)، د حسنا مجلي مسئول عصمت الله (زهیر) او د مشرق اخبار د ادبي صفحې مسئول جعفر خان (ترین) او له کندهار څخه حاجي محمد اکبر (نعمتي) ورته راغلی ؤ، ماپښین پیل د ماخستن تر ۹ بجو پوري دوام درلودی .

(احمد شاابدالي کتابتون) چې مشر او کابینه یې هغه وخت عادل (اڅکزي)، عبدالرازق (حقیار)، یارمحمد (سیال)، نوراحمد (فطرت)، نعمت الله (پښتون)، یادولای سم هم یې لوی غنډي او مشاعري وکړي.وروسته دغه کتابتون په ټولنه واوښت چې نوم یې دا سو (احمد شاابدالي کلتوري ټولنه) ، دغه وخت یې مشران او د کابینې غړي څکه زه برابر نسم لیکلای ولې چې زه د ټاکنو پر وخت نه یم وربلل سوی، که څه هم ځینو سمینارو او ډیرو مشاعرو کې د غوښتني سره سم زه ورغلی یم، د پنځو کتابو د مخکتني په سمینار کې ۲۰۰۷/اګست/۲۲م یو زماکتاب« دلنډو کیسو ټولګه (د رحمت ډالۍ) هم په یاد سوو کتابو کې وو ، چې مقاله د پښین د سیمې ښه لیکوال ګل خان (حیرت) صاحب پر لیکلي وه، د دغه ټولني د ټاکنو خبربه ما په اخبار کي لیدی، یا به بل چا راته وویل، په کابینه اومشرانو کي یې دا ښاغلي یا دولای سم: نوراحمد (فطرت)، عبدالرازق (حقیار)، محمد غوث (همدرد)، محمدنبي (خادم) او صادق (صبا). یادي سوې ټولني به ما ته یوائې د سمینار، یا مشاعري د ګډون بلنه راکول، او نژدې په ډیرو مشاعرو کي زه حاضر سوی یم ، پدغه غونډو کي چې زه ورغلی یم د صدارت یا د مشرانو ځای ته زه پدغه حیث وربلل یم مشرمیلمه، کوربه صدر، اعزازي میلمه. پدا نژدې شپو کي د امن تر نامه لاندې یوه مشاعره ایښې وه له کوټې، پښین، برښور، کندهار څخه هم لیکوالان ورته راغلي وواو زه هم ورکي حاضر وم د یادي سوې مشاعري نیټه داوه ۲۰/۱۱/۲۰۰۹م.

(زما د پنځو کتابو د چاپ کلونه:

۱ـ د رحمت ډالۍ ـــ دلنډو کیسو ټولګه، ۲۰۰۴م

۲ـ ناکامه مینه اوزورور خلک ـــــ ناول، ۲۰۰۶م

۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ ـــــــ ناول، ۲۰۰۷م

۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسیږي ؟ـ ناول، ۵مارچ۲۰۰۹م

۵ـ اُمَید ـــــــــــــــ همدا ناول، ۲۰۱۰اپریل۳ م څخه د چاپ انتظار کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحمت الله، رحمت) چمن،

دولسم څپرکی

مرکزي انجمن تاجران او رحمت الله (رحمت)

مرکزي انجمن تاجران ډېر فعال تنظیم دی صوبائي مشر يې ښاغلی عبدالرحیم (کاکړ) او د کابینې نورغړي ښاغلي حضرت علي (اڅکزی)، الله داد (ترین)، تاج آغا، ابراهیم (کاسي)، صدیق (مسلم)، عبدالقیوم آغا د دغه تنظیم په هر ښار کې ښاخونه سته. زه پخپله د دغه تنظیم لومړی دمال روډ (سړک) چمن یونټ صدر وټاکل سوم په کابینه کې راسره ښاغلی عبدالقیوم (خدکو) جنرل سیکرټري ؤ چي نوموړی وروسته د ضلع (قلعه عبدالله چمن) نائب ناظم هم جوړ سو.

خو بیا موږ دواړه د انجمن د تحصیل چمن مرکزي کابینې ته ولاړو هلته زه څلورم مرستیال صدر او بیا لومړی مرستیال صدر سوم او په ۲۰۰۷م کې عبوري صدر وټاکل سوم په عبوري کابینه کې دا ښاغلي راسره وو: ملا جمعه خان (همدرد)، عبدالغني، صادق (صبا) او احمد خان نورغړي صاحب جان بهادرخان. عبدالباري اسحاق...... پدغه دوران کې لکه نور کله موږ د خپل تنظیم د ښار د تاجران او دوکانداراانو په استاذیتوب د اعلی سرکاري حکامو او علاقائي مشرانو یا ناظیمینو سره لیدل کتل کول، لکه د ضلعي ناظم حاجي آدم خان، نائب ناظم کیپټن (ر) عبدالخالق (اڅکزی) چي اوس صوبائي وزیر دی، جلال الدین خان تحصیل ناظم ؤ د وخت، او اودصحت پخواني وزیر حافظ حمدالله صاحب او داسي نور...... او پدغه دوران کې د ضلع پښین د انجمن تاجران صدر ملک حضرت علي (ترین) د ؤفات په سلسله کې د مرحوم فاتحي ته ورغلو، او تر دغه څلوېښت شپې وروسته چي په نوموړي پسي خیرات او ختم سوی ؤ صوبائي مشران او دنورو ښارو مشران هم راغلي وو زه هم د خپلو دغه ملګرو سره ملا جمعه خان (همدرد)، عبدالغني، او بهادر خان سره ورغلم هلته بیا تر خیرات او ماپښین لمانځه وروسته د پښین په ریسټ هاوس کې د پښین ضلعي د انجمن وکابینې او نوی ټاکل سوي صدر ملک اشرف (ترین) ولد مرحوم ملک حضرت علي (ترین) ته په شاندارو مراسمو کې د صوبائي صدر عبدالرحیم (کاکړ) لخوا سوګند ورکړه سو،. ، زما د عبوري صدارت مخکې صدر دادشا (پژواک) ؤ، او کله چي زما تر صدارت وروسته موږ نوري ټاکني وکړي نو دا کابینه وټاکل سوه صدر: دادشا (پژواک)، نائب صدر: راقم، رحمت الله (رحمت)، جنرل سکرټر: صاحب جان (اڅکزی)، سپریم کونسل: بهادر خان (اڅکزی)، احمد خان (اڅکزی)، ملاجمعه خان (همدرد)، حاجي عبدالباري (اسحاق)، صادق (صبا) عبدالغني اسلم خان جګدیش لعل «هندو» چي لا اوس هم دغه کابینه او صدرد چمن ښار د ښاریانو او تاجرانو لپاره چوپړ کوي، انجمن په ټوله صوبه او ټولو ښاروکي خاص بیاز موږ ملګرو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

چمن کې بلاعوضه خدمتونه د خپل وطن او ښاریانو لپاره کوي، بجلي (بریښنا)، تلیفون، ټکس، امن امان او نورو ستونزو کې خپل وس له چا څخه پټ نکړي، کله کله به په یوه ورځ ملګرو ته څوکارونه ورتر غاړه وو.

په ۱۲ جون ۲۰۰۷م ملګرو د امن امان لپاره مظاهر ل کول او په همدغه ورځ د صوبې ګورنر هم چمن ته راتلی، او د مجلس لپاره مورږ ته سرکاري دعوت ؤ، نو د دې لپاره چې دواړه کارونه ترسره سي ،د مظاهرې لپاره دې ملګرو سرپرستي وکړه صدر دادشا (پژواک)، صاحب جان ،اڅکزی، بهادر خان اڅکزی، عبدالباري، اسحاق، دګورنر ښاغلي اویس احمد غني صاحب د ملاقات لپاره زما سره مورږ دغه کسان او وفد ملګری وو: راقم، رحمت الله (رحمت)،حاجي عبدالباري (اڅکزی)، محمد هاشم خان، حاجي عبدالشکور، حاجي سجاد الرحمن، پدغه ورځ د تجارت لپاره پر باډر باندې د (چمن باډر ترمینل) افتتاح ګورنر صاحب او مشرانو کول.

۱۳ څپرکی څوپاته خبرې او ،ازاد لیکوال

دغه ټولنه ښاغلي شفیق العالم (معذوریار) صاحب او څو ملګرو جوړ کړه یو ه مشاعره یې د ((عید ملن پارټي)) په نامه جوړه کړه د کوچني اختر په څومه ورځ ۱۴ دسمبر ۲۰۰۲م سره برابره. ځای: کتابتون، تلاوت: قاري محمد امین وکړی (ادیب نه ؤ)، د ټولني سکرټري عبدالرازق (حقیار) د کوچني اختر مبارکي وویل ملګرو ته، د پښتو ادبي ټولني چمن په استاذیتوب ((راقم)) رحمت الله (رحمت) د خپلو خیالاتو اظهار وکړی او نوې ټولني ته یې مبارکي وویل، وروسته په مشاعره کې دغه کسانو خپل کلام واوراوه (داخباري بیان په ترتیب)

((راقم)) رحمت الله (رحمت)، عادل سید جان، صابر نعمت الله (پښتون یار)، نور احمد (فطرت)، حبیب الله (بلال)، محمد نبي (خادم)، عبدالرازق (حقیار)، سلطان محمد (قدردان)، غلام محمد (اعظم)، محمد نبي (امید)، ګل خان (حیرت)، شفیق العالم (معذوریار)، او حاجي ملا عبد الصمد (بیوس).

د یادي سوې ټولني د سوګند اخستو نیټه ۲۸ جون ۲۰۰۳م د خالي په ورځ مازدیګر ۴:۳۰ بجي، ځای: سلام بابا کتابتون، مشر میلمه یې د ضلعي (ولسوالی) ناظم صلاو الدین (اڅکزی) ؤ.

که څه هم زه پدغه مشاعره کې وم خو دلته یې د یاد سوې ټولني د اخباري بیان، اوله دعوت نامي څخه دغه معلومات لیکم، ((راقم)) یاد سوې ټولني یو بل سمینار پدغه نیټه ۳۱ اګسټ ۲۰۰۳م کې هم وکړ د (معذوریار) صاحب پر کتاب سکاسه باندې.مشر میلمه یې د (پي، ایس، اف) مشر اصغر خان (اڅکزی) ؤ، او د مجلس صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد الله (صحاف) ؤ، او د دریځ خواته پخوانی وزیر حاجي نصیر احمد (پاچاخان)، شفیق العالم (معذوریار) صاحب.((راقم)) رحمت الله (رحمت)، حاجي اختر محمد (میراني)، او ګل خان (حیرت) ناست وو، ځای د سلام بابا کتابتون.

وروسته بیا د دغه ټولني له غونډو زه نه یم خبر، او فکر کوم چي له څو کالو به یې نور فعالیت نه وي کړی او نه یې چا استاذیتوب کړی دی، ولې چي (معذوریار) صاحب په کوټه کي استوګن سو، او نور ملګري یې په نورو ټولنو کي فعالیت کوي ..بله ټولنه (استقلال ادبي ټولنه) په چمن کي څو کاله وړاندې جوړه سوه تر جوړیدو مخکي یوه دوې غونډې زما په ټال(د تعمیراتي شیانو د خرڅه ولو ځای) کي هم وکړلې، په مشرانو کي به یې د ملا عبدالباري (مدني) نوم یاد کړم خو داسي لویه مشاعره، سمینار، یا سوګند اخستلو مراسم یې تر سره نه کړل، او د څه وخت به تېرېدو سره یې فعالیت ودریدی.

بله ټولنه په چمن کي (ټکور ادبي بهیر) دي، دغه ټولني د خپلو مشاعرو بلنه به څو واره راکړې وي،خو یا به زه مسافر سوم، یا به زموږ د انجمن کومه مظاهره وه په دغه ورځ، غونډې اکثره په یوه سنټر (د انګریزي زده کړې ځای) کي کوي، کوم غټ سمینار خو یې لا تر اوسه نه دی کړي.

تیر کال یې یوه لویه مشاعره د مولوي عبدالغني صاحب د مدرسي پر دوهم منزل جوړه کړې وه ((راقم)) رحمت الله (رحمت) یې مشر میلمه او د مشاعرې صدر ملا عبدالباري (مدني) ؤ، خو اوس د هرې دوهمي جمعي په ورځ ماپښین په همدرد سنټر کي د کره کتني، او مشاعرو غونډې کوي چي پدې نیټه ۱۲ مارچ ۲۰۱۰م د دوی په بلنه مي دوهم ځل ګډون ورکي وکړی چي د نعمت پښتون پر غزل کره کتنه کیده، او په مشرانو کي به د مولوي حاجي محمد اواب، او مولوي عبدالرازق (راشد) نوموته یاد کړم.

باید یادونه وکړم چي پدغه ټولو ادبي ټولنو کي مشره او لومړۍ جوړه سوې(۲۷ستمبر۱۹۹۷) ټولنه (پښتو ادبي ټولنه چمن) ده د وخت په تېرېدو سره بیا دغه نورې ټولني جوړې سوې.

ریډیوګانو سره رابطه

ډیر ریپورټونه او مرکې مي له دغو راډیو ګانو څخه نشر سوې (بي، بې، سي) پښتو څانګه، امریکا ږغ/اشنا راډیو، تهران پښتو څانګه، زاهدان پښتو، v.o.a اردو سرویس، جاپان اردو سرویس، جرمني پښتو څانګه... (بي، بي، سي) پښتو څانګه د ډاکټر نبي (مصداق) په ږغ خلاصه سوه، او نوموړی یې لس کاله مشر ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۹۲ کې د (بي، بي، سي) پښتو کاروان چمن ته راغلی، ګوهر الرحمن (ګوهر) او صفیه (حلیم) سره مې ولیدل او د چمن په رپورټ کې زما خبري لومړی نشر کړې، د چمن په کچاري کې دوی له خلکو سره مجلس وکړ، د پښتو ادبي ټولني چمن د جوړیدو مرکه داؤد (جنبش) راڅخه واخستل، پدې نیټه ۲۲مې ۱۹۹۷م ښاغلي استاذ سعدالدین (شپون) صاحب زموږ کور ته راغلی، نومورې دغه وخت د امریکا د غږ پښتو څانګې سره کار کاوه، او کله نا کله یې زما سره ټلیفون هم کاوه.

د تهران ریډیو همکار ښاغلی اسدالله (حلالي) صاحب تقریبا ۱۹۹۸م زموږ ځای ته راغلی او له ریډیو څخه تحفې هم راته راوړې. چې اوس په بیلجلم کې اوسیږي،

۲۰۰۲م زما دیو ناول ((ناکامه مینه او زورور خلک)) په اړه مرکه د (بي، بي، سي) پښتو څانګې ادبي پروګرام پېلوزې لپاره ښاغلي مصطفی (سالیک) راسره وکړه.

د بي، بي، سي پښتو څانګې ته چې ما ځیني مرکي ورکړې دي یو څو یې دا دي:

کله چې د مار ملنګ محله ۲۲ ایکړه ابادي د نړیدو سره مخامخ وه د مولوي محمد حنیف صاحب مرکي برابریدل.

د حاجي فیض الله (نورزي) مرکه د کډوالو په اړه.

د عسکري بنک د منجر علي الرحمان صاحب مرکه چې دغه بنک په چمن کې لومړی بنک ؤ چې آن لاین سوهغه وخت.

زما او دحاجي حبیب خان (اڅکزي) مرکه، کله چې د حاجي بخت ،د برمي سره په یوه واقعه کې څوکسه زخمیان او حبیب الله (صالیزی) ووژل سو او په صبا یې د علاقایي اتحاد او انجمن تاجران لخوا په ښار کې کاربندي (هرتال) وه.

د کال ۲۰۰۹م کې یو ساعت د (ډیوې ریډیو) میلمه وم چې کور به یې صداقت جان ؤ، دیاد سوې ریډیو ځایي نماینده (استانزی) نعمت الله (سرحدي) دی .... پدې نیټه ۲۰۱۰/فروری/۱۲م د شپې د ۱۱:۳۰ تر ۱۲:۳۰ بجو پورې د voa آشنا ریډیو ادبي دیرې میلمه وم چې کوربنه وه محترمه نوشابا (آشنا) او غوښتنه وه د چمن د زلمي لیکوال احسان الله (شاکر).

پدې نیټه ۲۰۰۹/۳/۲۰م د روهي ادبي بهیر د مشاعري مشر میلمه وم، او صدارت و استاذ مهدي (خلیق) ته سپارل سوی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پدې نیټه ۲۰۱۰/۲/۱۷م د سهلي پښتونخوا (بلوچستان) د ادبي ټولنو غونډه وه دغونډې صدارت ډاکټرنصیب الله سیماب ته وسپارل سو د بهیر پر نامه اختلاف وو ، موږ دا جرګګۍ وټاکل سو : (راقم) رحمت الله (رحمت) ، ډاکتر رحمت الله (اڅکزی) ، محمد طاهر (هوتک) ،خلیل (منور) ، او برکت شاه (کاکړ) ملګرو د جرګګۍ مشرتوب ماته راکړی،دې جرګګۍ ته دنامه دفیصلې اختیار ورکړه سو ، د څه مجلس وروسته جرګګۍ فیصلې ته ورسیده غونډې ته محمدطاهر (هوتکي) اوخلیل (منور) وینا وکړه اوماته یې دنامه دعلانیدوبلنه راکړه ،دجرګګۍ متفقه نوم (شال پښتو ادبي بهیر) مې ورته واوراوه ، او ټولو ادبي حاضرو مشرانو او ملګرو یې تائید وکړ، ځای ؤ کویټه ریسټورنټ عبدالستار روډ کوټه، ،پدابله ورځ ۲۰۱۰/۲/۱۸ م د بهیرد څلورمي غونډې د مشاعرې صدر ډاکټر اورنګ زیب (احساس) ، مشر میله یې ښاغلی محمد نعیم (افغان) او کوربه مشر یې (راقم) رحمت الله (رحمت) ؤ ، ځای : ماډل سکول پرنس روډ کوټه . دبهیردجوړیدوپه سرلاروکي ښاغلی صادق (ژړک)عادل اڅکزی اونوریادولای سم،دکتاب تمام:3اپریل2010

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلیکوال نور اثار :

۱ـ د رحمت ډالۍ ـــــــــــ دلنډو کیسو ټولګه
۲ـ ناکامه مینه او زورور خلک ـــــــــــ ناول
۳ـ محبت ولې ورک سو ؟ ـــــــــــ ناول
۴ـ ایا محبت به خپل مطلب ته ورسېږي ؟ ـــــ ناول
۵ـ اُمَید ـــــــــــ همدا ناول

له دغو ځایو څخه ترلاسه کولای سی

۱ـ حقانیه کتب خانه ـــــــــــ بوغره روډ چمن
۲ـ حافظ کتب خانه ـــــ مرغي بازار عیدګاچوک چمن
۳ـ راشد کتب خانه ـــــــــــ تاج میرخان روډ چمن
۴ـ صحاف کتب خانه ـــــــــــ کاسي روډ کوټه
۵ـ باختر کتب خانه ـــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۶ـ الهدی استېیشنري ـــــــــــ سټلایټ ټاون کوټه
۷ـ افغان قرطاسیه ـــــ کیفتان مدد چوک کندهار
۸ـ دانش کتب خانه ـــــــــــ پېښور
۹ـ صداقت کتب خانه ـــــــــــ ارګ بازار کندهار
۱۰ـ رحمانیه کتب فروشي ـــــــــــ کاسی روډ کوټه
۱۱ـ عمریه کتب خانه ـــــــــــ هندو سوز چوک چمن
د لیکوال سره رابطه ټلیفون شمیري:
03138470725----------------03458873299

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لراوبر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

• اسلام او مذهب :

- د روژې ډالی — ډاکتر نثار احمد صمد
- روژه د رحمت، برکت او مغفرت میاشت — مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کیسې — مولوي عبدالهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او ځواب کښې — ليکونکی: شيخ مصطفى العدوى مترجم: محمد عمر بشار
- اړینه پوهه — مولوي عبدالهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• ساینس او تخنیک :

- د رڼا کړکۍ (د کمپيوټر زده کړه) — عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپېريال راديو اکتيويټي — ليکوال: پوهنوال ډاکتر نظر محمد سلطانزی ځدران
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود — عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني ځيرکتيا مو تمرين کړئ؟ — ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ !

• سپورټ او روغتیا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند ښښنه ستا سو له ژوند څخه محو کوي — ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردګ)
- THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN — Dr.Hameed Shuja
- د کوچنيانو تنفسي سيستم — ليکوال: پوهندوی دوکتور سيد حسام مل
- د لراوبر وېبپاڼي د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه آثارو لپاره دلته کليک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

- **هنر او ادبیات :**

- راځئ کیسه ولیکو ــــ نصیر احمد احمدي
- مناجاتونه ــــ نور احمد قرانمل
- د هیلو غوټۍ ــــ ویناواله: وحیده "آرینزۍ"
- د ابراهیم ادهم په پلونو (ناول) ــــ لیکوال: عبدالله الهام جمالزی
- منظومې کیسې پښتو لنډۍ او غاړې ــــ لیکوال: ځارنوال احمد منګل خان

- **د ماشومانو لپاره :**

- کوچنی شاهزاده (د ماشومانو لپاره) ــــ ډاکټر عبدالباري
- زما سوی (د ماشومانو لپاره) ــــ مختار احمد احسان
- فتپالر (د ماشومانو لپاره) ــــ مختار احمد احسان
- د برېښنايي کتابتون د هنر او ادبیاتو د برخې د نورو پر لیکه آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **تاریخ او سیاست :**

- روز شمار واقع افغانستان ــــ تهیه او ترتیب: حمید علمي
- شیرشاه سوري د افغانانو تر منځ د یووالي هڅونکې ــــ ژباړن: استاد قریب الرحمن سعید
- د ډیورنډ ترون د حقوقو او سیاست په تـــله کښې ــــ لیکوال: ډاکتر رحمت ربی زیرکیار
- د تاریخ او سیاست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته کلیک وکړئ !

- **بېلابېل آثار :**

- خوندور خواږه ــــ عبدالستار فیضي
- د نړۍ اووه عجایبې ــــ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثارنو مې برخې د نورو پر لیکه کتابونو د لوست لپاره دلته کلیک وکړئ !

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library